

LIBRI I PROFETIT EZEKIEL

Hyrje: Për pesë vitet e para të shërbimit të tij mesazhi i tij ishte kryesisht ai i katastrofës. Administrata e Judës dhe Jeruzalemit ishte dënuar me katastrofë: mërgimtarët u deshën ta pranonin këtë dhe jo të besonin te një kthim i shpejtë. Por pas rrënimit të Jeruzalemit dhe shkatërrimit të Tempullit nga babilonasit, mesazhi i tij bëhet ai i rimëkëmbjes. Në rendin e profecive të tij mesazhet e dënimit (kap. 1-24) ndahen nga mesazhet e shpresës me një seri orakujsh drejtuar kombeve të huaja (kap. 25-32).

Ezekieli sheh madhësinë e Zotit

1¹⁻³Vitin e 13-të, ditën e 5-të të muajit të 4-t, d.m.th. vitin e 5-të, ♦ pasi mbreti Jehojahin ishte shpënë në mërgim, Zoti ia drejtoi fjalën Ezekielit, ♦♦ birit të priftit Buz. Kjo ndodhi në Babiloni pranë lumit Kebar. Atëherë Zoti vuri dorën mbi Ezekielin dhe e mori në shërbim të tij. Ezekieli e tregon ngjarjen kështu: Jetoja mes të mërguarve nga Juda pranë lumit Kebar. Atë ditë, u hap qielli dhe pashë Zotin. ⁴Pashë se si stuhia afroi prej veriut një re të fuqishme; ajo ishte e rrethuar nga një rreze e ndritur, dhe prej saj shkaktoheshin vetëtimat. Reja u çua dhe prej mesit të saj ndriçoi një dritë e fortë, si shkëlqimi i arit të shndritshëm. ⁵Në dritë pashë katër figura që dukeshin si njerëz, ♦♦♦⁶⁻¹² por secila prej tyre kishte katër krahë. Ato kishin këmbë njerëzore me thundra si dema, dhe mbarë trupat e tyre shndritnin si metal i pastër. Nën krahë pashë katër duar njerëzore, nga një dorë nën një krah. Me dy prej krahëve mbulonin trupin; dy të tjerët i kishin të shtrirë, dhe me skajet e krahëve të shtrirë preknin njëra-tjetrën. Secila prej figurave me krahë kishte katër fytyra: përpara fytyrë njeriu, djathtas fytyrë luani, majtas fytyrë demi dhe prapa fytyrë shqiponje. Ato mund të lëviznin në çdo drejtim, pa pasur nevojë të drejtoheshin paraprakisht. Ato shkonin ku i çonte Shpirti i Zotit. ¹³Midis figurave me krahë ishte diçka që dukej si zjarr qymyri; ¹⁴prej zjarrit dilnin shkëndija dhe vetëtima.

¹⁵Kur vështrova më me kujdes, pranë secilës prej katër figurave vura re një rrotë që prekte dheun. ¹⁶Të gjitha rrotat kishin të njëjtën madhësi dhe vezullonin si gurë të çmuar. Në secilën rrotë ishte një rrotë tjetër e vendosur në kënd të drejtë, ¹⁷që mund të shkonte në katër drejtime, pa pasur nevojë të drejtohej paraprakisht. ¹⁸Rrotat ishin shumë të mëdha dhe bucelat ishin të mbuluara përreth me sy ♦ vezullues – kjo ishte një pamje që të ngjallte frikë. ¹⁹Kur figurat me krahë lëviznin përpara, lëviznin edhe rrotat, dhe kur figurat ngriheshin nga toka, ngriheshin edhe rrotat. ²⁰⁻²¹Të katërtat i zotëronte i njëjti shpirt dhe i njëjti vullnet. Kudo që të shkonin, i shoqëronin edhe katër rrotat, sepse drejtoheshin nga katër figurat me krahë. Dhe pa marrë parasysh nëse figurat lëviznin, ndalonin ose ngriheshin nga toka rrotat bënë po ashtu.

²²Mbi kokat e katër figurave pashë diçka që dukej si një pllakë e palëvizshme, prej së cilës dilte një ndriçim i frikshëm si prej kristalit. Ajo mbështetej mbi katër kokat e figurave, ²³të cilat kishin shtrirë dy prej krahëve të tyre, me skajet e të cilëve preknin njëra-tjetrën; me dy krahët e tjerë mbulonin trupin. ²⁴²⁵Dëgjova fëshfërimën e krahëve: gjëmoi si përplasja e dallgëve, si një fushim luftarak, si oshtimë bubullime të Perëndisë së gjithëfuqishëm. ♦♦ Kur ndalonin dhe i ulnin krahët, nuk pushonte së gjëmuari, sepse gjëmonte fort edhe mbi pllakë.

²⁶Por mbi pllakë qëndronte diçka që dukej si një fron prej guri të çmuar të kaltër, dhe mbi të dallohej një figurë që i ngjante një njeriu. ²⁷Mbi vendin ku te njerëzit gjenden kofshët, pashë diçka që dukej si ar i kulluar, të rrethuar nga flakë zjarri dhe poshtë diçka si një zjarr flakëruar. Mbarë figura ishte e rrethuar nga një brerore, ²⁸e cila dukej si ylberi që shfaqet në re pas shiut. Kështu u shfaq Zoti në madhësinë e tij shkëlqyese.

♦ më 593 p.e.r. ♦♦ gr. Ezekiel, hebr. Jehezkel ♦♦♦ Këta janë engjëjt rojtarë – keruvët. Ata përfaqësojnë gjithashtu katër aspektet e krijimit të Perëndisë ♦ Sytë tregojnë zgjuarsin. ♦♦ Zoti nuk është i kufizuar nga Tempulli, por tregohet si Perëndia e kombeve.

2 Kur e pashë këtë dukuri, rashë për tokë. Dëgjova një zë, ¹i cili më tha: «Ti, o njeri, ngrihu në këmbë! Dua të flas me ty.» ²Pastaj shpirti i Perëndisë më kapi dhe më ngriti në këmbë. Zëri vazhdoi: ³«Ty, o njeri, të dërgoj tek izraelitët. Ata janë një popull i pabindur, që ngre krye kundër meje. Kështu bënë edhe të parët e tyre, dhe ata vetë nuk janë më të mirë. Të dërgoj edhe te kombe të tjera, por para së gjithash te ky popull i pafytyrë dhe kokëfortë. Ti duhet t'u thuash izraelitëve atë që do të të them unë, Zoti. ⁵Edhe në qoftë se mbetën një popull i pabindur dhe nuk të kushtojnë vëmendje – të paktën do ta kuptojnë se ndodhet mes tyre një profet. ⁶Ti, o njeri, mos ki frikë prej tyre dhe prej bisedave të tyre tallëse! Ti do të banosh mes tyre si mes akrepave, si mes drizave. Por nuk duhet të frikësohesh nga ata. ⁷Zbatoje atë, me të cilën të ngarkoj, pa marrë parasysh nëse ata të dëgjojnë ose jo. Ti e di se ata janë një popull i pabindur. ⁸Por ti vetë, o njeri, dëgjoje atë që kam për të të thënë: Mos u trego kokëfortë si ky popull i pabindur! Hape gojën dhe haje atë që të jap për të ngrënë!»

⁹Ngrita sytë dhe para meje pashë një dorë të shtrirë, e cila mbante një pergamenë. ¹⁰Kur u hap

pergamena, pashë se ajo ishte shkruar në të dyja anët plot me vajtime, psherëtima dhe thirrje dëshpërimi.

3 Zëri vazhdoi: «Ti, o njeri, merre këtë pergamenë dhe haje! Pastaj shko dhe fol me izraelitët!» ²⁻³Dora ma dorëzoi pergamenën dhe zëri përsëriti: «Ti, o njeri, haje këtë pergamenë! Mbushe stomakun me të!»

Pastaj e hëngra pergamenën; ajo ishte e ëmbël si mjaltë.

⁴Gjithashtu, Zoti më tha: «Ti, o njeri, shko tani tek izraelitët dhe thuaju gjithçka, me të cilën po të ngarkoj. ⁵Nuk të dërgoj te një popull i huaj me gjuhë të pakuptueshme, por te populli yt, te populli izraelit. ⁶Po të dërgoja te kombe të huaja, të cilave nuk ua kupton gjuhën – ato do të të kushtonin vëmendje. ⁷Por izraelitët nuk do të kushtojnë vëmendje, sepse nuk duan t'ia dinë për mua. Ata janë të pabindur dhe kokëfortë. ⁸Por ty do të bëj po aq të ngurtë dhe të papërkulshëm sa ata; ⁹do të të bëj më të fortë se guraleci, si diamanti. Por mos ki frikë nga ky popull i pabindur!»

¹⁰Ai vazhdoi: «Ti, o njeri, dëgjo mirë dhe kushtoj vëmendje gjithçkaje që të them. ¹¹Pastaj shko tek të mërguarit prej popullit tënd dhe thuaju atë që do të të them unë, Zoti – pa marrë parasysh nëse e pranojnë ose jo.»

¹²⁻¹⁴Pastaj më kapi Shpirti i Zotit dhe më largoi. Pas meje dëgjova një thirrje bubulluese: «U lëvdoftë madhështia e Zotit në banesën e saj qiellore!» Thirrja u shoqërua nga zhurma e madhe e krahëve dhe nga gjëmimi i rrotullimit të rrotave. Isha i tronditur dhe shumë i shqetësuar, sepse e ndieja se Zoti e kishte vënë dorën mbi mua. ¹⁵U ktheva tek të mërguarit që banonin në Tel-Aviv pranë lumit Kebar. Dhe u ula mes tyre shtatë ditë, i shtangur dhe i ngrirë.

Profeti duhet të paralajmërojë Izraelin

¹⁶Pasi kaluan shtatë ditë, Zoti më tha: ¹⁷«Ty, o njeri, të emëroj rojtar, që t'i paralajmërosh izraelitët për rrezikun që i pret. Kur të dëgjosh një lajm prej meje, duhet t'ua thuash atë izraelitëve, që ta kuptojnë se çfarë i pret.

¹⁸Kur të të lajmëroj se një njeri i caktuar duhet të vdesë për shkak të veprave të tij të këqija, ti ke për detyrë që ai ta marrë vesh dhe të ketë rast për t'u përmirësuar dhe për të shpëtuar jetën e tij. Në qoftë se nuk e paralajmëron, ai do të vdesë vërtet, siç e meriton; por ty do të kërkoj llogari si për një vrasje. ¹⁹Në qoftë se e paralajmëron dhe ai nuk të kushton vëmendje, përsëri do të vdesë, por ti do të kesh shpëtuar jetën tënde.

²⁰Edhe në qoftë se një njeri që gjer atëherë ka vepruar drejt, vihet në provë prej meje, largohet nga rruga e drejtë dhe fillon të veprojë keq, ai duhet të vdesë. Të gjitha të mirat që ka bërë gjer atëherë, nuk do të numërohen në të mirë të tij. Në qoftë se nuk e ke paralajmëruar, atëherë ty do të kërkoj llogari për vdekjen e tij si për një vrasje. ²¹Por në qoftë se e ke paralajmëruar dhe ai ka ndërruar mendje, atëherë do ta lejoj të jetojë, dhe edhe ti ke shpëtuar jetën tënde.»

Ezekieli duhet të shpallë rrethimin e Jerusalemit

²²E ndjeva se si Zoti vuri dorën mbi mua. Ai më urdhëroi: «Ngrihu dhe shko në rrafshinë! Atje do të të them diçka.»

²³Iu binda urdhrat dhe kur arrita në rrafshinë, pashë madhështinë e Zotit. Ajo dukej pikërisht ashtu siç më ishte shfaqur herën e parë pranë lumit Kebar. Rashë përtokë, ²⁴por shpirti i Zotit më mbushi me fuqi, kështu që arrita të ngrihesha përsëri. Pastaj Zoti më urdhëroi: «Ti, o njeri, hyr në shtëpinë tënde dhe mbyllu brenda! ²⁵Atje do të lidhesh si me litarë, në mënyrë që të mund të mos dalësh nga shtëpia. ²⁶Do të bëj që gjuha të të ngjitet me qiellzën dhe që të bëhesh memec. Nuk do të mund t'i qortosh më izraelitët, sepse ata janë popull i pabindur. ²⁷Por sapo të të drejtoj fjalën, do të ta zgjidh gojën dhe do të mund të shpallësh lajmin tim. Kush dëshiron ta dëgjojë, le ta dëgjojë; kush nuk dëshiron ta dëgjojë, le të përgjigjet për pasojat. Ata janë popull i pabindur!»

Jerusalemi do të rrethohet

4 Zoti vazhdoi: «Ti, o njeri, merr një rrasë prej balte, vëre para vetes dhe vizato mbi të planin e qytetit të Jerusalemit. ²Pastaj fillo të rrethosh qytetin: grumbullo një ledh, afroji shkallët te muret për sulm, ngri një fushim të fortifikuar trupash dhe nga të gjitha anët vendos deshtë për të shpuar muret. ³Merr një pllakë hekuri dhe ngrije si mur të hekurt përpara qytetit. Shikoje qytetin me armiqtësi dhe rrethoje! Kështu do t'ua bësh të qartë izraelitëve se çfarë i pret.»

⁴⁻⁵Pastaj Zoti tha: «Shtrihu në anën e majtë dhe merr mbi vete fajësinë e mbretërisë së Izraelit! Për 390 ♦ ditë duhet të rrih i shtrirë përtokë, sepse për aq vjet është ngarkuar me faj Izraeli. ⁶Pastaj shtrihu për 40 ditë në anën e djathtë, që të të ngarkoj me fajësinë e mbretërisë së Judës: 40 vjet. ⁷Gjatë kësaj kohë mos e humb nga sytë Jerusalemin e rrethuar! Kanose me grusht qytetin dhe në emrin tim, shpall rënien e tij. ⁸Do të të lidh me litarë, që të mos rrokullisesh nga një anë në tjetrën, derisa t'u bësh ballë këtyre ditëve të vështira.»

♦ periudha nga ndarja e mbretërisë së Solomonit deri në mërgimin e Judës (586 p.e.r.) është përafësisht 390 vjet.

LXX (Septuaginta) ka 190 vjet këtu dhe më poshtë = rreth 150 për mërgimin e Izraelit (734-586 p.e.r) + rreth 40 për mërgimin e Judës (586-536 p.e.r.).

Mjerimi në qytetin e rrethuar

⁹Zoti vazhdoi: «Merr drithë, elb, fasule, thjerrëza, mel dhe tepë, përzieji të gjitha së bashku dhe piq bukë me to! Ky do të jetë ushqimi yt për 390 ditë, kur do të rrih i shtrirë në anën e majtë. ¹⁰⁻¹¹Racioni yt ditor do të jetë 250 gramë bukë dhe një litër ujë. Ndaje në racione; haje dhe pije në kohë të caktuara.»

¹²Pastaj Zoti më tha: «Bukën piqe si pite elbi dhe për lëndë djegëse merr jashtëqitje njerëzore, ¹³sepse izraelitët do të detyrohen të hanë ushqimet që ua kam ndaluar si të papastra, kur t'i shpërndaj nëpër kombe.»

¹⁴Por unë thashë: «O Zot, Perëndia ime, qysh fëmijë nuk kam ngrënë asgjë që e bën njeriun të papastër. Nuk kam ngrënë kurrë nga një kafshë që ka ngordhur ose që është vrarë nga kafshë grabitqare, as nuk kam prekur kurrë mish të prishur.» ¹⁵Atëherë ai më tha: «Mirë, atëherë ti mund të marrësh bajga në vend të jashtëqitjes njerëzore.»

¹⁶E vazhdoi: «O njeri, do të bëj që buka në Jerusalem të pakësohet. Buka do të peshohet dhe uji do të matet me përpikëri; ato do të jenë vazhdimisht shqetësim. ¹⁷Banorëve të Jerusalemit do t'u mungojë buka dhe uji, dhe do të rrënohen njeri pas tjetrit në mjerim. Ky është dënimi për mëkatet e tyre.»

Dënimi për Jerusalemin

5 Pastaj Zoti më tha: ¹"Ti, o njeri, merr një shpatë të mprehtë! Rruaj me të kokën dhe mjekrën. Ndaj qimet mbi peshore në tri pjesë, ²e kur qyteti i rrethuar të jetë gati për t'u sulmuar, digje një të tretën e parë në mes të qytetit, një të tretën e dytë grije me shpatë jashtë portave të tij, kurse një të tretën e fundit hidhe në erë. Sepse në këtë mënyrë do t'i dëboj me shpatë të zhveshur banorët e tij. ³Ti do të ruash vetëm pak qime, të cilat do t'i lidhësh në palën e petkut tënd. ⁴Por edhe prej këtyre qimeve merr një pjesë dhe hidhe në zjarr. Zjarri do të përhapet dhe do të përpijë të gjithë popullin e Izraelit.

⁵Unë, Zoti, u them izraelitëve: «Ky qytet i rrethuar është Jerusalemi! E bëra qendër të të gjitha kombeve, ⁶por ai ngriti krye kundër meje dhe nuk më dëgjoi. Banorët e tij u sollën më keq se të gjithë popujt përreth. Nuk i përfillën urdhërimet e mia dhe e morën nëpër këmbë ligjin tim. ⁷⁻⁸O burra të Jerusalemit! Të kishit vepruar të paktën sipas ligjeve që janë në fuqi ndër popujt fqinjë! Por meqë jeni më të prishur se ata, nuk do të rri më duarkryq. Unë, Zoti, do ta zbatoj vendimin tim për dënimin tuaj në sy të kombeve të huaja. ⁹Meqë u dhatë pas idhujve të neveritshëm, do t'ju ndëshkoj në mënyrë të tmerrshme, siç nuk kam bërë kurrë më parë, e as nuk do të bëj në të ardhmen. ¹⁰Mjerimi do të jetë aq i madh, saqë ati do të hajë djalin e tij, kurse djali atin e tij. Do të zbatoj vendimin tim të dënimit tuaj, dhe ata që do të mbetën gjallë pas katastrofës, do t'i shpërndaj në katër anët e botës. ¹¹Ju e keni përdhosur Tempullin tim me shërbimin tuaj të neveritshëm idhujtar, prandaj nuk do të kem asnjë mëshirë për ju. Do ta rruaj Jerusalemin! ¹²Një e treta juaj do të vdesë në qytet nga epidemia dhe uria, një e treta tjetër do të vritet me shpatë para qytetit, kurse pjesën që mbetet do ta shpërndaj në të katër anët; do t'i dëboj prej meje me shpatë të zhveshur.

¹³Ju do ta provoni të gjithë zemërimin tim; do ta shuaj inatin tim në ju dhe do t'ju shpaguaj të gjitha veprat e këqija, që ta kuptoni se këto paralajmërimet e kam me gjithë mend. ¹⁴⁻¹⁵Ty, o Jerusalem, do të bëj një grumbull gërmadhash, që të të përqeshin të gjithë popujt përreth; çdo i huaj që do të kalojë pranë, do të tallet me ty. Kombet fqinjë do të tmerrohen dhe do ta pranojnë si paralajmërim kur të shohin që të kam ndëshkuar ashpër me zemërimin tim. Këtë do ta realizoj unë, Zoti.

¹⁶⁻¹⁷Do t'ju qëlloj me shigjetat e mia vdekjeprurëse për t'ju asgjësuar, dhe do t'ju dërgoj uri dhe kafshë të egra, viktimat e të cilave do të bëhen fëmijët tuaj; do të bëj që murtaja dhe shpata të tërbohen mes jush. Kështu them unë, Zoti, dhe kështu do të bëj.»

Ndëshkimi për idhujtarinë e izraelitëve

6 Zoti më tha: ¹"Ti, o njeri, shiko andej ku shtrihen malet ♦ e Izraelit, dhe shpallju atyre vendimin tim për dënimin e tyre! ²Thuaju: «Dëgjoni atë që Perëndia, Zoti, ju thotë, juve maleve dhe kodrave me luginat dhe përrenjtë tuaj: Unë, Zoti, do ta lëshoj shpatën kundër jush dhe do t'i shkatërroj shtatoret e shenjtëroreve tuaja idhujtare! ⁴⁻⁵Altarët tuaj për djegien e flijimeve do të shemben, altarët tuaj për djegien e temjanit do të copëtohen. Kufomat e të vrarëve do t'i hedh para këmbëve të idhujve tuaj, dhe do t'i shpërndaj eshtrat e tyre rreth altarëve idhujtarë. ⁶Pastaj në mbarë Izraelin, qytetet do të kthehen në gërmadha, shenjtëroret do të shkatërrohen, altarët do të shemben dhe do të përdhosen; shtatoret idhujtare të vetëpunuara do t'i shkatërroj. ⁷Të vrarët do të shtrihen gjithkund pa u varrosur, dhe Izraeli do ta kuptojë se unë jam Zoti.

⁸Pjesën tjetër të popullit do ta lë të gjallë, por do ta shpërndaj nëpër kombe të huaja. ⁹Atje ata do të mendojnë për mua dhe do ta kuptojnë se unë duhej t'i ndëshkoja, sepse ma kishin shkelur besën dhe ishin dhënë pas idhujve. Atyre do t'u vijë pështirë nga vetja e tyre kur të mendojnë çfarë fëlliqësish kanë bërë. ¹⁰Atëherë do ta kuptojnë se unë, Zoti, nuk u kam thënë fjalë të kota kur i kanosja me një ndëshkim të tillë.» ¹¹Zoti vazhdoi: "Përplasi duart me zemërim dhe godite dheun me këmbë! Thirr: «Mjerë izraelitët,

sepse sjellja e tyre është e neveritshme!» Do të bëj që të vriten me shpatë, me uri dhe me epidemi. ¹²Kush nuk vritet nga armiku, do të vdesë nga epidemia; dhe kush shpëton nga epidemia, do të vdesë nga zia e bukës. Do ta ndëshkoj Jerusalemin me zemërimin tim, ¹³që të mërguarit ta kuptojnë se unë jam Zoti. Të vrarët do të shtrihen rreth altarëve dhe mes shtatoreve idhujtare, pikërisht atje ku kanë djegur temjan për nder të idhujve të tyre, në të gjitha malet dhe kodrat dhe nën çdo pemë me gjethnajë të dendur. ¹⁴Do të vihem vetë kundër tyre dhe do t'ua shkrettoj mbarë vendin, nga stepa në jug deri në Riblë. Ata duhet ta kuptojnë se unë jam Zoti.»

♦ karakteristike për Izraelin, por edhe vendi ku bëhej idhujtaria.

Erdhi fundi i merituar

7 Zoti më tha: ²Ti, o njeri, dëgjo atë që unë, Zoti, kam për t'u thënë banorëve të Izraelit: «Erdhi fundi! Mbi mbarë vendin po vjen fundi. ³Do të bëj që zemërimi im të tërbohet kundër jush, dhe do t'ju vijë fundi! Do t'ju ndëshkoj për kokëfortësinë tuaj; do të vuani nga pasojat e veprimit tuaj të turpshëm.

⁴Nuk do të kem mëshirë për ju. Rënshin mbi ju veprat tuaja, ju zëntë shthurja që keni kërkuar me idhujtarinë tuaj. Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti!»

⁵Perëndia, Zoti, thotë: «Do të sjell fatkeqësi mbi ju, aq të tmerrshme, sa nuk e keni provuar kurrë më parë! Ajo do të vijë në mënyrë të pandalshme! ⁶⁻⁷Po vjen fundi! Ai do të bjerë mbi ju, ju banorët e vendit! Nuk do të vonohet. Atëherë në male nuk do të dëgjojen brohoritje, por vajtime. ⁸Pas pak do të derdh mbi ju të gjithë zemërimin tim; do t'ju ndëshkoj për mosbindjen tuaj; do t'i vuani pasojat e sjelljes suaj të turpshme. ⁹Nuk do të kem as mëshirë e as keqardhje për ju; ju do të korrni atë që keni mbjellë. Atëherë do ta kuptoni se unë, Zoti, i hodha të gjitha këto mbi ju.»

Dita e gjyqit e Zotit

¹⁰Erdhi dita e gjyqit! Shkatërrimi po vjen pa u ndalur, sepse kanë fituar mendjemadhësia dhe dhuna, ¹¹dhe padrejtësia lind padrejtësi të re. Por prej atyre që mbështeten në dhunë dhe padrejtësi, nuk do të mbetet gjë, edhe në qoftë se janë të shumtë dhe mburren: fuqisë dhe madhësisë së tyre do t'u vijë fundi.

¹²⁻¹³Afati mbaroi, erdhi dita e gjyqit! Kush blen diçka, nuk duhet të gëzohet për këtë; kush duhet të shesë një tokë, mos t'i vijë keq. Ai nuk ka nevojë ta presë me padurim vitin e heqjes së këtij veprimi, kur do t'i kthehet toka e shitur; sepse këtë vit nuk do ta shohë më. Zemërimi i Zotit do të bjerë mbi tërë këtë grumbull njerëzish të zhurmshëm. Fatkeqësia do të bjerë në mënyrë të pashmangshme. Secili do t'i vuajë pasojat e veprave të tij të këqija. Askush nuk do të shpëtojë gjallë.

¹⁴Bie alarmi, të gjithë rrokin armët, por askush nuk hyn në betejë; kaq shpejt do të bjerë zemërimi i Zotit mbi të gjithë. ¹⁵Shpata, uria dhe epidemia do të tërbohen mes tyre; kush gjendet në fushë, do të vritet nga armiku; kush mbetet në qytet, do të rrëmbëhet nga uria dhe murtaja. ¹⁶Në qoftë se disa të prapambetur ikin nëpër male, ata do të jenë si pëllumba të frikësuar; secili do t'i vajtojë pasojat e këqija të fajësisë së tij.

¹⁷Të shtangur nga tmerrri, lëshojnë duart; nga frika, nuk e mbajnë dot ujët. ¹⁸Veshin rrobat e zisë dhe rruajnë kokën. Të gjitha gjymtyrët u dridhen dhe duken të hutuar në fytyrë nga ky turp që u ka rënë.

¹⁹Arin dhe argjendin e tyre i hedhin në rrugë si mbeturina; këto nuk mund t'i shpëtojnë më nga zemërimi i zjarrit të Zotit. Ato janë bërë pa vlerë; ato nuk mund ta shuajnë urinë e tyre torturuese. Ky është ndëshkimi i tyre, sepse ari dhe argendi i tyre i kanë shtyrë në mëkat: ²⁰me to kanë bërë shtatoret e tyre të neveritshme idhujtare. Prandaj tani duhet t'i flakin plot neveri.

²¹«Thesarët e tyre do t'ua jap të huajve për plaçkë, – thotë Zoti, – armiqve për grabitje. Ata do t'i përdhosin shtatoret e tyre idhujtare. ²²Do t'i kthej shpinën popullit tim dhe do të lejoj që Tempulli im të përdhohet. Hajdutët do të futen në Tempull, për ta përdhosur ²³dhe për të bërë masakër, sepse vendi është mbushur plot me vrasje, dhe në Jerusalem mbretëron dhuna. ²⁴Prandaj po thërras kombet më të pamëshirshme, që të shtien në dorë shtëpitë madhështore. Do t'i jap fund mendjemadhësisë së banorëve të tij, dhe gjithçka që është e shenjtë për ta do të përdhohet.

²⁵Ata i kaplon një tmerr çoroditës. Secili kërkon të shpëtojë, por nuk ka më shpëtim. ²⁶Fatkeqësitë vijnë njëra pas tjetrës, lajmet bëhen gjithnjë e më të tmerrshme. Më kot e kërkojnë fjalën e Zotit te profetët; prifti nuk ka asnjë përgjigje, pleqtë nuk dinë të japin asnjë këshillë. ²⁷Mbretin e kap tmerrri; ai fillon këngën e vajit dhe burrat e vendit këndojnë të paralizuar nga tmerrri. U kërkoj llogari për veprat e tyre të këqija; i dënoj siç kanë dënuar ata të tjerët. Atëherë do ta kuptojnë se unë jam Zoti.»

Ezekieli sheh idhujtarinë në Tempullin e Jerusalemit

8 Ishte viti i 6-të i mërgimit tonë, ♦ dita e 5-të e muajit të 6-të. Krerët e të mërguarve po rrinin pranë meje në shtëpi. Atëherë e ndjeva se Zoti e vuri dorën e tij mbi mua. ²Kur ngrita sytë, pashë një figurë që dukej si njeri. Prej vendit ku janë kofshët e poshtë dukej si zjarr; por lart ndriçonte si ar i kulluar.

³Ajo më shtriu dorën dhe më kapi për flokësh. Kështu, në këtë vegim, shpirti i Perëndisë më ngriti lart përmbi tokë dhe më çoi deri në Jerusalem, në anën e brendshme të portës veriore të qytetit. Pranë kësaj

porte ndodhej shtatorja idhujtare që nxiti zemërimin e Zotit.

⁴Pastaj pashë Perëndinë e Izraelit në madhësinë e tij shkëlqyese, ashtu siç e kisha parë në rrafshinën pranë lumit Kebar. ⁵Ai më tha: «Ti, o njeri, shiko nga veriu!» Hodha vështimin nga veriu dhe pashë jashtë portës një altar; në hyrje të portës ndodhej një shtatore idhujtare. ♦♦ ⁶«Ti, o njeri, – tha Zoti, – a sheh çfarë bëhet atje? Izraelitët nuk e çajnë kokën për Tempullin tim; në vend të kësaj, ata bëjnë këtë idhujtari të tmerrshme. Por do të shohësh gjëra edhe më të këqija.»

⁷Ai më çoi në portën e hyrjes në oborrin e jashtëm të Tempullit; atje pashë një vrimë në mur. ⁸«Ti, o njeri, – më urdhëroi, – çaje murin!» Ashtu bëra dhe u ndodha para një dere. ⁹«Hyr, – tha ai, – dhe shiko çfarë veprash të neveritshme po bëjnë atje!» ¹⁰Hyra dhe pashë se gjithkund në mure kishin gdhendur piktura kafshësh të papastra, të cilat ngjallin te Zoti neveri. Ato ishin idhujt e izraelitëve. ¹¹Para këtyre pikturave qëndronin shtatëdhjetë burra me temjanica në dorë, prej të cilave ngrihej shumë temjan. Të shtatëdhjetë ishin kryetarët e Izraelit, dhe midis tyre ndodhej Jaasanja, biri i Shafanit.

¹²Zoti më pyeti: «Ti, o njeri, a sheh çfarë bëjnë fshehurazi kryetarët e Izraelit? Kështu vepron secili në shtëpi para pikturave të tij idhujtare. ♦♦♦ Ata mendojnë: 'Zoti nuk e sheh; ai nuk e çan më kokën për vendin tonë.' ¹³Por do ta shohësh që bëjnë vepra edhe më të këqija.»

¹⁴Pastaj ai më çoi në portën veriore të oborrit të brendshëm të parë të Tempullit. Atje rrinin të ulura gratë duke vajtuar vdekjen e perëndisë Tamuz. ♦ ¹⁵Zoti më tha: «Ti, o njeri, a e sheh këtë? Do të shohësh gjëra më të këqija.»

¹⁶Ai më çoi në oborrin e brendshëm të Tempullit. Para hyrjes në Tempull, midis paradhomës dhe altarit, ndodheshin afro njëzet e pesë burra. Ata hodhën vështimin nga lindja, duke i kthyer shpinën Tempullit të Zotit, dhe ranë përmbys për të adhuruar diellin. ¹⁷Zoti më tha: «Ti, o njeri, a e sheh këtë? A nuk mjafton që njerëzit e Judës adhurojnë në të gjithë vendin idhujt dhe bëjnë padrejtësi? A duhet të më ngacmojnë edhe më tepër duke vepruar kështu edhe këtu në Tempullin tim? ¹⁸Tani nuk do të përfill asnjeri. Do të veproj kundër tyre pa mëshirë dhe pa kursim. Edhe në qoftë se më luten për mëshirë, nuk do t'i dëgjoj më.»

♦ më 592 p.e.r. (14 muaj pas vegimit të parë të profetit) ♦♦ Ashera, perëndesha kananase e pjellorisë. ♦♦♦ Kulti egjiptian i të vdekurve. ♦ Tamuzi i erdhi rrotull Inanës perëndeshën sumeriane të dashurisë (Ishtar akadiane) dhe dhe e fitoi, por vdiq si pasojë, dhe pastaj u ringjall. Pastaj Tamuzi identifikohet me perëndinë sirian Adonis, atë që duan gratë (khs. Dan 11,37).

Gjyqi për Jerusalemin

9 Pastaj Zoti thirri me zë të lartë: «Zbatojeni dënimin mbi Jerusalem! Merrni shpatën!» Ai foli aq me zë të lartë, sa që më dhembën veshët. ²Pastaj erdhën gjashtë burra nga porta veriore e Tempullit; pesë prej tyre kishin shpata në duar, ♦ kurse njëri mbante një mjet shkrimi: ai ishte veshur me një petk priftëror prej liri. Ata u afruan dhe u ndalën pranë altarit të bakrit.

³Madhështia ndriçuese e Perëndisë së Izraelit, që më ishte shfaqur, u ngrit nga engjëjt rojtarë dhe iu afrua hyrjes së Tempullit. Zoti i tha njeriut me veshje liri, me mjetin e shkrimit: ⁴«Në Jerusalem ka ende njerëz që nuk kanë marrë pjesë në këto gjëra të pështira, por ndiejnë dhembje dhe vajtim. Përshkoje qytetin dhe vendos një shenjë në ballë!» ⁵Gjithashtu, dëgjova se u tha pesë të tjerëve: «Ndiqini pas nëpër qytet dhe vritini të gjithë pa mëshirë: ⁶të rinjtë dhe pleqtë, vajzat, gratë dhe fëmijët. Por mos prekni askënd që mban në ballë këtë shenjë! Filloni këtu në Tempull!» E ata filluan me kryetarët që ndodheshin para Tempullit. ⁷«Mbushni oborret e Tempullit me kufoma! – tha Zoti. – Mos kini frikë se përdhosni Tempullin! Pastaj shkonin në qytet dhe pritni me shpatë!»

⁸Burrat i vranë të gjithë ata që ishin në zonën e Tempullit – vetëm mua më lanë. Rashë përtokë dhe thirra: «O Zot, Perëndia ime, a do ta shfarosësh popullin e Izraelit deri në njeriun e fundit në zemërimin tënd ndaj Jerusalemit?» ⁹Ai u përgjigj: «Njerëzit e Izraelit dhe të Judës janë ngarkuar me faj të rëndë; në qytet dhe në fushë, ata kanë bërë vrasje dhe kanë shkelur me këmbë të drejtën. Ata mendojnë: 'Zoti nuk kujdeset për vendin tonë; ai nuk na sheh!' ¹⁰Për këtë nuk do t'i kursej e nuk do të kem mëshirë për ta. Tani do t'i gjejë ndëshkimi i merituar.» ¹¹Pastaj njeriu me petk liri dhe me mjet shkrimi në dorë u kthye nga qyteti dhe raportoi: «E zbatova urdhrin!»

♦ Kjo është profeci e dramatizuar e asaj që do t'u bënin babilonasit banorëve të Jerusalemit.

Jerusalemin e përpin zjarri

10 Tashmë përmbi kokat e engjëjve rojtarë në pllakën e qëndrueshme pashë diçka që dukej si një fron prej safiri. ²Figura në fron i dha urdhër njeriut me petk priftëror prej liri: «Nxirr nga mangalli midis engjëjve rojtarë dy grushta prushi dhe shpërndaji përmbi qytet!» Njeriu hyri para syve të mi në vendin midis rrotave të katër engjëjve rojtarë. ³⁻⁴Kur i shihje nga përjashta këta ndodheshin në anën e djathtë, në jug të Tempullit. Pastaj madhështia e Zotit u ngrit nga fronti dhe shkoi në prag të ndërtesës së Tempullit. Dhe oborrin e brendshëm e mbushi një re dhe reja në oborr ndriçoi me shkëlqimin e madhë-

shtisë së Zotit. ⁵Fëshfërima e krahëve të engjëjve rojtarë tingëlloi si zëri bubullues i Perëndisë së gjithëpushtetshëm; ajo mbushi edhe oborrin e jashtëm të Tempullit. ⁶Kur njeriu me petk liri hyri me urdhrin e Zotit në vendin midis engjëjve rojtarë, ⁷njeri prej tyre shtriu dorën në mangallin që ndodhej në mes, dhe e vuri prushin në duart e njeriut. Pastaj njeriu u largua nga Tempulli për ta shpërndarë prushin përmbi qytet.

Zoti largohet nga Tempulli

⁸Nën krahët e engjëjve rojtarë pashë diçka që dukej si dorë njerëzore. ⁹⁻¹⁰Pashë edhe katër rrota, një pranë çdo engjëlli rojtar. Të gjitha kishin të njëjtën madhësi dhe vezullonin si gurë të çmueshëm. Te çdo rrotë, në kënd të drejtë me të, ishte shtuar nga një rrotë tjetër, ¹¹që të mund të lëvizte në katër drejtime, pa pasur nevojë të kthehej. Rrotat rrotulloheshin gjithnjë në drejtimin që merrte e para. ¹²⁻¹³Ishin të njëjtat rrota që kisha parë në vegimin tim të mëparshëm. Ato ishin mbuluar përreth me sy, po ashtu edhe trupi, duart dhe krahët e engjëjve rojtarë. ¹⁴Çdo engjëll rojtar kishte katër fytyra: tek i pari shikonte përpara fytyra e demit; tek i dyti fytyra e njeriut, tek i treti fytyra e luanit, kurse tek i katërti fytyra e shqiponjës. ¹⁵Pastaj engjëjt rojtarë filluan të ngriheshin. Ishin të njëjtat figura që kisha parë pranë lumit Kebar. ¹⁶⁻¹⁷Kur ata shkronin përpara, me ta lëviznin edhe rrotat, dhe kur ata ngriheshin me krahë nga toka, ngriheshin edhe rrotat. Kur ata ndaleshin, ndaleshin edhe rrotat. Për gjithçka rrotat drejtoheshin nga engjëjt rojtarë. ¹⁸Tani pashë se madhështia e Zotit u largua nga pragu i Tempullit dhe zuri vend përsëri përmbi engjëjt rojtarë. ¹⁹Engjëjt rojtarë hapën krahët dhe para syve të mi u ngritën pak mbi dhe; bashkë me ta u ngritën edhe rrotat. Pastaj madhështia e Perëndisë së Izraelit u largua nga zona e Tempullit, duke hipur në fron përmbi engjëjt rojtarë, nga porta e lindjes. ²⁰Dallova qartë katër figurat e fuqishme, të cilat e kishin mbajtur fronin e Perëndisë së Izraelit para syve të mi pranë lumit Kebar. ²¹Secila prej tyre kishte katër fytyra dhe katër krahë, dhe nën krahë, mund t'u dalloheshin duart njerëzore. ²²Kishin, gjithashtu, të njëjtat fytyra që kisha parë pranë lumit Kebar. Kudo që shkronin, njëra prej katër fytyrave vështronte gjithnjë përpara.

Mendjemadhësia e të mbeturve në Jerusalem

11 Shpirti i Perëndisë më ktheu në portën lindore të zonës së Tempullit. Para portës ishin mbledhur njëzet e pesë njerëz. Mes tyre njoha dy prej kryetarëve të qytetit, Jaasanjën, birin e Asurit, dhe Pelatjën, birin e Benajës. ²Zoti më tha: "Ti, o njeri, ata janë njerëzit që hartojnë atentate dhe plane të këqija në këtë qytet! ³Ata mburren duke thënë: «Kush thotë se nuk është koha për të ndërtuar shtëpi? Qyteti është tenxherja, kurse ne jemi mishi!» ⁴Për këtë ti duhet t'u shpallësh vendimin e dënimit." ⁵Shpirti i Perëndisë më shtiu në dorë dhe Zoti më urdhëroi t'u shpallja izraelitëve: "Dëgjoni se ç'ju thotë Zoti: «E di se si flitni dhe çfarë planesh keni! ⁶Ndërgjegjja nuk ju lë të qetë, sepse rrugët e këtij qyteti janë të mbushura me të vradë. ⁷⁻⁸Prandaj unë, Zoti, ju them: Të vradët janë mishi në tenxheren e qytetit! Por ju do t'ju nxjerr dhe do të bëj që të ekzekutoheni. Ju keni frikë nga shpata, e nga shpata duhet të vdisni. Kështu them unë, Zoti. ⁹⁻¹⁰Do t'ju nxjerr e do t'ju dorëzoj tek të huajt. Me anë të tyre do ta zbatoj te ju vendimin e dënimit. Duhet ta pranoni se unë jam Zoti. ¹¹Nuk do të qëndroni në këtë qytet si mishi në tenxhere. Vendimin e dënimit për ju do ta zbatoj në kufirin e Izraelit. ¹²Ju nuk i keni zbatuar udhëzimet e mia dhe nuk e keni drejtuar jetën sipas urdhërimeve të mia, por keni jetuar sipas ligjeve të popujve tuaj fqinjë.»"

¹³Në kohën kur shpallja këtë porosi, vdiq Pelatja, biri i Benjës. U hodha përtokë dhe thirra me zë të fortë: «O Zot, Perëndia ime! A do ta asgjësosh plotësisht Izraelin?»

Ngushëllim për të mërguarit

¹⁴Pastaj Zoti më tha: ¹⁵"Ti, o njeri, banorët e Jerusalemit thonë kështu për vëllezërit e tu, për farefisnin tënd dhe për të gjithë izraelitët që u degdisën në mërgim: «Le të mbeten atje ku janë, larg Zotit! Tani vendi na takon neve!» ¹⁶Prandaj duhet t'u shpallësh: «Perëndia, Zoti, thotë: Ashtu është; i kam çuar në vende të huaja dhe i kam shpërndarë nëpër kombe, dhe ata mund të më nderojnë vetëm nga larg me shërbesa të thjeshta fetare. ¹⁷Por unë, Zoti, do t'i mbledh nga kombet ku janë të shpërndarë dhe do t'u jap për pronë tokën e Izraelit. ¹⁸Kur të kthehen atje, do ta pastrojnë vendin nga gjithë idhujtaria. ¹⁹Do t'u jap zemër të re dhe shpirt të ri. Do t'ua nxjerr nga kraharori zemrën e ngurtë dhe do t'u dhuroj një zemër të gjallë. ²⁰Atëherë ata do të jetojnë sipas udhëzimeve të mia, do t'i përfillin dhe do t'i zbatojnë urdhërimet e mia. Ata do të jenë populli im, dhe unë do të jem Perëndia e tyre. ²¹Ndërsa ndëshkimi i merituar do të gjejë të gjithë ata që jepen pas idhujve dhe që u shërbejnë atyre në mënyrë të neveritshme; ata që i pëlqejnë këta idhuj. Kështu them unë, Zoti.»"

Zoti largohet nga Jerusalemi

²²Engjëjt rojtarë, mbi të cilët shihej madhështia shkëlqyese e Perëndisë së Izraelit, lëvizën krahët dhe, bashkë me ta, u ngritën nga toka edhe rrotat. ²³Kështu, madhështia e Zotit u largua nga qyteti në drejtim

të malit në lindje të Jerusalemit. ²⁴Ndërsa mua më ngriti Shpirti i Perëndisë dhe më ktheu në Babiloni. Pastaj vegimi u zhduk, ²⁵dhe të mërguarve u shpalla gjithçka që më kishte treguar Zoti.

Të mërguarve u shpallet lajmi për dëbimin e të mbeturve

12 Zoti më tha: ²«Ti, o njeri, ti banon mes një populli të pabindur. Këta njerëz kanë sy, por nuk duan të shohin; kanë veshë, por nuk duan të dëgjojnë! ³Prandaj bëj një deng, si ata që marrin me vete të mërguarit, dhe para syve të të gjithëve, largohu nga banesa në një vend tjetër. Ndoshta do t'u hapen sytë, megjithë mosbindjen e tyre. ⁴Nxirre dengun prej shtëpisë në dritën e ditës, që ta shohin të gjithë, dhe rreth mbrëmjes, kur të bjerë vapa, largohu para syve të tyre, si njeri që shkon në mërgim. ⁵Hap para syve të tyre një vrimë në murin e shtëpisë sate dhe dil duke u shtyrë nëpër të. ⁶Merre dengun në sup dhe nis u errësirë. Mbulo fytyrën, që të mos e shohësh vendin që duhet të lësh. Kjo do të jetë një shenjë për izraelitët, që ta kuptojnë se ç'i pret.»

⁷Sipas urdhrit të Zotit, bëra një deng, si ato që mbajnë të mërguarit, dhe e nxora prej shtëpisë në dritën e ditës. Ndërsa në mbrëmje hap një vrimë në mur dhe dola duke u shtyrë nëpër të. E hodha dengun në sup para syve të të gjithëve .

⁸Mëngjesin tjetër Zoti më tha: ⁹«Ty, o njeri, izraelitët, ky popull i pabindur, të kanë pyetur: «Ç'po bën?»

¹⁰Jepu sqarimin! Thuaju: «Kështu më ka urdhëruar Perëndia, Zoti. Ajo që kam bërë, vlen për mbretin e Jerusalemit dhe për të gjithë izraelitët që banojnë atje.» ¹¹Do t'u ndodhë pikërisht ashtu, siç e kam paracaktuar. Të gjithë duhet të çohen në mërgim. ¹²Por mbreti i tyre do të detyrohet ta hedhë dengun në sup në errësirë të dendur dhe të largohet nga qyteti. Njerëzit e tij do të çajnë muret për të nxjerrë plaçkat e tyre. Ai do të mbulojë fytyrën, sepse nuk do ta shohë më këtë vend. ¹³Do të hedh rrjetën, do ta kap dhe do ta shpie në Babiloni; por vendin e tij nuk do ta shohë më, dhe do të vdesë atje. ¹⁴Suitën dhe luftëtarët e tij do t'i shpërndaj si zogjtë e korbit; do t'i shpartalloj me shpatë të zhveshur. ¹⁵Kur t'i kem shpërndarë kështu nëpër vende dhe kombe të huaja, do ta kuptojnë se unë jam Zoti. ¹⁶Vetëm disa prej tyre do t'i shpëtojnë shpatës, urisë dhe murtajës, që të vijnë në vete dhe që të mund të tregojnë nëpër kombe se me çfarë veprash të neveritshme e kanë merituar një fat të tillë.»

Banorët e Jerusalemit do të dridhen si profeti

¹⁷Zoti më tha: ¹⁸«Ti, o njeri, ha bukë dhe pi ujë duke u dridhur dhe me frikë! ¹⁹Dhe pastaj thuaju të mërguarve izraelitë: «Perëndia, Zoti, thotë: njerëzit që kanë mbetur në Jerusalem, në tokën e Izraelit, do të hanë bukë me frikë duke u dridhur dhe do të pinë ujë me dëshpërim. Si dënim pse gjithkund mbretërojnë padrejtësia dhe dhuna, mbi vend po vjen shkatërrimi. ²⁰Qytetet do të shkretohen, fushat pjellore do të bëhen shkretëtirë. Duhet ta mësoni se unë jam Zoti.»

Perëndia nuk flet fjalë të kota

²¹Zoti më tha: ²²«Ti, o njeri, çfarë flasin njerëzit tek ju në Izrael? Ata thonë: «Koha vjen dhe shkon, dhe profecitë nuk realizohen kurrë!» ²³Do të bëj që këto thashetheme në Izrael të marrin fund. Thuaju: «Perëndia, Zoti, thotë: erdhi koha kur do të realizohen të gjitha ato, me të cilat ju kanë kanosur profetët e mi. ²⁴Në të ardhmen, në Izrael nuk do të ketë profetë të rremë që tregojnë ëndrra të kota dhe që u flasin njerëzve sipas sëqejit të tyre.

²⁵Po flas unë, Zoti; dhe çfarë them, realizohet. Nuk vonohet. Atë që kam shpallur, do ta zbatoj, madje gjatë jetës suaj, ju njerëz të pabindur! Kështu them unë, Zoti.»

²⁶Zoti më tha, gjithashtu: ²⁷«Ti, o njeri, për ty izraelitët thonë: «Vegimet dhe profecitë nuk i përkasin së tashmes, por një të ardhmeje të largët.» ²⁸Prandaj përgjigju: «Perëndia, Zoti, thotë: Ajo që kam shpallur, do të realizohet së shpejti. Ajo që them, do të plotësohet. Kështu them unë, Zoti!»

Fundi i profetëve të rremë

13 Zoti më tha: ²⁹«Ti, o njeri, shpallu profetëve të Izraelit që profetizojnë sipas mendjes së tyre, vendimin tim për dënimin e tyre! Thuaju: «Dëgjoni se ç'thotë për ju Perëndia, Zoti.

³Mjerë profetët e rremë që nuk më kërkojnë mua, por që ndjekin idetë e veta dhe që profetizojnë atë që nuk u është shpallur! ⁴Ju profetë jeni bërë varrmihësit e Izraelit! ⁵Ju nuk keni hyrë në të çarë, nuk i keni mbushur të çarat në murin mbrojtës rreth popullit tim, Izraelit, që të mund të qëndrojnë në ditën e gjyqit tim. ⁶⁻⁷Ju i shikoni pjellat e fantazisë suaj; ju thoni gënjeshtër! Ju më referoheni mua, por unë nuk ju kam ngarkuar për këtë, e megjithatë pritni që unë t'i plotësoj premtimet tuaja të kota. ⁸Prandaj duhet të më njihni mua, Zotin! ⁹Unë do të veproj kundër këtyre profetëve të rremë. Ju do të mungoni në mbledhjen e popullit tim; emrat tuaj do të fshihen nga lista e fiseve të Izraelit; ju nuk do të ktheheni më në Izrael. Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti! ¹⁰Ju e keni futur popullin tim në rrugë të gabuar. Ju keni shpallur: gjithçka shkon mirë, ndërsa në të vërtetë nuk shkonte aspak mirë. Populli im ndërton një mur me gurë të palidhur, dhe ju e lyeni me gëlqere! ¹¹⁻¹²Kur të ketë shtrëngatë, kur të bjerë breshër dhe kur të tërbohet stuhia, muri do të shembet, njerëzit do të tallen me ju dhe do të thonë: ku është ai mur i lyer aq bukur? ¹³Me zemërimin tim do të dërgoj mot të keq, stuhi, breshër dhe rrebesh. ¹⁴Muret që keni lyer me

gëlqere, do t'i shemb, që të mos mbetet asnjë gur, kurse ju vetë do të varroseni nën gërmadha. Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti! ¹⁵Do ta lëshoj mbarë zemërimin tim mbi mur dhe në ata që e kanë lyer atë. Atëherë njerëzit do të tallen me ju: muri u zhdruk dhe prej atyre që e lyen, nuk ka mbetur asgjë! ¹⁶Po, askush nuk mbeti prej profetëve që pikturuan një të ardhme të bukur për Jerusalemin, kur ai ndodhej në prag të rrënimt. Kështu them unë, Zoti.»

♦ për të maskuar faktin se muri është në prag të shembjes.

Fundi i praktikave magjike

¹⁷Zoti vazhdoi: ¹⁷Ti, o njeri, drejtohu kundër grave të popullit tënd që profetizojnë sipas mendjes së tyre, dhe shpallu vendimin tim të dënimit! ¹⁸Thuaju: «Dëgjoni atë që ju thotë Zoti: Mjerë ju, gjuetare shpirtrash, që për çdo kyç dore qepni byzylykë magjike të përshtatshëm, dhe për çdo kokë ose trup vello magjike. Ju luani me shpirtrat e njerëzve të popullit tim. Mendoni se mund ta shpëtoni jetën tuaj? ¹⁹Me praktikat tuaja magjike ju shpërdoroni emrin tim; për një pagë prej disa grushtash mielli ose për pak bukë ju i dorëzoni vdekjes njerëz të pafajshëm, dhe mbani gjallë ata që meritojnë vdekjen. Popullin tim, i cili i dëgjon me dëshirë gënjeshttrat, e mashtroni duke i përshkruar një të ardhme të artë.

²⁰⁻²¹Prandaj unë, Zoti, do t'jua rrëmbej prej dorës byzylykët magjike dhe do t'i gris vello magjike. Do ta dëboj plaçkën tuaj dhe do të shpëtoj jetën e njerëzve, të cilën donit ta shkatërronit. Do ta çliroj popullin tim nga pushteti juaj; askush mos të bëhet më viktimë juaj. Duhet ta pranoni se unë jam Zoti!

²²Ju frikësoni njerëz të pafajshëm që nuk kanë pse të frikësohen prej meje; ndërsa keqbërësit i përkrahni, dhe kështu i pengoni që të heqin dorë nga veprat e tyre të këqija dhe që të shpëtojnë jetën e tyre.

²³Prandaj fallit tuaj mashtrues do t'i jepet fund. Do ta çliroj popullin tim nga pushteti juaj. Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti.»

Larja e hesapave me shërbëtorët e idhujve

14 Disa nga kryetarët e Izraelit erdhën tek unë duke kërkuar një këshillë nga Perëndia. Ata u ulën pranë meje dhe pritën. ²Atëherë Zoti më tha: ³«Ti, o njeri, këta njerëz ua hapin gjithnjë zemrat idhujve dhe kënaqen me atë që i shtyn në mëkat. E unë duhet t'u jap përgjigje? ⁴Përgjigju kështu: «Perëndia, Zoti, thotë: Kur dikush prej popullit të Izraelit ua hap zemrën idhujve dhe kënaqet me atë që e shtyn në mëkat, dhe kur ai vjen te profeti im për të më kërkuar mua një këshillë, do të marrë përgjigjen që meriton – prej meje, Zoti! ⁵Mbarë popullit të Izraelit, i cili më ktheu shpinën dhe iu drejtua idhujve, do t'i jap me këtë një mësim.»

⁶Ndërsa të gjithë izraelitëve duhet t'u thuash: «Perëndia, Zoti, thotë: Kthehuni, kthejuni shpinën idhujve tuaj dhe veprimeve tuaja të neveritshme idhujtare! ⁷Kur dikush prej popullit të Izraelit ose prej të huajve më kthen shpinën, ua hap zemrën idhujve dhe kënaqet me atë që e shtyn në mëkat, e kur ai vjen te profeti im për të më kërkuar mua një këshillë, do të marrë përgjigje (të përshtatshme) prej meje personalisht, prej meje, Zotit! ⁸Do të drejtohem kundër tij dhe do të veproj me të në mënyrë të atillë që kjo të bëhet paralajmërim për të gjithë, dhe që për të të flitet shumë kohë më pas. Atë do ta dëboj prej popullit tim dhe do ta asgjësoj. Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti!

⁹Por kur profeti gabohet aq shumë, sa që jep një këshillë në emrin tim, atëherë unë do ta çoj në një rrugë të gabuar; do ta ngre dorën kundër tij, do ta dëboj prej popullit tim dhe do ta asgjësoj. ¹⁰Të dy do të detyrohen t'i paguajnë pasojat e mëkateve të tyre: adhuruesi i idhujve, që pyet, dhe profeti, që përgjigjet.

¹¹Ky do të jetë paralajmërim për izraelitët, që të mos largohen prej meje, që të mos ndoten duke mëkatuar kundër meje. Ata duhet të jenë populli im, dhe unë do të jem Perëndia e tyre. Kështu them unë, Zoti.»

Dënimi që do të bjerë mbi Jerusalem, është i pashmangshëm

¹²Zoti thotë: ¹³«Ti, o njeri, ta zëmë se një popull mëkaton kundër meje dhe ma shkel besën, dhe unë dërgoj si ndëshkim në tokë zi buke, viktimë të së cilës bëhen njerëzit dhe kafshët. ¹⁴Ta zëmë se tre njerëzit e mëdhenj Noahu, Daneli dhe Jobi ♦ banonin mes këtij populli: vetëm ata do të shpëtonin gjallë për shkak të drejtësisë së tyre. Kështu them unë, Zoti.

¹⁵Ose le të supozojmë se, si ndëshkim, lejoj që në vend të futen kafshët grabitqare dhe të vrasin banorët e tij, kështu që vendi mbetet pa njerëz si shkretëtirë, sepse për shkak të rrezikut të jetës nuk guxon ta përshkojë askush. ¹⁶Atëherë në qoftë se këta tre njerëz do të ishin gjallë, nuk do të mund të shpëtonin madje as bijtë dhe bijat e tyre, por vetëm ata vetë – betohem! Do të shpopullohej mbarë vendi.

¹⁷Ose të parafytyrojmë se, si ndëshkim, do të dërgoja në vend armiq që shkatërrojnë njerëz dhe kafshë,

¹⁸dhe se këta tre njerëz do të ishin në atë vend; ata nuk do të shpëtonin madje as bijtë dhe bijat e tyre, por vetëm ata vetë – betohem!

¹⁹Ose ta zëmë se dërgoj një murtajë në një vend dhe në zemërimin tim asgjësoj njerëz dhe kafshë.

²⁰Atëherë në qoftë se në atë vend do të ishin njerëzit e mëdhenj, Noahu, Daneli dhe Jobi, ata nuk do të mund të shpëtonin as bijtë dhe bijat e tyre. Betohem se ata do të mund të shpëtonin vetëm jetën e tyre, për shkak të drejtësisë së tyre.

²¹E tani unë, Zoti, them: kur t'i lëshoj mbi Jerusalem katër plagët e mia – urinë, kafshët grabitqare, luftën dhe murtajen – për të vrarë njerëzit me to, a mendoni se do të shpëtojë ndokush gjallë? ²²⁻²³Po, do të lë gjallë disa prej tyre pas kalimit të shkatërrimit; ata do të nxirren nga qyteti dhe do të dërgohen në mërgim, dhe kështu do të vijnë te ju, që ta kuptoni se çfarë njerëzish janë dhe çfarë veprash të këqija bëjnë. Atëherë do ta kuptoni përse e lashë Jerusalem të rrënohej. Kjo do të jetë për ju, gjithashtu, ngushëllim kur ta shihni me sytë tuaj, se si i dhashë Jerusalem ndëshkimin që meritonte. Kështu them unë, Zoti.»

♦ Këta kishin nam për lutjet e suksesshme.

Jerusalemi mbetet si dru hardhie i padobishëm

15 Zoti më tha: ²«Ti, o njeri, çfarë të mire ka hardhia në krahasim me ferrën e egër? ³A mund të nxirret diçka e vlefshme prej drurit të saj? A mund të gdhendet prej tij një kunj për të varur diçka në të? ⁴E tani edhe hardhinë e hodhën në zjarr; majat i ka të karbonizuara dhe mesin të përcëlluar: për çfarë mund të përdoret? ⁵Madje druri ishte i padobishëm edhe kur ishte i papërcëlluar; çfarë mund të bëhet me të tani?

⁶Prandaj unë, Zoti, them: hardhia, d.m.th. Jerusalemi, për mua nuk është më e vlefshme se një ferrë e zakonshme. Druri i hardhisë është përcaktuar për djegie, dhe po ashtu do të lë të shkatërrohen banorët e Jerusalemit. ⁷Ata i shpëtuan zjarrit me vështirësi, e megjithatë zjarri do t'i përpijë plotësisht. ♦ Atëherë do ta kuptoni se unë jam Zoti. Unë do të kthehem vetë kundër tyre ⁸dhe do ta shkrettoj vendin e tyre, sepse ata dolën të pabesë ndaj meje. Kështu them unë, Zoti.»

♦ Ata kishin mbijetuar deportimin e parë, por s'do të mbijetojnë të dytin.

Jerusalemi, gruaja e pabesë

16 Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, shpjegoji Jerusalem, çfarë punësh të tmerrshme po bën ajo! ♦ ³Vëri në dukje këtë: «Ti je kënanase; ti linde këtu në vend! Atin e kishe amoras dhe nënën hetase. ⁴Por prindërit e tu nuk u kujdesën për ty. Ata nuk ta prenë kërthizën, nuk të bënë banjë, nuk të fërkuan me kripë, as nuk të mbështollën në pelena. ⁵Ata nuk kishin mëshirë për ty, por të nxorën në fushë. Kështu të ndodhi kur linde.

⁶Atëherë po kaloja pranë, të pashë të shtrirë në gjak dhe dëgjova se si përpëliteshe. Të thashë: ti do të jetosh dhe do të rritesh! ⁷Bëra që të çelësh si lule. Ashtu u rrite dhe u shëndoshe, u bërë për t'u martuar dhe u zbukurove shumë. Por ishe ende lakuriq dhe e zbathur.

⁸Përsëri të kalova pranë dhe pashë se ishe e rritur për dashuri. Pastaj të mora për grua. Të hodha mantelin tim si shenjë pronësie, që të mos mbeteshe lakuriq dhe e zbathur. Të dhashë fjalën dhe lidha për jetë besëlidhjen me ty, unë, Zoti. Kështu u bërë e imja.

⁹Të bëra banjë dhe të pastrova gjakun, të leva me vaj ¹⁰dhe të dhashë një rrobë shumëngjyrëshe e sandale me lëkurë të bardhë, një shami koke me lirin më të mirë dhe një mantel të endur bukur. ¹¹Të vura stoli: byzylyk dhe gjerdan, ¹²unazë për hundë, vathë dhe një kurorë të bukur. ¹³Kështu ishe e stolisur me ar dhe me argjend, dhe veshe rroba me stofra nga më të bukurit dhe më të zgjedhurit. Për të ngrënë kishe biskota me miellin më të mirë, të cilat ishin të përgatitura me mjaltë e vaj. Ishe jashtëzakonisht e bukur dhe u bërë mbretëreshë. ¹⁴Mbarë bota e lavdëroi bukurinë tënde, e cila u përsos me anë të stolisë sime» – thotë Perëndia, Zoti.

♦ adhurimi i Baalit ishte lidhur me ritualin e prostitucionit.

Pabesia e Jerusalemit: idhujtaria

¹⁵«Por harrove se më detyrohesh mua për lavdinë dhe famën tënde. Ti u bërë mendjemadhe dhe me bukurinë tënde joshe çdonjërin që kalonte pranë. Iu ofrove të gjithëve. ¹⁶Në vendet ku nderohen idhujt, ti hape rrobat e tua shumëngjyrëshe dhe u solle si prostitutë. Kjo nuk duhej të ndodhte kurrë. ¹⁷Prej arit dhe argjendit që të dhashë, bërë idhuj dhe më mashtrove me ta. ¹⁸I veshe me rrobat e tua shumëngjyrëshe dhe u kushtove temjan dhe vajin që të kisha dhënë unë. ¹⁹Ëmbëlsirat që të kisha dhënë, biskotat me mjaltë, ua flijove atyre, për t'i gëzuar. Deri këtu ke arritur!» – thotë Perëndia, Zoti.

²⁰«Por ti bërë vepra edhe më të këqija se këto. Jo vetëm që u solle si prostitutë me idhujt, por madje u dhe për ushqim djemtë, që kishe lindur me mua. ²¹Ti i ke therur fëmijët e mi dhe i ke djegur si flijim kushtuar idhujve të tu. ²²Kështu ke vepruar dhe i ke harruar të gjitha ato që kam bërë për ty kur shtriheshe ende lakuriq dhe e gjakosur përtokë.»

Pabesia e Jerusalemit: politika e aleancave me vendet pagane

²³«Veprat e tua të turpshme duhet t'i paguash. Për këtë do të përgjigjem unë, Zoti. ²⁴⁻²⁵Në çdo vend të lirë dhe në çdo qoshe rruge e ke ngritur çadrën tënde të prostitucionit, ndërsa bukurinë tënde e ke hedhur në

baltë. Ti ishe e pangopur sa iu ofrove kujtdo që të kalonte pranë. ²⁶Fqinjët e tu, egjiptianët me organin e madh, ishin miqtë e tu më të mirë; me ta je sjellë si prostitutë, për të më fyer. ²⁷Atëherë të ndëshkova dhe të mora një pjesë të asaj që të kisha dhuruar. Të dorëzova te filistenjtë që e urrenin sjelljen tënde të turpshme, për të të marrë hakun.

²⁸Por ti nuk u ngope dhe shkove tek asirianët, si prostitutë e tyre, madje as kjo nuk të mjaftoi. ²⁹Prandaj u solle ashtu me babilonasit, këtë popull tregtarësh; por as atëherë nuk u ngope. ³⁰Digjeshe për t'u dhënë pas tyre; në paturpësi nuk ta kalonte njeri» – thotë Perëndia, Zoti. ³¹ – Në çdo qoshe të rrugës dhe në çdo vend të lirë e ke ngritur çadrën tënde të prostitucionit. Por ti nuk u dhe për të holla si prostitutë e zakonshme. ³²Ti e ke mashtruar burrin tënd duke bërë imoralitet me burra të huaj, ³³dhe ndërsa një prostitutë paguhet, ti i ke joshur dashnorët e tu me dhurata, që të vinin tek ti nga të gjitha anët. ³⁴Grave u vrapohet nga mbrapa dhe u jepen të holla; ndërsa ti edhe i pagove. Ja sa je zvetënuar.»

Ndëshkimi i merituar

³⁵«O Jerusalem, ti prostitutë! Dëgjo çfarë të them unë, Zoti. ³⁶Meqë je zhveshur para dashnorëve të tu dhe para figurave të tua idhujtare, dhe iu ke flijuar fëmijët e tu, ³⁷do t'i laj hesapet me ty. Do të thërras të gjithë klientët e tu, burrat, me të cilët je sjellë si prostitutë, si dhe burrat që nuk të pëlqejnë. Kur të jenë mbledhur nga të gjitha anët, do të t'i rrëmbej rrobat prej trupit dhe do të të nxjerr të zhveshur para tyre.

³⁸Do të të trajtoj siç kërkohet në ligj në rastin e kurorëshkeljes dhe në rastin e vrasjes. Meqë ke nxitur zemërimin tim dhe ke zgjuar xhelozinë time, do të të dënoj me vdekje. ³⁹Do të të dorëzohet tek ata, që ta shembin dyqanin tënd të prostitucionit, si dhe altarët e tu idhujtarë, që t'i marrin stolitë e tua, t'i rrëmbejnë rrobat prej trupit dhe të të lënë të zhveshur dhe të zbathur.

⁴⁰Atëherë ata do të mbledhin gjyqin. Do të të vrasin me gurë dhe do ta copëtojnë trupin me shpatë. ⁴¹Të gjitha gratë do ta shohin se si zbatohet dënimi mbi ty dhe se si digjen shtëpitë e tua. Pastaj prostitucioni yt do të marrë fund; atëherë nuk do të mund të blesh më asnjë dashnor. ⁴²Atëherë zemërimi dhe xhelozia ime do të shuhen; do të kem përsëri qetësi dhe nuk do të fyhem nga ti. ⁴³Ti ishe mosmirënjohëse dhe ke harruar ato që bëra për ty që nga fëmijëria jote. Ti më ke provokuar me sjelljen tënde të paturpshme. Tani duhet t'i paguash pasojat. Kështu them unë, Zoti.»

«Ti sillesh më keq se Sodomi dhe Shomroni!»

⁴⁴«O Jerusalem, do të të tallin me proverbin: 'Si e ëma dhe e bija!' ⁴⁵Ti nuk je as një qime më e mirë se nëna dhe motrat e tua – edhe ato nuk e çanin kokën për burrë e për fëmijë. Ti ke një hitase për nënë dhe një amoras për atë, ashtu si motrat e tua, mes të cilave banon. ⁴⁶Motra jote më e madhe është qyteti Shomron në veri, bashkë me qytetet e saj simotra; kurse motra jote e vogël qyteti Sodom në jug, bashkë me qytetet e saj simotra. ⁴⁷Ti i ke imituar të gjitha veprat e tyre të turpshme dhe ua ke kaluar shumë shpejt atyre. ⁴⁸Betohem, thotë Zoti, se motra jote, Sodomi, me të gjitha vajzat e saj, nuk është sjellë me aq paturpësi sa ti dhe vajzat e tua! ⁴⁹Asaj iu rrit mendja dhe jetoi me vajzat e saj pa kujdes dhe me bollëk; ajo nuk kujdesej aspak për të varfrit e për të shtypurit. ⁵⁰Ajo ishte mendjemadhe dhe bëri krime të pështira. Kur e pashë këtë, e ndëshkova. ⁵¹⁻⁵²Madje Shomroni nuk ka bërë as gjysmën e krimeve që ke kryer ti. Ti je sjellë aq keq, sa në krahasim me ty, dy motrat e tua dalin pothuajse të pafajshme. Ti duhet ta paguash vetë tërë turpin tënd.»

«Të turpëroj me besnikërinë time!»

⁵³«Por pastaj do t'i jap fund ndëshkimit të Sodomit dhe të Shomronit, dhe fatin tënd, o Jerusalem, do ta kthej bashkë me të tyrin. ⁵⁴Këtë do ta bëj, që ta kuptosh se sa me paturpësi je sjellë. Duhet të të vijë turp, sepse ishe edhe më e shturur se motrat e tua.

⁵⁵Ju të treja bashkë me qytetet tuaja simotra, do të rindërtoheni dhe do të lulëzoni si më parë.

⁵⁶Me mendjemadhësinë tënde, ti ke rrudhur hundët për motrën tënde, Sodom, ⁵⁷por tani të gjithë e dinë se nuk je më e mirë se ato. Prandaj siç e ke përbuzur motrën tënde, Sodom, ashtu të përbuzin tani të gjithë fqinjët, gratë e sirianëve dhe të filistenjve. ⁵⁸Tani duhet të përgjigjesh për pasojat e sjelljes sate të paturpshme dhe të krimeve të tua të pështira. Kështu them unë, Zoti.»

⁵⁹⁻⁶⁰Gjithashtu, Zoti thotë: «Siç je sjellë ti me mua, ashtu do të sillem edhe unë me ty! Ti më ke dhënë fjalën, por nuk e ke mbajtur. Por megjithëse e ke shkelur besëlidhjen që lidha me ty në rininë tënde, unë do ta mbaj fjalën time dhe do të lidh besëlidhje me ty përgjithmonë. ⁶¹Do të skuqesh për mënyrën e turpshme, me të cilën je sjellë me mua, kur të të nënshtroj dy motrat dhe të t'i jap për vajza. Kjo ia kalon premtimit tim të mëparshëm, kur lidha besëlidhje me ty. ⁶²Kur të sillem kështu me ty, do ta kuptosh se unë jam Zoti. ⁶³Do të ta heq mbarë fajësinë tënde, që të vish në vete e që të mbetesh pagojë prej turp. Kështu them unë, Zoti.»

Shëmbëlltyra e hardhisë dhe e shkabave

17 Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, shpjegoju izraelitëve me shëmbëlltyrë ³çfarë kam për t'u thënë: Një shkabë ♦ e madhe me krahë të fuqishëm dhe me pupla të trasha e të larme, erdhi në Liban dhe

këputi majën ♦♦ e një cedre. ⁴Ai e çoi atë në një vend bakajsh, në një qytet tregtar. ⁵Pastaj nxori nga toka izraelite një bisk ♦♦♦ dhe e mbolli në një fushë të ujitur mirë pranë një vije uji. ⁶Shkaba donte që bisku të bëhej një hardhi që rritej shpejt, por të mbetej e ulët.

Rrënjët e saj duhej të mbeteshin nën krahët e shkabës, ndërsa dredhëzat e saj të drejtoheshin nga ai. Prej biskut u bë në të vërtetë një hardhi me dredhëza të fuqishme.

⁷Por kishte edhe një shkabë tjetër • me krahë të mëdhenj dhe me pupla të dendura. Hardhia i zgjati dredhëzat e saj nga kjo dhe bëri që rrënjët e saj të rriteshin në vendin e saj, që ajo t'i jepte ujë. ⁸Përveç kësaj, hardhia ishte mbjellur në një vend të mirë dhe mirë të ujitur; atje kishte gjithçka që i nevojitej për të lëshuar dredhëza, për të dhënë frut dhe për t'u bërë hardhi madhështore.

⁹Tregojau izraelitëve këtë shëmbëlltyrë dhe pyeti në emrin tim: «A mendoni se kjo hardhi do të lulëzojë? A nuk do ta copëtojë rrushin shqiponja më e parë dhe t'ia rrëmbejë rrënjët, kështu që gjethet do t'i fishken? Nuk do të nevojitet një fuqi e madhe për ta rrëmbyer prej tokës. ¹⁰Me siguri nuk do të lulëzojë! Kur të vijë era e ngrohtë e lindjes, hardhia në fushën ku ishte mbjellur, do të fishket. Ajo do të fishket plotësisht.»

♦ d.m.th. ajo që ushqehet me kafshë të ngordhura. Këtu simbolizon Nebukadnecarin.

♦♦ Jehojahini, mbreti i Judës. ♦♦♦ Cidkija u emërua mbret nga Nebukadnecari në vend të Jehojahinit. • Faraoni Hofra. khs. Jeremia 44,30.

Kuptimi i shëmbëlltyrës: pabesia e mbretit Cidkija

¹¹Zoti më urdhëroi: ¹²Thuaji këtij populli rebel: «A e keni kuptuar se ç'është kjo shëmbëlltyrë? Po jua shpjegoj: perandori i Babilonisë erdhi në Jerusalem dhe mori me vete në Babilon mbretin dhe ministrat e tij. ¹³Ai emëroi në vendin e tij një mbret tjetër prej familjes mbretërore, lidhi besëlidhje me të dhe urdhëroi që t'i jepte besën. Kryetarët i mori me vete, ¹⁴për të mos e lejuar mbretin e ri që t'i kalonte të drejtat e tij dhe t'i shkelte kushtet e besëlidhjes. ¹⁵Por ky e shkeli besëlidhjen dhe i dërgoi fjalë mbretit të Egjiptit, që ta mbështeste me kuaj, me karroca dhe me një ushtri të fuqishme. A do të lulëzojë ai? A mund të ketë sukses dikush që e shkel besëlidhjen? A do t'i shpëtojë dënimit të tij?

¹⁶Betohem se ai do të vdesë në Babilon, në qytetin e mbretit që e emëroi, dhe besëlidhjen e të cilit e shkeli megjithë besën e tij! ¹⁷Faraoni nuk do t'i vijë në ndihmë me ushtrinë e tij kur ai të rrethohet dhe kur të ngrihet një ledh rreth qytetit, kur shkallët të afrohen të muret për sulm, dhe shumë njerëz t'i gjejë vdekja.

¹⁸Ai nuk e ka përfillur besën dhe e ka shkeler besëlidhjen; ai dha fjalën, por nuk e mbajti. Për atë nuk ka shpëtim. ¹⁹Ai është betuar për emrin tim, e megjithatë e ka shkeler atë.

Betohem, për këtë ai do të ndëshkohet! ²⁰Do ta shtrij rrjetën time dhe do ta kap; do ta sjell në Babilon dhe atje do ta nxjerr para gjyqit tim, sepse e ka shkeler besën time. ²¹Luftëtarët e tij që po ikin, do të bien; kurse pjesa që mbetet, do të shpërndahet në të katër anët. Atëherë do ta kuptoni se unë jam Zoti që i ka shpallur të gjitha këto.»

Sundimtari i ardhshëm i Izraelit

²²Perëndia, Zoti, më tha: «Do të këput një bisk ♦ nga maja e cedrës së lartë dhe do ta mbjell në një mal të lartë. ²³Do ta mbjell në një mal në mes të Izraelit, dhe ai do të lëshojë degë, dhe do të japë frut, dhe do të bëhet një cedër madhështore. Në degët e saj do të banojnë gjithfarë zogjsh. ²⁴Atëherë të gjitha pemët e fushës do ta pranojnë se unë, Zoti, e kam përulur pemën e lartë dhe e kam lartësuar pemën e ulët, e kam tharë pemën me gjethnajë dendur, kurse të tharën e kam bërë të gjelbërojë rishtas. Kështu them unë, Zoti, dhe do ta bëj.»

♦ Mesia që do të 'mbillet' në malin e Cionit për të mbrojtur popullin izraelit të kthyer nga mërgimi.

Askush nuk duhet ta paguajë fajin e të atit

18Zoti më tha: ²«Çfarë proverbi keni në Izrael? Ju thoni: 'Etërit e hëngrën rrushin e papjekur, bijve iu mpinë dhëmbët.' ³Betohem, – thotë Zoti, – se askush prej jush, askush në Izrael nuk do ta përsëritë këtë fjalë! ⁴E kam në dorë jetën e secilit, si jetën e birit, ashtu edhe atë të atit. Të dy janë prona ime. Duhet të vdesë vetëm ai që bëhet fajtor.

⁵Merrni rastin e një njeriu që vepron gjithnjë drejt dhe nuk është fajtor: ⁶ai nuk adhuron idhujt e izraelitëve dhe nuk shtron për nder të tyre asnjë gosti me flijime në male. Ai nuk prek asnjë grua të huaj, dhe asnjë grua me zakone. ⁷Ai nuk shfrytëzon askënd dhe ia kthen borxhliut të varfër pengun. Ai nuk i merr gjë askujt, dhe i jep për të ngrënë të uriturit dhe për t'u veshur atij që i ngrin trupi. ⁸Ai nuk merr interes, kur jep borxh diçka. Ai nuk përkrah para gjyqit një çështje të padrejtë, por merr gjithnjë vendim të paanshëm. ⁹Me një fjalë, ai i dëgjon urdhërimet e mia dhe vepron drejt. Një njeri i tillë nuk ka faj; ai do të mbetet gjallë. Kështu them unë, Zoti.

¹⁰Por mund të ndodhë që ky njeri i drejtë të ketë një djalë të rritur keq, i cili derdh gjak ose bën disa prej gjërave ¹¹të cilave i ati u është shmangur; ka festuar gosti idhujtare në male, ka fjetur me gra të huaja, ¹²i ka shtypur dhe i ka plaçkitur të pambrojturit, nuk ka kthyer pengun, ka adhuruar idhujt të neveritshëm ¹³ose ka dhënë borxh me interes. A duhet të mbetet gjallë një njeri i tillë? Jo! Kush bën krime të tilla,

duhet të vritet. Atë e gjen ndëshkimi i merituar.

¹⁴Ndoshta ky njeri keqbërës ka edhe një djalë, që i sheh veprat e këqija të të atit dhe që paralajmërohet me anë të shembullit të tij të keq. ¹⁵Ai nuk i adhuron idhujt e izraelitëve dhe nuk jep për nder të tyre gosti të flijimit në male; nuk prek asnjë grua të huaj; ¹⁶nuk shfrytëzon askënd; nuk kërkon asnjë peng kur jep borxh diçka; nuk i merr gjë askujt, por u jep të uriturve për të ngrënë dhe të zhveshurve rroba; ¹⁷ai nuk bën asnjë krim me të pambrojturit dhe nuk merr asnjë interes; ai i dëgjon urdhërimet e mia dhe vepron drejt. Një njeri i tillë nuk duhet ta paguajë fajin e të atit; ai duhet të mbetet gjallë. ¹⁸Vetëm i ati, i cili kërkon dhe plaçkit të tjerët dhe kështu i jap familjes së tij një shembull të keq, duhet të vdesë.»

Secili e ka vetë në dorë fatin e vet

¹⁹«Ju pyetni përse nuk ndëshkohet djali bashkë me të atin? Sepse ai ka vepruar drejt dhe i ka zbatuar urdhërimet e mia. Për këtë ai do të mbetet gjallë. ²⁰Vetëm ai që bëhet fajtor, duhet të vdesë. Biri nuk duhet ta paguajë fajin e të atit, as ati fajin e të birit. Fajtori do të ndëshkohet, kurse i pafajshmi do t'i shpëtojë ndëshkimit. ²¹Por kur fajtori heq dorë nga krimet, dhe vepron drejt dhe i zbaton urdhërimet e mia, ai do të mbetet gjallë dhe nuk duhet të vdesë. ²²Meqë është përmirësuar, nuk do të ndëshkohet për krimin e tij të mëparshëm. ²³A mendoni ju se gëzohem kur një njeri duhet të vdesë për krimin e tij? – pyet Perëndia, Zoti. – Përkundrazi, gëzohem kur ai ndryshon dhe mbeet gjallë.

²⁴Por kur ndokush që deri tani ka vepruar drejt, fillon të veprojë keq dhe ndjek shemullin e keqbërësit, a duhet të mbetet gjallë? Jo, fakti se ai deri tani ka bërë një jetë pa të meta, nuk llogaritet. Meqë ka dalë i pabesë ndaj meje dhe është bërë fajtor, ai duhet të vdesë!»

Zoti i jep secilit edhe një rast tjetër

²⁵«Tani, ju izraelitë pohoni: «Zoti na ka ndëshkuar me të padrejtë!» Por mendohuni mirë; a jam unë fajtor për këtë, apo jeni ju? ²⁶Nuk ndërroj mendje: kur njeriu që deri tani ka jetuar në mënyrë shembullore, fillon të bëjë padrejtësi dhe vdes, ai vdes për shkak të padrejtësisë së tij. ²⁷Kur një keqbërës heq dorë prej krimeve të tij dhe vepron drejt, ai shpëton kështu jetën e tij. ²⁸Kush vjen në vete dhe fillon një jetë të re, nuk duhet të vdesë; ai do të mbetet gjallë. ²⁹E megjithatë ju izraelitë thoni: «Zoti është i padrejtë!» Kush është i padrejtë, unë apo ju? ³⁰Secili prej jush merr dënimin që meriton me sjelljen e tij. Kështu them unë, Zoti. Prandaj ndryshoni dhe mos bëni më padrejtësi. Mos vazhdoni të jeni fajtorë. ³¹Çlirohuni nga jeta juaj e mëparshme; fitoni zemër të re dhe bindje të re. Përse duhet të vdisni patjetër, ju izraelitë? ³²Unë nuk gëzohem aspak kur dikush vdes për shkak të mëkatit të tij. Kështu them unë, Zoti. Prandaj ndryshoni, që të mbeten gjallë!»

Vajtim për rënien e mbretërve të Judës

19 Zoti më urdhëroi që të filloj një këngë vajtimi për vdekjen e mbretërve të Izraelit:

²«Oh, nëna jote ishte si luaneshë, e nderuar në rrethin e luanëve të tjerë, e rrethuar nga të rinjtë që rriti. ³I dashuri ndër ta u bë i fuqishëm, një luan i ri, ♦ që dilte për gjah, dhe shumë njerëz u bënë viktimë të tij. ⁴Popujt dolën jashtë, dhe kur e dëgjuan këtë, e kapën në një gropë të thellë dhe e tërhoqën zvarrë me çengel në Egjipt.

⁵Luanesha nënë i vari shpresat te një këlysh tjetër ♦♦ mes këlyshëve të saj. ⁶⁻⁷Edhe ky u bë i fuqishëm, doli për grabitje, u fut në qytete dhe në shtëpi, dhe shumë njerëz u bënë viktimë të tij. Të gjithë e dëgjuan plot tmerr ulërimën e tij. ⁸Atëherë u mblodhën të gjithë popujt përreth; ata e shtrinë rrjetën e tyre të gjuetisë dhe e kapën në një gropë të thellë. ⁹I vunë një çengel në hundë, ia futën kokën në një kornizë dhe e shpunë në Babilon te mbreti. Atje e mbyllën në një kafaz. Tani, ulërima e tij nuk do të dëgjohet më në malet e Izraelit.

¹⁰Oh, nëna jote ishte si hardhia, si dega, së cilës nuk i mungonte uji, dhe që lëshoi lastarë e dha shumë prodhim. ¹¹Por lastarët u bënë të fuqishëm dhe të fortë, u bënë dru prej të cilit gdhenden skepra. Njëri prej tyre u rrit në një lartësi të rrallë; ai u ngrit lart deri në re. Ai binte në sy prej degëve të tij me gjethe të shumta. ¹²Por një dorë e ashpër u kap pas hardhisë, e shkuli prej tokës dhe e hodhi poshtë; pas pak era e ngrohtë e lindjes e fishku. Edhe frutat e saj u rrëmbyen; filizi i rritur shumë u fishk, dhe në fund u bë viktimë e zjarrit. ¹³Tani hardhia është përsëri e mbjellë dhe qëndron në një shkretëtirë pa ujë. ¹⁴Nga ai filiz i lartë erdhi zjarri ♦♦♦ dhe i përpiu të gjitha degët dhe frutat. Asnjë degë e saj nuk do të bëhet ndonjëherë mjaft e fortë për t'u përdorur si skeptër.»

Kjo këngë bën fjalë për mbretërinë në Izrael; nuk ka mbetur gjë tjetër veçse të fillojmë vajtimin për vdekjen e saj.

♦ d.m.th. Jehoahazi i mërguar në Egjipt nga faraoni Neko (më 608 p.e.r.).

♦♦ d.m.th. Jehojakimi i mërguar në Babilon nga Nebukadnecari (më 597 p.e.r.).

♦♦♦ Cidkija është fajtor për shkatërrimin e Jerusalemit, sepse nuk pranoi të dorëzohej.

Historia e Izraelit të pabesë

20 Vitin e 7-të të mërgimit tonë, ditën e 10-të të muajit të 5-të, erdhën tek unë disa prej kryetarëve të Izraelit dhe kërkuan një këshillë nga Zoti. Ata u ulën para meje dhe pritën.

²Atëherë Zoti më tha: ³«Ti, o njeri, përgjigju kryetarëve të Izraelit: Perëndia, Zoti, thotë: 'Ju kërkoni një këshillë! Betohem se unë, Zoti, nuk do të lejoj që të kërkohet një këshillë!'» ⁴Dhe ai më urdhëroi: "Ti, o njeri, duhet t'u kërkosh llogari; a kupton? Tregoj se me sa paturpësi ma kanë shkelur besën të parët e tyre.

⁵Thuaju: «Perëndia, Zoti, thotë: Kur izraelitët ishin në Egjipt, i zgjodha dhe i bëra popullin tim. Iu shfaqta dhe me be u lidha me ta. U premtova: Unë jam Zoti, Perëndia juaj! ⁶Dhe u kam premtuar me be t'i nxirrja nga Egjipti dhe t'i çoja në vendin që kisha caktuar për ata, një vend të pasur dhe pjellor, i cili ua kalon vendeve të tjera për nga madhështia. ⁷Njëkohësisht i urdhërova: secili prej jush duhet t'i flakë shtatorët e tij idhujtare! Ju nuk keni ç'të fitoni nga perënditë e neveritshme të Egjiptit. Unë jam Zoti, Perëndia juaj! ⁸Por ata nuk më dëgjuan dhe ngritën krye. Askush nuk i flaku shtatorët e tij idhujtare; ata nuk pranuan të ndaheshin nga perënditë e Egjiptit. Atëherë zemërimi im mezi i asgjësoi në Egjipt. ⁹Por unë i kurseva për hirin tim. Nuk dëshiroja që emri im të disreditohej te popujt, ndër të cilët po banonin. Sepse para gjithë botës, kisha shpallur vendimin se do ta nxirrja popullin tim nga Egjipti. ¹⁰Kështu i nxora izraelitët prej Egjiptit dhe i çova në shkretëtirë.

¹¹Atje u dhashë urdhërimet dhe rregullat e mia, me anë të të cilave njeriut, që i zbaton, do t'i shkojë mbarë. ¹²Dhe i urdhërova t'i përmbaheshin ditës javore të pushimit. Pushimi i ditës së shtunë duhej të ishte shenja e dukshme për besëlidhjen ndërmjet meje dhe popullit tim. Nga kjo duhej të kuptohej se unë, Zoti, i kisha veçuar izraelitët si popullin tim të shenjtë.

¹³Por izraelitët nuk më dëgjuan, as në shkretëtirë. Ata nuk i përfillën urdhërimet dhe rregullat e mia, me anë të cilave njeriu, në qoftë se i zbaton, mbetet gjallë; ata e përdhosën ditën e shtunë në mënyrën më të keqe. Në zemërimin tim gati i shkatërrova në shkretëtirë. ¹⁴Por i kurseva për hirin tim. Nuk doja që të diskreditohesha te popujt, para syve të të cilëve i kisha nxjerrë nga Egjipti. ¹⁵Sidoqoftë, iu përbetova se nuk do t'i çoja në vendin që kisha caktuar për ta, në atë vend që ua kalon të tjerëve në madhësi dhe që është i pasur dhe pjellor. ¹⁶Ky duhej të ishte dënim për atë që ata ishin gjithnjë të lidhur ngushtë me idhujt e tyre dhe për atë që nuk i kishin zbatuar urdhërimet e mia dhe e kishin përdhosur ditën time të pushimit.

¹⁷Megjithatë, i kurseva dhe hoqa dorë, që të mos shkatërroheshin në shkretëtirë deri në njeriun e fundit.

¹⁸Por bijve të tyre po u them: mos i zbatoni urdhërimet, sipas të cilave kanë jetuar të parët tuaj, dhe mos mbani asnjë lidhje me idhujt e tyre. ¹⁹Unë jam Zoti, Perëndia juaj! Ju duhet të jetoni sipas urdhërimeve dhe rregullave të mia, ²⁰dhe ta mbani pushimin e ditës së shtunë si shenjë, nga e cila njihet që ju kam veçuar si popullin tim të shenjtë.

²¹Por edhe bijtë nuk më dëgjuan. Ata nuk u kujdesën për urdhërimet dhe as për rregullat e mia, të cilat, në qoftë se njeriu i zbaton, mbahet gjallë. Atëherë me zemërimin tim, gati i shkatërrova në shkretëtirë.

²²Por e mbajta veten dhe i kurseva për hatrin tim. Nuk desha të diskreditohesha te popujt, para syve të të cilëve i kisha nxjerrë nga Egjipti. ²³Por ju përbetova edhe atëherë në shkretëtirë se do t'i shpërndaja ndër popujt të huaj dhe në vende të largëta, ²⁴si dënim për atë që nuk i kishin zbatuar urdhërimet e mia, që e përdhosën ditën time të pushimit dhe që ende lidheshin me idhujt e të parëve të tyre. ²⁵Përveç kësaj, u dhashë urdhërimet që nuk ishin për të mirën e tyre, ♦ të cilat, në qoftë se njeriu i zbaton, i sjellin vdekjen e jo jetën. I urdhërova të m'i dorëzonin bijtë e tyre të parëlindur dhe kështu të ngarkoheshin me faj. Ata duhej të ndienin neveri për veten e tyre dhe ta pranonin që unë jam Zoti.»

²⁷«Ti, o njeri, – shtoi Zoti, – vëru në dukje izraelitëve edhe diçka, me të cilën të parët e tyre më kanë fyer dhe ma kanë shkelur besën. ²⁸Kur ishin në vendin që u kisha premtuar, më ngacmuan me flijimet që bënë në çdo mal dhe nën çdo pemë të gjelbër, flijimet e gostive, flijimet e temjanit dhe blatimet e pijes. ²⁹«Çfarë mendoni të bëni në këto male?» – i pyes. Prandaj deri sot këto vende flijimi quhen «lartësitë».

³⁰Prandaj ti duhet t'u thuash izraelitëve: «Këtu është përgjigja e Zotit: ju jeni po aq të pabesë sa të parët tuaj që jepeshin pas idhujve të neveritshëm. ³¹Flijimet tuaja ia keni kushtuar, deri sot, këtyre idhujve dhe me këtë keni ndotur veten tuaj, keni hedhur edhe djemtë tuaj në zjarr si flijim për këta idhuj. E unë duhet t'ju njoftoj për këshillën time, ju izraelitë? Unë, Zoti, betohem: Nuk do të lejoj që të më pyetni!»

♦ aludim për ligjin e flijimit të të parëlindurve (Dalja 13,1), që disa e interpretonin pa marrë parasysh ligjin e çlirimit me shpërblesë (Dalja 13,12-13).

Zoti bën një fillim të ri

³²Zoti shtoi: "Ju mendoni kështu: «Ne dëshirojmë të bëhemi njëlloj si kombet e tjera; ne dëshirojmë t'u shërbejmë perëndive prej druri dhe guri!» Kjo nuk do të realizohet kurrë. ³³Betohem: unë jam dhe mbetem Zoti dhe mbreti juaj. Do ta provoni fuqinë time dhe zemërimin tim të madh. ³⁴⁻³⁵Me dorë të fortë, me krah të ngritur dhe me zemërim të madh, do t'ju nxjerr prej kombeve ku jeni shpërndarë dhe do t'ju shpie në shkretëtirë. Atje do t'ju nxjerr para gjyqit tim ³⁶dhe do t'ju vë përpara përgjegjësisë, ashtu siç i vura përpara përgjegjësisë të parët tuaj, pasi i kisha nxjerrë prej Egjipti. Kështu them unë, Zoti. ³⁷Ashtu siç bën

bariu që kopeja e tij të kalojë nën kërrabën e tij, kështu do të bëj edhe unë me ju, që të bëheni përsëri populli im, i cili jeton sipas rregullave të besëlidhjes sime. ³⁸Të gjithë ata që ishin të pabindur ndaj meje dhe u rebeluan kundër meje, do t'i përjashtoj nga populli im. Do t'i nxjerr, vërtet, nga vendet ku kishin shkuar në mërgim; por nuk do të hyjnë në tokën e Izraelit. Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti!³⁹Dëgjoni, o izraelitë, çfarë ju thotë Perëndia, Zoti: «Bëni çfarë të doni; shërbejuni idhujve tuaj! Do ta shihni se ç'do t'ju ndodhë. Por, në fund do të më dëgjoni përsëri dhe nuk do ta përdhosni emrin tim të shenjtë me flijimet tuaja, të cilat janë ndotur nga shërbesa juaj idhujtare. ⁴⁰Në malin tim të shenjtë në tokën e Izraelit, do të më shërbejnë të gjithë izraelitët. Atje do t'i pranoj me dëshirë dhuratat e caktuara për flijim dhe dhuratat e caktuara të të korrave. ⁴¹Atëherë dhuratat që do të digjni në altarin tim, do të më gëzojnë, dhe do të tregoj ndaj jush dashuri. Kështu do të ndodhë kur t'ju kem nxjerrë nga vendet ku ju kam shpërndarë. Sepse do t'ju marr para syve të të gjitha kombeve, dhe kështu do të vërtetohet se jam Perëndia e shenjtë. ⁴²Do t'ju sjell përsëri në vendin që ua kisha premtuar të parëve tuaj. Atëherë ju do ta pranoni se unë jam Zoti. ⁴³Ju do të keni neveri prej vetes suaj kur mendoni se jeni sjellë në mënyrë aq të turpshme dhe se jeni ndotur me anë të veprimit tuaj të keq. ⁴⁴Kur t'ju pranoj përsëri, ju izraelitë, nuk do t'ju trajtoj siç e meritojnë veprat tuaja; e kjo për hirin tim! Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti. Këtë e them dhe këtë do ta zbatoj.»

Zjarri dhe shpata mbi Jerusalem

21 Zoti më urdhëroi: ²⁷Ti, o njeri, shikoje me kanosje pyllin në jug ♦ dhe shpalli vendimin tim të dënimit! ³Thuaji: «Dëgjo çfarë ka për të të thënë Perëndia, Zoti: do të të vë zjarrin, i cili do të t'i djegë pemët, si të njomat, ashtu edhe të thatat. Askush nuk do të mund ta shuajë, dhe të gjithë ata që banojnë në pyll, nga jugu deri në veri, do të përcëllohen nga flaka. ⁴Mbarë bota duhet ta pranojë se këtë zjarr e kam vënë unë. Zjarri nuk do të shuhet derisa gjithçka të digjet deri në fund.»

⁵Por unë iu përgjigja: «O Zot, ata do të më akuzojnë se flas përsëri me enigma!»

⁶Atëherë Zoti më tha: ⁷«Ti, o njeri, shiko me kanosje në drejtim të Jerusalemit dhe shpalli Tempullit dhe mbarë vendit vendimin tim për dënimin e tij. ⁸⁻⁹Thuaji Izraelit: Dëgjo se ç'thotë Zoti: «Nuk do të shikoj më duarkryq! Do ta nxjerr shpatën time dhe do t'i asgjësoj të gjithë banorët, si të mirët, ashtu edhe të këqijtë, nga jugu deri në veri. ¹⁰Mbarë bota duhet ta pranojë se unë, Zoti, e kam nxjerrë shpatën time. Ajo nuk do të kthehet në mill, derisa të asgjësohen të gjithë banorët e vendit.»

¹¹Por ti do të shembesh para syve të të gjithëve dhe do të rënkosh nga dhembja. ¹²E kur ata të të pyesin: «Pse rënkosh kështu?», përgjigju: «Sepse shoh se po afrohet fatkeqësia! Të gjithë do të tmerrohen dhe do t'i lëshojë zemra; ata do të ulin duart si të paralizuar dhe nuk do të mund ta mbajnë ujën. Perëndia, Zoti, e ka thënë: kjo do të realizohet me siguri!»

♦ d.m.th. Izrael (në jug të Babilonisë).

Kënga e shpatës që ndëshkon

¹³Zoti më tha: ¹⁴Ti, o njeri, shpallju izraelitëve vendimin tim për dënimin e tyre! Thuaju në emrin tim: «Shpata do të vijë mbi ju, shpata, ajo është gati, tehu po ndrin! ¹⁵⁻¹⁶Ajo u mpreh për therje, ajo xixëllon, shkëlqen dhe vetëtin. E ka mprehur armëtari, ai ia jep kasapit në dorë! Mos thoni: kemi arsye për t'u gëzuar; sepse mbreti ynë tallet me të gjithë sundimtarët e tjerë! ¹⁷⁻¹⁸E kam provuar; ky mbret nuk do të tallet me sundimtarë të tjerë!»

Ti, o njeri, klith dhe qaj! Rrahe kokën! Sepse shpata po drejtohet kundër popullit tim dhe kundër udhëheqësve të tij. Të gjithë pa përjashtim do të bien viktima. ¹⁹⁻²⁰Ti, o njeri, duartrokit i zemëruar dhe shpalle vendimin e dënimit:

«Shpata e dyfishon vullin e saj, ajo rrotullohet, vërtitet, të rrahurat rrehin; bën kërdinë në të gjitha qytetet. Kufomat grumbullohen lart; zemra lëshon edhe më trimin. Këtë shpatë e ka dërguar Zoti; ai vërtet e mbajti shumë kohë gati, e përgatiti për këtë ditë, tani ajo duhet të qëllojë si vetëtima. ²¹Ngrihu, o shpatë, bjer në ta, majtas, djathtas! Bëj atë që të thotë dora! ²²Edhe unë, o Zot, do të duartrokas dhe do t'i jap udhë zemërimit tim. Kështu them unë, Zoti.»

Shorti i ra Jerusalemit

²³Zoti më tha: ²⁴Ti, o njeri, shëno dy rrugët, në të cilat mund të vijë mbreti i Babionisë. Ato kanë të njëjtën pikënisje. Në degëzim vendos dy tabela shenjash rrugore, ²⁵njëren drejt Rabës, kryeqytetit të amonasve, tjetren drejt Judës me qytetin e fortifikuar të Jerusalemit.

²⁶Tashmë mbreti babilonas qëndron në degëzim në rrugëve dhe pyet orakullin. Ai shkund shigjetat, që i përdor për short, dhe shikon me vëmendje mëlçinë e zezë të kafshës së flijuar. ²⁷Tani ka hedhur shortin e quajtur «Jerusalem»; me dorën e djathtë e ngre lart. Është i vendosur të marshojë me ushtrinë e tij kundër qytetit. Do ta hedhë kushtrimin kundër tij, do të grumbullojë një ledh rreth tij, do t'i afrojë shkallët te muret e tij dhe do t'i sulmojë portat me desh. ²⁸Banorët e Jerusalemit mendojnë se ky është një orakull i gënjeshtërt që i mashtron duke u premtuar sukses. Sepse janë bërë betime të shenjta se kjo fatkeqësi

nuk do të ndodhë. Por orakulli ka thënë të vërtetën; ai i ka nxjerrë në dritë mëkatet e Jerusalemit, të cilat më në fund do të ndëshkohen.

²⁹Prandaj ti duhet t'u thuash izraelitëve: «Mëkati juaj është zbuluar; mosbindja dhe rebelimi juaj kanë dalë në dritë. Për këtë ju do të bini në duart e armiqve tuaj. Kështu thotë Perëndia, Zoti.»³⁰⁻³¹Por unë, Zoti, i them sundimtarit të Izraelit: 'Ka ardhur dita e llogarisë, ti kriminel besëthyes! Poshtë çallma dhe kurora! Sundimi yt ka marrë fund! I fuqishmi rrëzohet, i pafuqishmi lartësohet!³²Jerusalemin do ta bëj shkumb e hi, do ta rrënoj! Por kjo nuk do të ndodhë derisa të vijë ai që e kam zgjedhur për të ndëshkuar qytetin. Pastaj atij do t'ia jap (kurorën dhe çallmën).» ♦

³³Gjithashtu, Zoti më urdhëroi: "Ti, o njeri, shpallu amonasve vendimin e dënimit; sepse ata më kanë përbuzur. Thuaju në emrin tim:

«Shpata do të bjerë mbi ju, shpata, ajo ndrin fort, shkëlqen dhe vetëtin. Ajo u dërgua për të therur!

³⁴Ndërsa orakujt tuaj mashtrues premtojnë shpëtim, shpatën e keni në qafë, ju kriminelë besëthyes! Erdhi dita e llogarisë!»

³⁵Por pastaj ktheje shpatën tënde në mill, o mbret i Babilonit! Llogari do të të kërkoj edhe ty, edhe popullit tënd. Do t'ju ndëshkoj në vendin tuaj, në vendin që kam përgatitur vetë.

³⁶Ju do ta provoni tërë zemërimin tim, sepse do t'ju bjerë një zjarr përpjës. Do t'ju dorëzoj te burra të ashpër që dinë të vrasin. ³⁷Zjarri do t'ju përpjës; vetë vendi juaj do t'ju pijë gjakun. Prej jush nuk do të mbetet gjallë asgjë. Kështu them unë, Zoti!"

♦ Do të jetë aludim për Mesinë që do të mbajë kurorën e mbretit si dhe çallmën e kryepfritit. Teksti është i paqartë – mund të përkthehet edhe kështu: Diçka e tillë nuk është parë ndonjëherë. Tashmë është nisur njeriu që do të zbatojë vendimin e dënimit.

Jerusalemi, qytet kriminelësh

22 Zoti më tha: ²²"Ti, o njeri, përgatitu të paditësh qytetin e vrasësve! Vëre para përgjegjesisë për krimet e pështira që ka bërë. ³⁵Thuaji: «Ti, o qytet, dëgjo se ç'thotë Perëndia, Zoti: rënia jote po afrohet, atë e ke shkaktuar ti vetë. Je ngarkuar me faj të rëndë; ke derdhur gjak të pafajshëm brenda mureve të tua. Më je bërë i neveritshëm me anë të shtatoreve idhujtare që ia ke kushtuar vetes. Për këtë do të të turpëroj; të gjitha kombet e afërta dhe të largëta do të tallen me ty. Gjithkund të ka dalë nam i keq, je bërë i njohur me krimin tënd!

⁷Kryetarët e tu e shpërdorojnë pushtetin e tyre për të vrarë njerëz të pafajshëm. ⁷Banorët e tu përbuzin baba dhe nënë, shtypin të huajt dhe ua mohojnë të drejtat jetimëve dhe vejushave. ⁸Shenjtorja ime përbuzet dhe dita e shtunë përdhoset. ⁹Bëhen shpifje dhe njerëz të pafajshëm dënohen me vdekje. Në male organizohen gosti flijimesh për nder të idhujve. Veprat më të poshtra bëhen në mesin tuaj. ¹⁰Flihet me gruan e babait dhe bëhen marrëdhënie me gratë në kohën e atyre të muajit. ¹¹Bëhet kurorëthyerje me gruan e tjetrit dhe nuk do t'ia dijë kush kur babai fle me nusen e djalit ose me vajzën e tij.

¹²Gjyqtarë të korruptuar i dënojnë të pafajshmit me vdekje. Paraja jepet borxh me interes dhe nevoja e të varfrit shfrytëzohet për dobi personale. Ndërsa mua më kanë harruar.

¹³Por prit pak derisa t'i laj hesapet me ty, plot zemërim për vrasjet dhe mashtrimet në mesin tënd! ¹⁴A të mbushet mendja se mund të qëndrosh para meje e madje edhe të ngresh dorën kur t'i laj hesapet me ty? Unë, Zoti, kam folur, dhe atë që kam thënë, do ta bëj. ¹⁵Do t'i shpërndaj banorët e tu në vende të huaja dhe do t'i jap fund kriminalitetit tënd. ¹⁶Edhe në qoftë se për këtë më humbet emri i mirë ndër kombe, ju do ta kuptoni se unë jam Zoti.»

Izraeli si skorje e pavlefshme

¹⁷Zoti më tha: ¹⁸"Ti, o njeri, izraelitët më janë bërë si skoriet që dalin pas shkrirjes së argjendit, përzierje e pavlefshme e bakrit, kallajit, hekurit dhe plumbit, por pa argjend fare. ¹⁹⁻²¹Prandaj thuaju: «Dëgjoni se ç'thotë Perëndia, Zoti: Meqë jeni bërë skorie të pavlefshme, do t'ju trajtoj ashtu siç veprohet me to. Do t'ju mbledh në Jerusalem dhe do të bëj që ta provoni së bashku zjarrin e zemërimit tim ashtu siç grumbullohen në furrë plumbi, bakri, hekuri dhe kallaji, dhe nën to i fryhet zjarrit. Për ju Jerusalemi do të bëhet furrë! ²²Do të shkriheni në zjarrin e zemërimit tim si përzierja e metaleve në furrë. Duhet ta kuptoni se unë, Zoti, jam i mbushur me zemërim të zjarrtë kundër jush.»

Shtresat e larta janë fajtores për rënien e Jerusalemit

²³Zoti më tha: ²⁴"Ti, o njeri, thuaji Izraelit: «Dëgjo se ç'thotë Zoti: ti je bërë aq i ndotur, saqë në zemërimin tim, nuk do të dërgoj më shi. ²⁵Sundimtarët e tu janë sjellë si luanët që janë të dhënë pas presë; ata plaçkiten së bashku thesaret dhe bënë vrasje. Sa gra i kanë bërë vejusha!

²⁶Priftërinjtë e tu i kanë shpjeguar urdhërimet e tua në mënyrë arbitrare dhe i kanë përdhosur flijimet që më sollën mua. Ata nuk bënë asnjë dallim ndërmjet gjërave të shenjta dhe të pashenjta, nuk e mësuan popullin për atë që e ndot njeriun; as nuk u kujdesën kur u përdhos dita e shtunë. Ata lejuan që me mua të takoheshin njerëz pa pasur nderin që më përket mua.

²⁷Gjyqtarët e tu sillen si ujë të dhënë pas presë; ata nuk donin t'ia dinin nëse i vritnin njerëzit për t'u pasuruar vetë.

²⁸Kurse profetët e tu e mbuluan të gjithë këtë padrejtësi me fjalë qetësuese. Ata pohuan se flitnin në emrin tim, ndonëse nuk i kisha ngarkuar me këtë detyrë; ata shpallën veçse iluzione.

²⁹Kryetarët e tu u dhanë pas grabitjes dhe shantazhit. Ata i shpërdoruan të varfrit dhe të pambrojturit, dhe ua mohuan të huajve të drejtat e tyre.

³⁰Gjithkund kërkova dikë që të futej në të çarën, që muri rrethues i popullit tim të mos shembej, që të mos shkatërrohej; por nuk gjeta askënd. ³¹Atëherë, me zemërimin tim, ia dorëzova rrënimin. Bëra që veprat e tyre t'u binin në kokë. Këtë e kam bërë unë, Zoti.»

Dy motrat: Shomroni dhe Jerusalemi

23 Zoti më tha: ²«Ti, o njeri, ka dy gra, bija të së njëjtës nënë. ³Që në fëmijërinë e saj, kur ndodhej ende në Egjipt, iu dha burrave dhe lejoi që ata t'u binin me përkëdheli gjinje të saj të rinj. ⁴Motra e madhe quhej Ohola, ♦ kurse e vogla Oholiva. Ohola është Shomroni, kurse Oholiva Jerusalemi. Ato u bënë gratë e mia dhe më lindën djem dhe vajza.

⁵Por Ohola doli e pabesë ndaj meje dhe u lidh me dashnorë, me luftëtarët asirianë. ⁶Ajo ua hodhi sytë guvernatorëve dhe oficerëve të veshur hijshëm, të gjithë të rinjve të bukur me karroca dhe me kuaj. ⁷Ajo iu dha atyre, elitës së Asirisë dhe u ndot me idhujt e tyre. ⁸Ajo nuk hoqi dorë as nga egjiptianët, me të cilët ishte lidhur në kohën e rinisë. ⁹Për këtë ia dorëzova pushtetit të dashnorëve të saj, asirianëve, për të cilët ishte kaq e dhënë. ¹⁰Ja morën bijtë dhe bijat, ia rrëmbyen rrobat e trupit dhe e goditën me shpatë. Kështu, ata zbatuan në të vendimin e dënimit, si paralajmërim për të gjitha gratë.

¹¹Megjithëse Oholiva e kishte parë fundin e motrës së saj, ajo u soll në mënyrë edhe më të keqe. ¹²Edhe ajo ua hodhi sytë luftëtarëve asirianë, këtyre guvernatorëve dhe oficerëve të veshur hijshëm, këtyre të rinjve të bukur me karroca dhe me kuaj. ¹³Ashtu si motra e saj, ajo iu dha atyre, dhe kështu u ndot. ¹⁴⁻¹⁵Por kjo nuk i mjaftoi. Në tablo të piktuara në mure me ngjyrë të kuqe ajo pa oficerë babilonas, të cilët mbanin rripa madhështorë dhe çallma rreth kokës që u mblidhnin flokët e gjata. ¹⁶Ajo u ndez menjëherë për ta dhe u dërgoi atyre lajmëtarë në Babiloni. ¹⁷⁻¹⁸Atëherë erdhën babilonasit, fjetën me të dhe kështu e bënë të papastër. Por unë e pashë se si sillej, dhe i ktheva shpinën, siç i kisha kthyer shpinën motrës së saj. Pasi e shoi epshin me babilonasit, u vel ¹⁹dhe kërkoi dashnorë të rinj. Ajo mendonte për kohën e rinisë në Egjipt ²⁰dhe kishte mall për miqtë e saj të atëhershëm, burrat, organi i të cilëve bëhej sa ai i gomarit dhe që ishin aq epshorë si hamshorët. ²¹Ajo donte të lidhej përsëri më ta si në kohën e rinisë kur egjiptianët i kishin përkëdhelur gjinjtë e rinj.»

♦ lojë fjalësh me hebr. *ohel* (tendë) të lidhur me idhujtari. Marrëveshjet me vendet e huaja konsideroheshin si pabesi ndaj Zotit, sepse kjo shkaktonte përvetësimin e idhujve të tyre.

Vendimi i dënimit për motrën e vogël

²²«Meqenëse ti je sjellë kështu, Oholivë, unë, Zoti, them: do t'i nxis kundër teje dashnorët e tu të mëparshëm, të cilëve u ke kthyer shpinën. Ata do të të vërsulen nga të gjitha anët, ²³të gjithë babilonasit me burrat nga Pekodi, Shoa dhe Koa, si dhe asirianët, djem të bukur në karroca me kuaj, me guvernatorë dhe oficerë. ²⁴Ata do të të afrohen me një fuqi si ajo e karrocave dhe me një ushtri shumë të madhe dhe të armatosur mirë; në të gjitha anët do të jesh e rrethuar nga një lumë helmetash, mburojash të gjata dhe të shkurtra. Do të të dorëzohet tek ata, që të të ndëshkojnë sipas zakonisht të tyre. ²⁵Më ke nxitur për xheloz, prandaj do të lejoj që me ty të bëhet gjyq i rëndë. Ata do të të presin hundën dhe veshët, dhe do të t'i vrasin fëmijët me shpatë. Do të t'i nxjerrin prej qytetit të gjithë banorët dhe do të ta bëjnë qytetin shkumb e hi. ²⁶Do të t'i zhveshin rrobat dhe do të ta marrin stolinë. ²⁷Do t'i jap fund sjelljes sate të paturpshme. Nuk do të kërkosh më me sy burra të tjerë dhe nuk do të kesh mall për egjiptianët.

²⁸Unë, Zoti, do të të dorëzoj te dashnorët e tu të mëparshëm, për të cilët tani ke neveri. ²⁹Do të provosh hakmarrjen e tyre: do të të plaçkitin plotësisht dhe do të të lënë të zhveshur dhe lakuriq. Do t'i zbulojnë organet seksuale dhe tërë turpi do të të dalë në dritë. ³⁰Kështu do të ndëshkohesh, sepse ke bërë kurvëri me kombet dhe je ndotur me idhujt e tyre.

³¹Ti ke ndjekur shembullin e keq të motrës sate, prandaj duhet të pish të njëjtën kupë si ajo. ³²Kështu them unë, Zoti. Armiku do të të tallë dhe do të të përçeshë. Ti duhet të pish një kupë shumë të madhe, ³³nga pikëllimi dhe dëshpërimi do të kalamendesh si i dehur. Duhet të boshatisësh një kupë plot tmerr dhe terror si motra jote, Shomroni. ³⁴Duhet ta pish deri në pikën e fundit dhe ta gërvishësh kraharorin me copat e saj të thyera. Unë, Zoti, do të bëj që puna të vijë gjer këtu. ³⁵Meqë më ke harruar dhe më ke kthyer shpinën, duhet të përgjigjesh për pasojat e pabesisë dhe të sjelljes sate të turpshme.»

Të dy motrat si shembull paralajmërues

³⁶Zoti më tha: «Ti, o njeri, përgatitu t'i vësh Oholën dhe Oholivën para përgjegjësish! Vëre në dukje sjelljen e tyre të turpshme. ³⁷Ato kanë bërë vrasje dhe shkelje kurore; ato më kanë mashtruar me idhujt e tyre

dhe u kanë hedhur për të ngrënë fëmijët që lindën për mua. ³⁸⁻³⁹Dhe po atë ditë kur kishin therur fëmijët e tyre, hynë në Tempullin tim! Kështu, ato e kanë përdhosur shtëpinë time. Ato kanë përdhosur edhe ditën time të pushimit.

⁴⁰Përveç kësaj, ti duhet t'u vësh në dukje këtë: «Ju keni dërguar lajmëtarë te burra të huaj, që të vijnë te ju nga larg; jeni zbukuruar për ta, keni bërë banjë, i keni lyer sytë dhe jeni stolitur. ⁴¹Pastaj jeni ulur në një krevat të butë para të cilit qëndronte një tavolinë e shtruar, dhe mbi tavolinë keni vënë temjan dhe vaj të këndshëm – dhuratat, që jua kisha dhuruar unë.» ⁴²Kudo kumbonin zërat e gëzuar të turmës së njerëzve, të cilët ishin thirrur të vinin nga shkretëtira. Burrat u vunë të dy motrave byzylykë rreth duarve dhe u vunë në kokë kurora të çmueshme. ⁴³Por unë mendova: bukuria e tyre është fishkur, dhe akoma nuk janë ngopur me kurvëri! ⁴⁴Këta burra ju trajtuan si prostituta; ja me sa paturpësi jeni sjellë!

⁴⁵Por të dyja do t'i gjykojnë burra të ndershëm dhe do t'i dënojnë si dënohen tradhtarët bashkëshortorë dhe vrasësit; sepse të tilla jeni. ⁴⁶Unë, Zoti, urdhëroj: «Të mblidhet populli dhe pastaj të dyja të dorëzohen te turma për keqtrajtim dhe grabitje. ⁴⁷Mbarë populli t'i ekzekutojë me gurë, dhe t'i copëtojë kufomat e tyre me shpatë. Djemtë dhe vajzat e tyre të vriten dhe shtëpitë e tyre të bëhen shkumb e hi.»

⁴⁸Kështu do t'i jap fund sjelljes suaj të turpshme, dhe njëkohësisht do t'i paralajmëroj të gjitha gratë në vend, që të mos e ndjekin shembullin tuaj të keq. ⁴⁹Ju do t'ju gjejë dënimi i merituar për pabesinë tuaj; ju duhet të përgjigjeni për pasojat e idhujtarisë suaj. Ju duhet ta kuptoni se unë jam Zoti.»

Jerusalemi, tenxherja e nxjerrë nga zjarri

24 Vitin e 10-të të mërgimit tonë, ditën e 10-të të muajit të 9-të, Zoti më tha: ²«Ti, o njeri, shënoje datën e sotme! Sot perandori i Babilonisë ka rrethuar qytetin e Jerusalemit. ³Por thuaju izraelitëve të mërguar, këtij populli të pabindur: «Dëgjoni se ç'thotë Perëndia, Zoti: Vëreni tenxheren mbi zjarr! Futni ujë në të! ⁴Preni mishin! Hidhni copat në tenxhere, copa të mira të ijëve dhe të shpatullave! Gjithashtu, copa kockash plot palcë! ⁵Gjithçka prej delesh të zgjedhura. Le të zihen fort! Zijini mirë kockat!

⁶Mjerë qyteti i gjakosur! Mjerë tenxherja e ndryshkur, ndryshku i së cilës nuk mund të hiqet më. Zbrazeni tenxheren, copë për copë; asnjëra të mos ruhet për hir të ndonjë vendimi me short. ⁷Ti qytet ku u vranë njerëz të pafajshëm! Në shkëmbin e zhveshur u derdh gjaku, e madje nuk u mbulua me dhe. ⁸As nuk duhet të mbulohet, me qëllim që të kërkohet hakmarrja. Le ta hedhë mbi ty dënimin e gjyqit!

⁹⁻¹⁰Mjerë qyteti i gjakosur! Unë, Zoti, përgatit turrën e druve, e ndez dhe ziej mishin mjaft gjatë, derisa lëngu të avullojë dhe kockat të karbonizohen. ¹¹Do ta lëshoj tenxheren e zbrazët në zjarr derisa të skuqet, që i tërë ndryshku, gjithçka që e ndot, të pastrohet. ¹²Por ky është mundim i kotë; sepse tenxheren e ka zënë aq shumë ndryshku, sa që as zjarri nuk mund ta pastrojë.

¹³Doja të të pastroja, o Jerusalem, por ishte e pamundur. Tani ti duhet të mbetesh i papastruar, që ta shuajë në ty zemërimin tim. ¹⁴Nuk do ta kaloj në heshtje krimin tënd; nuk do të kem mëshirë për ty, nuk do të ndërroj mendje. Ty do të gjejë ndëshkimi i merituar për veprat e tua të këqija. Kështu them unë, Zoti, dhe do ta bëj.»

Lajmi i vdekjes së Jerusalemit

¹⁵Zoti më tha: ¹⁶«Ti, o njeri, unë do të ta marr personin më të dashur, gëzimin e syve, me vdekje të papritur. Por ti nuk duhet ta vajtosh e as të derdhësh lot. ¹⁷Rri i ulur dhe pa lëvizje dhe rënko; por mos i bëj zakonet e vajtimin të të vdekurit; mbaje çallmën dhe mos i hiq këpucët, mos e mbulo fytyrën dhe mos ha nga buka që do të të sjellin fqinjët.»

¹⁸⁻¹⁹Po atë mbrëmje vdiq gruaja ime, dhe mëngjesin tjetër bëra siç më kishte urdhëruar Zoti. Njerëzit më pyetën: «Pse po vepron kështu? Ç'do të thotë kjo?»

Atëherë ua shpjegova ²⁰⁻²¹dhe thashë:

«Dëgjoni, ju izraelitë, se ç'ka për t'ju thënë Perëndia, Zoti: «Do ta përdhos shenjtëroren, për të cilën jeni aq krenarë, sa që i varni të gjitha shpresat tuaja në të, gëzimin e syve dhe qëllimin e mallit tuaj. Do t'ia dorëzoj shkatërrimit dhe përdhosjes. Ndërsa bijtë dhe bijat tuaja që i latë në Jerusalem, do të vriten me shpatë. ²²⁻²³Atëherë ju do të veproni ashtu siç po vepron tani Ezekieli; nuk do të hiqni as çallmën, as këpucët, e as do ta mbuloni fytyrën, nuk do t'i vajtoni të vdekurit, as do të derdhni lot, as do ta pranoni bukën e vajtimin nga fqinjët. Do të rënkoni si të tjerët; do të lëngoni për shkak të pasojave të mëkateve tuaja. ²⁴Profeti im, Ezekieli, është shenjë për ju: do t'ju ndodhë ashtu si atij. Kur të realizohet kjo, do ta kuptoni se unë jam Zoti.»

²⁵Gjithashtu, Zoti më tha: «Ti, o njeri, ditën kur t'u marr izraelitëve strehimin, gëzimin dhe qëllimin e mallit të tyre, si dhe djemtë dhe vajzat e tyre, ²⁶atë ditë tek ti do të vijë një i arratisur për të të njoftuar për këtë. ²⁷Atëherë goja jote do të lirohet; ti do të mund të flasësh me të dhe nuk do të jesh më pagojë. Kështu do të bëhesh shenjë për izraelitët, nga e cila ata do ta dinë se unë jam Zoti.»

Dënimi nga Perëndia do të bjerë mbi kombe të huaja

1. Amonasit

25 Zoti më thotë: ²Ti, njeri, drejtohu kundër amonasve dhe shpallju vendimin e gjyqit! ³Thuaju: «Dëgjoni se ç'ka për t'ju thënë Perëndia, Zoti: ju talleni dhe përqeshni, sepse shenjtërorja ime është përdhosur, vendi im, Izraeli, është shkretuar dhe populli i Judës ka shkuar në mërgim. ⁴Prandaj vendin tuaj do t'ua dorëzohet beduinëve që vijnë nga shkretëtira në lindje. Ata do të ngrenë te ju çadra dhe strehë për kafshët; ata do të mbledhin frutat e vendit dhe do të pinë qumështin e kopeve të tij. ⁵Kryeqytetin tënd krenar, Rabën, do ta kthejë në një kullotë për deve, ndërsa qytetet tuaja do t'i bëjë fusha për dele. Duhet ta provoni se unë jam Zoti. ⁶Me pabesi dhe keqdashje ju amonas keni qëndruar duarkryq duke parë se si Izraeli shkretohej; keni përplasur duart triumfalisht dhe dheun e keni shkelur me këmbë. ⁷Prandaj tani do të veproj kundër jush dhe do t'ju dorëzohet kombet e huaja; do t'ju asgjësoj; do t'ju shfaros plotësisht. Duhet ta provoni se unë jam Zoti.»

2. Moavasit

⁸Perëndia, Zoti, thotë: »Moavasit përqeshin dhe thonë: «Popullit të Judës nuk i ndodhi më mirë sesa popujve të tjerë!» ⁹Prandaj krenarinë e tyre, qytetet e fortifikuara mbi malet e Moavit, do t'i dorëzohet tek armiqtë: Bet-Jeshimoti, Baal-Meoni dhe Kirjatajimi. ¹⁰Mbarë vendin dhe krahinën e amonasve do ta dorëzohet te nomadët e lindjes. Amonasit nuk do të përmenden më; ¹¹vendimin tim të dënimit do ta zbatoj edhe mbi moavasit. Ata do të detyrohen ta provojnë se unë jam Zoti.»

3. Edomasit

¹²Perëndia, Zoti, thotë: «Edomasit kanë marrë hak mizorisht kundër banorëve të Judës, dhe kështu janë ngarkuar me faj të rëndë. ¹³Prandaj tani do të veproj kundër tyre; do të vras njerëz dhe kafshë, dhe do ta shkretoj mbarë vendin. Të gjithë banorët do të vriten me shpatë nga Temani deri në Dedan. ¹⁴Këtë vendim të dënimit do ta zbatoj me anë të Izraelit, popullit tim. Me anë të izraelitëve ata do të detyrohen të provojnë zemërimin dhe hakun tim. Ata do të më njohin mua, Zotin!»

4. Filistenjtë

¹⁵Perëndia, Zoti, thotë: «Filistenjtë kanë marrë hak mizorisht kundër Judës. Plot urrejtje dhe nga armiqtë e lashtë, ata deshën ta shkatërronin plotësisht këtë popull. ¹⁶Prandaj do të veproj kundër tyre dhe do t'i shfaros deri në burrin e fundit. ¹⁷Me zemërimin tim do t'ua marr hakun. Ata do të detyrohen ta provojnë se unë jam Zoti!»

5. Tiri – qyteti i fuqishëm tregtar

26 Vitin e 11-të të mërgimit tonë, ditën e parë të muajit♦, Zoti më tha: ²Ti, o njeri, njerëzit e Tirit brohorasin nga gëzimi për rënien e Jerusalemit dhe thërrasin: «Qyteti që u quajt porta e popujve♦♦ është pushtuar! Tani pasurinë e tij do ta marrim ne! Qyteti është tani një grumbull gërmadhash.» ³Prandaj unë, Zoti, i them Tirit: «Ti ke të bësh me mua! Do të bëj që shumë popuj♦♦ të hidhen kundër teje ashtu siç përplaset deti në shkëmbinj. ⁴Muret do të t'i bëjnë rrafsh me tokën dhe kullat do të t'i shëmbin. Do ta largoj tërë dheun tënd, që vetëm shkëmbi i zhveshur të dalë mbi ujë. ⁵Peshkatarët do të shtrijnë mbi të rrjetat për t'i tharë. Unë, Zoti, do ta realizoj. Popujt do të të plaçkitin ⁶dhe do t'i shkatërrojnë qytetet e tua simotra në stere. Do ta provoni se unë jam Zoti.» ⁷Më tej, Perëndia, Zoti, i thotë Tirit: «Kundër teje do të çoj nga veriu babilonasin, Nebukadnecarin, më të fuqishmin e të gjithë mbretërve. Ai do të vijë me karroca dhe me një ushtri shumë të madhe. ⁸Ai do t'i pushtojë dhe do t'i shkatërrojë qytetet e tua simotra. Pastaj do të grumbullojë një ledh kundër teje, do t'i afrojë shkallët e sulmit te muret e tua dhe do të ngrejë çati mbrojtëse për trupat sulmuese. ⁹Ai do të t'i tundë muret me dash, kurse kullat do t'i rrëzojë me çengelë. ¹⁰Kur të përparojë kundër teje me fuqinë e madhe të karrocave do të të mbulojë një re pluhuri; e kur të hyjë nëpër porta të thyera, muret do të tundën prej zhurmës së thundrave dhe të rrotave. ¹¹Thundrat e kuajve të tij do ta prishin kalldrëmin e rrugëve të tua; njerëzit e tij do t'i vrasin me shpatë banorët e tu. Shtyllat madhështore, për të cilat ti je kaq krenar, do të çahen dhe do të fundosen në gërmadha. ¹²Armiaqtë do të të plaçkitin dhe do të t'i grabitin thesarët, do të t'i rrëzojnë muret, do të t'i shkatërrojnë pallatet madhështore dhe do të t'i hedhin në det gurët, trarët dhe gërmadhat. ¹³Do të bëj që këngët e tua solemet të heshtin dhe në ty të mos dëgjohet më asnjë tingull harpe. ¹⁴Do të të bëj një shkëmb të zhveshur, mbi të cilin peshkatarët shtrijnë rrjetat për t'i tharë; nuk do të rindërtohesh kurrë. Kështu them unë, Zoti, dhe do ta bëj.»

♦ Në dorëshkrime mungon numri i muajit. ♦♦ Mallrat e karvanëve që kalonin nga veriu në jug i tatonin hebrejntë. ♦♦

Nebukadnecari me mercenarët e tij kishin ndër mend të rrethonte Tirin. Më vonë (më 332) Aleksandri i Madh e përfundoi plotësimin e profecisë për shkatërrimin e qytetit.

Tiri duhet të futet në botën e të vdekurve

¹⁵Perëndia, Zoti, i thotë Tirit: "Ishujt në det do të tunden kur të zbresësh me gjëmën e bubullimës. Banorët e tu do të dridhen kur të dëgjojnë thirrjen e tërbimit të vrasësve dhe thirrjen e vdekjes së viktimave të tyre. ¹⁶Të gjithë mbretërit e popujve pranë detit do të zbresin nga fronet e tyre dhe do t'i heqin rrobat e tyre madhështore. Të trembur nga tmerrri, ata do të ulen në rrobën e zisë mbi dheun e zhveshur ¹⁷dhe do ta fillojnë këngën e vajit për ty. Ata do të thonë:

«Ah, ti qytet i famshëm, kështjellë në mes të detit, i zhurmshëm, plot me jetë, tani erdhi rënia jote! Ti ngjalle tmerr tek të gjithë banorët e detit. ¹⁸Tani ishujt janë të tmerruar. I kaplojnë dridhjet dhe frika për shkak të shkatërrimit tënd të tmerrshëm.»

¹⁹Dëgjo, o Tir, çfarë po të them unë, Zoti: do të të bëj qytet të shkretuar dhe të pabanuar; do të të afrojo valët e detit, që të fundosesh. ²⁰Ti duhet të futesh në botën e të vdekurve, në thellësitë më të thella, ku banojnë hijet e të vdekurve. Nuk do të ringjalleësh kurrë. ²¹Do të të bëj shembull tmerrues. Ata do të të kërkojnë, por nuk do të të gjejnë; fundi yt është përgjithmonë i pandryshueshëm. Kështu them unë, Zoti."

Vajtimit për mbyrtjen e anijes madhështore të Tirit

27 Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, fillo një këngë vaji për Tirin, ³qytetin që dominon hyrjen në det dhe që bën tregti me shumë popuj përtej detit. Thuaji në emrin tim:

O Tir, ti ishe shumë krenar për bukurinë tënde. ⁴Ti ishe anije, e rrethuar nga deti; mjeshtrit që të ndërjuan, ishin artistë, që të bënë si stoli. ⁵Nga Hermoni sollën dru cedri për të lidhur karkasën tënde prej dërrase. Një trung cedri nga Libani i lartë të ishte ngulur pingul si direk i anijës. ⁶Lopatat i bënë nga lisat e Bashanit, nga Qiproja erdhi dru bushi për kuvertën e anijes. ⁷Si vela shërbeu liri prej Egjiptit – ngjyrat e të cilave dalloheshin prej së largu. Një çati dielli në të purpurtë ngjyrëvjollcë, e sollën tregtarët e tu nga Elisha. ⁸⁻⁹Sidoni dhe Arvadi furnizuan sklevërit lopatarë.

Kryetarët e Biblosit kujdeseshin që uji të mos depëronte nëpër vrimë. Prej Tirit erdhën burra me shumë përvojë, për t'u bërë timonierët dhe marinarët e tu. Prej vendeve të të gjithë sundimtarëve erdhën anijet për të shkëmbyer me ty mallrat e tyre. ¹⁰Nga Puti ♦♦ dhe Ludi ♦♦♦ dhe Persia erdhën luftëtarë për të të ndihmuar kundër armiqve të tu. Prej parmakut tënd ndriçuan helmata dhe mburoja – ato ishin varur si stolisje. ¹¹Luftëtarët nga Helehu • mbi muret e tua i përforconin burrat e Arvadit, kullat e tua i mbronin burrat e Gamadit. ♦♦ Mburrojat e tua i varën përreth bedenave të kështjellës, dhe me këtë e bënë të plotë bukurinë tënde.

¹²Mallra të shtrenjta kishe për të ofruar. Mallrat e tua i bleu qyteti i Tarshishit♦♦♦ dhe të ktheu argjend, hekur, kallaj dhe plumb. ¹³Grekët dhe burrat e Tualit dhe të Mesheskut • të sollën për këmbim sklevër dhe mallra bakri. ¹⁴Banorët e Bet—Togarmës ♦♦ të dërguan kuaj dhe mushka. ¹⁵Njerëzit e Rodit dhe banorët e shumë ishujve të tjerë bënë tregti me ty; ata të sollën fildish dhe abanoz. ¹⁶Mallrat e tua i blenë edomasit dhe për këtë të furnizuan me gurë të çmuar, merxhan, stofra shumëngjyrësh dhe li të hollë. ¹⁷Juda dhe Izraeli të sollën për këmbim grurë, mel, mjaltë, vaj dhe rrëshirë kundërmuese. ¹⁸Tregtarët e Damaskut të furnizuan me verë nga Helboni, lesh nga Cahari, ¹⁹dhe me vozat me verë nga Izalla.♦♦♦ Ata të sollën për këmbim mallra hekuri, kanellë dhe erëza të tjera. ²⁰Njerëzit e Dedanit të shitën shtroja për samarë. ²¹Sheikët nga Arabia dhe Kedari bënë tregti me ty, ata të furnizuan me dele dhe dhi. ²²Tregtarët e Shebës dhe të Ragmës ishin punësuar tek ti dhe të dhanë për mallrat e tua vajrat më të shtrenjta dhe më kundërmuese, gjithfarë gurësh të çmuar dhe ar. ²³⁻²⁴Banorët e Haranit, të Kanes dhe të Edenit, banorët e Ashurit♦ dhe të Kilmadit bënë tregti për ty dhe të furnizuan me stofra shumëngjyrëshe, veshje të hijshme, mantele të purpurta dhe litarë.

²⁵Anije tregtare të sigurta për lundrim janë karvanët e tu; ata ta sollën këtë shumicë mallrash dhe sendesh. Ti u bërë i pasur dhe i fuqishëm në ishullin tënd. ²⁶⁻²⁷Por ti do të rrënohesh, dhe atëherë gjithëcka do të hidhet në det, mallra dhe sende, mbarë pasuria jote, si dhe marinarët dhe ndërtuesit e anijeve, tregtarët me të gjithë luftëtarët që duhej të të mbronin.

Si anije madhështore ti, o Tir, po kaloje nëpër det, e shtyrë nëpër dallgë prej lopatash. Atëherë të kapi furtuna dhe të copëtoi; ²⁸deri në breg dëgjohej me panik se si thërrasin për ndihmë ata që po mbyten.

²⁹Tani marinarët ngrihen nga anijet dhe të gjitha bankat e rremtarëve zbrazen; secili që udhëtonte në det, del në tokë. ³⁰⁻³¹Ata të gjithë mbajnë zi, qethin flokët dhe hedhin dhe mbi kokat e tyre, rrokullisen në pluhur dhe vajtojnë plot tmerr dhe vajtim; thërrasin fort, qajnë, ankohen dhe klithin; ³²të këndojnë këngën e tyre të vajit: «Kush mund të krahasohet me Tirin, qytetin e fortë, të lagur përreth nga dallgët?

³³Mirëqenia e shumë popujve erdhi tek ti dhe shumë

mbretër u pasuruan nëpërmjet teje, kur tregtia jote ende lulëzonte në dete. ³⁴Por tani ndodhesh në detin e thellë, je i copëtuar, luftëtarët e tu kanë vdekur, pasuria jote është plaçkitur nga armiqtë e tu. ³⁵Popujt pranë bregut i kap tmerrri, dhe sundimtarët e tyre hidhen përpjetë, dhe në fytyra shihet frika dhe tmerrri; ³⁶tregtarët të kthejnë shpinën të tmerruar. Ti je për të ardhur keq dhe për t'u tmerruar, të erdhi fundi

përgjithmonë!»

♦ qytet në Qipro. ♦♦ Libia (Cirena). ♦♦♦ Lidia (në Azinë e Vogël). • Cilicia (Hilaka). •• Siria veriore (Kumidi). ••• ose Tartesi në Spanjë ose Nora në Sardenjë. • fiset në Azinë e Vogël lindore. •• Armenia. ••• krahinë në Anadol (teksti i paqartë). ♦ qytetet e luginës së Eufraitit.

Kundër mendjemadhësisë së mbretit të Tirit

28 Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, thuaji sundimtarit ♦ të Tirit: «Dëgjo se ç'ka për të të thënë Perëndia, Zoti: Të mbushet mendja për fuqinë tënde të madhe. Ti pohon: unë jam perëndi. Si perëndi, jam ngritur lart në ishullin tim në mes të detit! Ti ke pohuar se je perëndi, megjithëse je vetëm njeri. ³Ti je vërtet më i urtë se më i famshmi Danel, i di të gjitha të fshehtat. ⁴⁻⁵Me anë të urtësisë sate tregtia jote lulëzoi, u bërë i pasur dhe i mbushe depot me ar dhe argjend. Por të ka rënë në kokë pasuria; je bërë mendjemadh ⁶dhe barazohesh me Perëndinë. Për këtë unë, Zoti, them kështu: ⁷Do të hedh në sulm kundër teje armiq, më të pamëshirshmit e kombeve; atëherë të gjitha aftësitë e tua nuk do të të ndihmojnë më dhe madhështia jote do të shkelet në baltë. ⁸Ti vetë do të detyrohesh të zbresësh ndër të vdekurit; do të vritesh në kështjellën tënde në mes të detit. ⁹Po kur të të afrohen vrasësit, a do të thuash: unë jam perëndi? Ti do të dorëzohesh tek ata i hutuar si ndonjë njeri i rëndomtë. ¹⁰Të huajt do të të vrasin, dhe do të përjetosh një vdekje të turpshme. Këtë do ta realizoj unë, Zoti.»

♦ Itobali II paraqitet si tip i Satanit, për shkak të mendjemadhësisë së tij.

Nekrologjia e mbretit të Tirit

¹¹Zoti më tha: ¹²Ti, o njeri, filloje këngën e vajit për vdekjen e mbretit të Tirit! Thuaji: «Dëgjo çfarë të thotë Perëndia, Zoti: Ti ishe përsosuria vetë, plot me urtësi dhe bukuri të zgjedhur. ¹³Ti jetoje në Eden, në kopshtin e Perëndisë. Rroba jote ishte e stolisur me gjithfarë gurësh të çmuar, me rubinë, me topaze, krisolite, karneole, onikse, smeraldë, safirë dhe granate. Ti ishe i stolisur me ar ditën kur të krijova. ¹⁴Të kisha emëruar mbrojtës të malit të shenjtë të perëndive; atje jetoje ndër gurë të zjarrtë. ¹⁵Të kisha krijuar të përsosur, dhe kështu mbete derisa re në mëkat. ¹⁶Tregtia jote shumë e përhapur të mashtroni dhe të shtyri në shantazh dhe në shtypje; kështu u bërë fajtor. Atëherë të hoqa prej malit të shenjtë të perëndive dhe prej gurëve të zjarrtë të dëbova në rrënim. ¹⁷Kjo bukuri të bëri mendjemadh; prej mendjelehtësisë sakrifikove urtësinë tënde dhe u bërë i marrë. Prandaj të rrëzova përtokë dhe të bëra objekt të lojës së mbretërve. ¹⁸Me padrejtësinë që bëre me tregtinë tënde, je bërë fajtor dhe e ke përdhosur tempullin tënd. Për këtë e kam lënë zjarrin të shpërthejë në qytetin tënd dhe ta bëjë atë shkumb e hi; kush kalon pranë tij tani, sheh vetëm shkumb e hi. ¹⁹Të gjithë popujt përreth janë shtangur nga paniku. Ti je bërë objekt i tmerit. Ke marrë fund përgjithmonë.»

Kundër qytetit të Sidonit

²⁰Zoti më tha: ²¹Ti, o njeri, drejtohu kundër Sidonit dhe shpalli vendimin tim për dënimin e tij! ²²Thuaji: «Dëgjo çfarë ka për të të thënë Perëndia, Zoti: Do të veprojmë kundër teje, o Sidon, do të ta tregoj fuqinë time dhe do ta zbatoj vendimin e dënimit tënd. Banorët e tu do ta provojnë se unë jam Zoti. ²³Do të dërgoj murtajë brenda mureve të tua. Kur armiq të depërtojnë tek ti nga të gjitha anët rrugët e tua do të jenë të mbuluara me të varërë. Duhet ta provoni se unë jam Zoti.»

Izraeli do të jetë i siguar kundër armiqve

²⁴Perëndia, Zoti, thotë: «Izraelitët nuk do të detyrohen të vuajnë në të ardhmen ndër kombet fqinjë, të cilët janë për ta gjemba dhe gjembaçë e që u dalin përpara plot përbuzje. Populli im duhet ta pranojë se unë jam Zoti. ²⁵Do ta tregoj fuqinë time para mbarë botës dhe do t'i mbledh izraelitët prej kombeve ku janë shpërndarë. Ata do të banojnë përsëri në vendin që ia kam dhënë shërbëtorit tim Jakov Izraelit. ²⁶Atje ata do të mund të jetojnë në paqe dhe të sigurt; ata do të mund të ndërtojnë pa shqetësim shtëpi dhe të mbjellin vreshta. Por mbi kombet që i kanë shikuar me përbuzje, do ta zbatoj vendimin tim të dënimit, që izraelitët ta kuptojnë: unë jam Zoti, Perëndia e tyre!»

Dënimi me afat për Egjiptin

29 Vitin e 10-të të mërgimit tonë, ♦ ditën e 12-të të muajit të 10-të, Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, drejtohu kundër faraonit, mbretit të Egjiptit, dhe shpalli atij dhe mbarë vendit të tij vendimin e dënimit.

³Thuaji:

«Dëgjo, ka çfarë Perëndia, Zoti, për të të thënë: Ti ke të bësh me mua! Tregon mendjemadhësi kur pohon: Nili më takon mua, unë e kam krijuar! Ti je si krokodili vigan, që shtrihet në mes të lumit të Nilit; ⁴por do të të kap me çengela, që do të të shpojnë në nofullën e poshtme. Do të të nxjerr, ty dhe peshqit e Nilit që janë zënë në korracën tënde të luspave. ⁵Do të të flak në shkretëtirë, ty bashkë me të gjithë peshqit. Do të

shtrihesh atje dhe nuk do të të varrosë askush; do të të hedh te çakajtë dhe te hutat për të të ngrënë. ⁶Të gjithë banorët e Egjiptit duhet ta kuptojnë se unë jam Zoti.

O Egjipt, ti u ke dhënë izraelitëve shpresa të kota! Ti je bërë për ta si tufë kallinjsh: ⁷kur dikush mbështetet mbi të, ajo thërmmohet, njeriu rrëzohet përtokë dhe gërvish krahun. ⁸Prandaj unë, Zoti, them: do të të dorëzoj tek armiqtë e tu, të cilët do t'i vrasin njerëzit dhe bagëtinë tënde; ⁹ata do t'i bëjnë qytetet e tua gërmadha dhe do ta shkretojnë mbarë vendin. Banorët e tu duhet ta provojnë se unë jam Zoti.

Ti, o faraon, ke thënë: 'Mua më takon Nili – atë e kam krijuar unë!' ¹⁰Prandaj tani do të veproj kundër teje, kundër Nilit dhe kundër mbarë vendit. Do ta bëj Egjiptin një grumbull gërmadhash, nga Migdoli përpjetë lumit deri në Syene dhe deri në kufirin nubas. ¹¹Për dyzet vjet, në mbarë Egjiptin nuk do të haset as njeri e as kafshë. ¹²Si vende të tjera, të cilat do t'i gjejë një fat i tillë, Egjipti gjatë kësaj kohe do të bëhet shkretëtirë dhe qytetet e tij do të shtrihen si grumbuj gërmadhash. Banorët e tij do t'i shpërndaj në vende të huaja dhe ndër kombe të huaja.

¹³⁻¹⁴Por pas dyzet vjetësh do ta ndryshoj fatin e egjiptianëve dhe do t'i nxjerr nga kombet ku banojnë si të mërguar. Do t'i sjell deri në Egjiptin e sipërm, ku kanë banuar fillimisht. Atje ata do të formojnë një mbretëri të vogël, ¹⁵më të vogël dhe më të dobët se mbretëritë e tjera. Do ta pakësoj numrin e tyre, që të mos i dominojnë më kombet e tjera dhe që të mos sundojnë mbi to. ¹⁶Atëherë ata nuk do të jenë në gjendje t'u japin izraelitëve asnjë arsye tjetër të kotë për t'i varur shpresat tek ata, që ata të bëhen fajtorë. Egjiptianët duhet ta kuptojnë se unë jam Zoti!»

♦ më 587 p.e.r.

Egjipti si shpërblim për Nebukadnecarin

¹⁷Vitin e 27-të të mërgimit ♦ tonë, ditën e parë të muajit të parë, Zoti më tha: ¹⁸«Ti, o njeri, Nebukadnecari, perandori i Babilonisë, e la ushtrinë e tij të kryente punë të rënda para qytetit të Tirit. Si punëtorë të detyrueshëm, luftëtarët e tij me supe të gjakosura, u rropatën duke ndërtuar kullat për rrethimin. Por as ai e as njerëzit e tij prej Tirit nuk kanë marrë asnjë shpërblim. ¹⁹Prandaj unë, Zoti, vendos: Nebukadnecari dhe njerëzit e tij do të marrin për këtë Egjiptin! Mbarë pasuria e egjiptianëve do t'u bjerë në dorë si plaçkë. ²⁰Nebukadnecari ka vepruar në emrin tim; prandaj do t'ia jap Egjiptin si shpërblim për mundin e tij. Kështu them unë, Zoti.

²¹Njëkohësisht, do të bëj që Izraeli të bëhet përsëri i fortë dhe i fuqishëm. Dhe ty, o Ezekiel, do të të jap përsëri zemër si profeti im për t'u folur izraelitëve. Atëherë ata do ta kuptojnë se unë jam Zoti.»

♦ më 571 p.e.r. Më 568 Nebukadnecari pushtoi Egjiptin.

Zotit do të dënojë Egjiptin

30 Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, shpalle vendimin e dënimit dhe thuaj: «Thërritni të tmerruar, ju egjiptianë, sepse erdhi dita, ³dita e llogarisë, kur Zoti do të bëjë gjyqin! Kjo ditë është si natë; për shumë kombe ka ardhur ora! ⁴Në Egjipt shpata bën të korrat e gjakosura, thesarët largohen, qytetet rrafshohen me tokën. Nubasit e shohin këtë dhe dridhen nga frika.

⁵Bashkë me egjiptianët do të bien trupat e tyre ndihmëse, mercenarët nga Nubia, nga popujt e Libisë dhe Lidisë, edhe mercenarët nga radhët e popullit, me të cilin kam lidhur besëlidhjen. ⁶Sepse Perëndia, Zoti, thotë: «Të gjithë ndihmësit e Egjiptit do të bien, mbarë ushtria e tij krenare; të vrarët do të shtrihen nga njëra anë e vendit në tjetrën. ⁷Si vendet përreth që i gjen ky fat, edhe Egjipti do të bëhet shkretëtirë dhe qytetet e tij do të kthehen në gërmadha. ⁸Egjiptianët duhet ta pranojnë se unë jam Zoti, kur ta bëj shkumb e hi vendin e tyre dhe t'i shkatërroj të gjithë ndihmësit e tyre. ⁹Atë ditë do të dërgoj lajmëtarë me barka lart rrjedhës së Nilit, që ta sjellin lajmin e tmerrshëm në Nubi. Nubasit do të dridhen nga frika.

Rënia e Egjiptit është e pashmangshme!» ¹⁰Perëndia, Zoti, thotë: «Do ta shkatërroj ushtrinë egjiptiane me anë të veglës sime, perandorit babilonas Nebukadnecar. ¹¹Ai do të sjellë kundër egjiptianëve kombet më të pamëshirshme. Ata do ta shkretojnë vendin dhe do ta mbulojnë me kufomat e egjiptianëve dhe të mercenarëve të tyre. ¹²Do ta thaj Nilin dhe do t'ia dorëzoj Egjiptin pushtetit të njerëzve mizorë. Me anë të tyre do ta shndërroj vendin e lulëzuar në një shkretëtirë. Këtë do ta realizoj unë, Zoti.

¹³Do t'i asgjësoj perënditë e Egjiptit; do t'i dëboj prej Memfisit perënditë e rreme. Në Egjipt nuk do të ketë më sundimtar vendas dhe banorët e vendit do të mbarojnë nga frika.

¹⁴Do ta shkretoj Egjiptin e sipërm, do ta bëj shkumb e hi Coanin, do ta zbatoj vendimin e dënimit mbi Teben.

¹⁵Kështjellën e Pelusiumit do ta gjejë zemërimi im; do t'i shkretoj pallatet madhështore të Tebes. ¹⁶Do t'i vë zjarrin mbarë Egjiptit. Tebeja përpëlitet me spazma, në muret e Tebes hapen të çara, Memfisi do të jetojë në frikë të vazhdueshme. ¹⁷Të rinjtë e Heliopolit dhe Bubastit do të vriten, kurse banorët që mbeten pas, do të mërgohen në vende të huaja.

¹⁸Në Tahpanes do ta thyej fuqinë e Egjiptit, nën shtypjen e së cilës kombet kanë rënkuar. Atëherë dita do të bëhet natë; retë e errëta do ta mbulojnë mbarë vendin, dhe gratë e tyre do të mërgohen në vend të huaj.

¹⁹Me anë të zbatimit të vendimit të dënimit, egjiptianët do ta kuptojnë se unë jam Zoti.»

Fuqia e faraonit do të thyhet

²⁰Vitin e 11-të të mërgimit ♦ tonë, ditën e 7-të të muajit të parë, Zoti më tha: ²¹«Ti, o njeri, ia kam thyer krahun faraonit, mbretit të Egjiptit; dhe do të kujdesem që të mos rritet përsëri. Krahu i thyer nuk do të lidhet; faraoni nuk do ta përdorë më asnjëherë shpatën e tij.»

²²Më tej Perëndia më tha: «Faraoni ka të bëjë me mua. Do t'ia thyej edhe krahun tjetër, do t'ia hedh shpatën nga dora ²³dhe do t'i shpërndaj egjiptianët nëpër kombe. ²⁴Por do t'i forcoj krahët e perandorit të Babilonit; atij do t'i jap në dorë shpatën time. Faraoni do të përpëlitet në pluhur para tij me krah të thyer dhe do të rënkojë si një i goditur për vdekje.

²⁵Egjiptianët duhet ta kuptojnë se unë jam Zoti kur shpatën time t'ia jap në dorë perandorit babilonas, që ta përdorë kundër tyre. Do ta forcoj perandorin e Babilonisë, kurse faraoni duhet t'i ulë pa fuqi krahët.

²⁶Do t'i shpërndaj egjiptianët në vende të huaja dhe ndër popuj të huaj, që ta pranojnë se unë jam Zoti.»

♦ më 587 p.e.r., me rastin e disfatës së faraonit Hofra nga Nebukadnecari.

Egjipti, pema e rënë e botës

31 Vitin e 11-të të mërgimit tonë, ditën e parë të muajit të tretë, Zoti më tha:

²⁷Ti, o njeri, thuaji faraonit, mbretit të Egjiptit, me mbarë ushtrinë e tij:

«Sa i fuqishëm je! Me çfarë mund të të krahasoj? ³Ti je si cedri madhështor në malet e Libanit! Degët e tua të fuqishme japin hije të mjaftueshme. Ai është rritur lart; maja e tij arrin deri në re. ⁴Uji që vjen nga thellësia, e ka bërë të rritet kaq shumë; deti në thellësitë e tokës i ushqen burimet që hapen rreth tij dhe që ujitin fushën. ⁵Prandaj ai u bë më i madh se pemët e tjera dhe degët e tij i shtriu rreth e rrotull. ⁶Zogjtë bënë çerdhet e tyre me degët e tij dhe drenusha i polli këlyshët nën mbrojtjen e tij. Popuj të tërë banuan nën hijen e tij. ⁷Ai ishte i bukur dhe i madh me kurorën e tij të gjerë; sepse rrënjët e tij kishin ujë me shumicë. ⁸Asnjë cedër tjetër nuk ishte aq madhështor sa ai, asnjë qiparis dhe asnjë rrap nuk kishte degë aq të fuqishme; madje as pemët në kopshtin e Perëndisë nuk mund të krahasoheshin me të. ⁹E kisha bërë aq të bukur, saqë e kishte zili çdo pemë në Eden.»

¹⁰Por tani dëgjo se ç'do të të ndodhë! Perëndia, Zoti, thotë: «Meqë i ka rënë në kokë madhështia e vet dhe meqë është bërë mendjemadh, ¹¹do të thërras një mbret të fuqishëm. ¹²Ai do ta trajtojë siç e meriton. ¹³Nga larg do të vijë një popull i pamëshirshëm që do ta presë. Pastaj ai do të shtrihet në male, dhe degët e tij të prera do të mbushin luginat dhe grykat. Popujt që banonin nën hijen e tij, do të marrin arratinë. ¹⁴Zogjtë do të ulen pa kujdes në trungun e tij dhe nëpër degët e tij do të fryjë era. ¹⁵Asnjë pemë tjetër, edhe në qoftë se ndodhet pranë ujit, nuk do të bëhet aq e lartë dhe madhështore, nuk do ta shtrijë majën e saj deri në re dhe nuk do të ngrihet aq krenare mbi të tjerat. Çdo pemë e lartë do të pritët dhe do të zbresë në botën e të vdekurve, njëlloj si njerëzit e tjerë.

¹⁵Kur unë, Zoti, ta rrëzoj këtë cedër vigan në botën e të vdekurve, atëherë do ta vajtojnë ujërat në thellësi, lumenjtë nuk do të rrjedhin më dhe burimet do të shterojnë. Edhe Libani do të mbajë zi; të gjitha pemët do të thahen. ¹⁶Kur cedri të rrëzohet në botën e të vdekurve me krismë të madhe, të gjithë popujt do të dridhen nga frika. Ndërsa poshtë do të gëzohen pemët e Edenit ♦ dhe pemët e Libanit, të gjitha pemët e fuqishme që rrinë pranë ujit dhe ngushëllohen se edhe cedri i madh ka të njëjtin fat me ato. ¹⁷Gjithashtu, të gjithë ndihmësit që kanë banuar nën hijen e tij, duhet ta ndjekin pas poshtë në vendin ku gjenden të vrarët.

¹⁸Ti cedër madhështor, kush mund të krahasohet me ty në madhësi dhe në madhësi? E megjithatë, ti bashkë me të gjitha pemët e Edenit duhet të zbresësh në botën e të vdekurve. Atje do të shtrihesh në vendin më të thellë, pranë të ekzekutuarve dhe të pavarrosurve. Ky do të jetë fundi i faraonit dhe i mbarë popullit të tij krenar. Këtë do ta realizoj unë, Zoti.»

♦ Bet-Edeni (Bit-Adini) – provincë asiriane midis Haranit dhe Eufratit në Karkemish. Banorët bënin tregti me Tirin.

Faraoni, dragoi i vrarë

32 Vitin e 12-të të mërgimit tonë, ditën e parë të muajit të 12-të, Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, fillo këngën e vajit për faraonin, mbretin e egjiptianëve! Thuaji:

«Prej të gjithë mbretërve ti ishe më i madhi, ti dragua përbindësh në detin e gjerë! Prej hundës nxore çurgje uji, me këmbë gërmive në baltë, tërbimi yt turbulloi të gjitha ujërat.»

³E pastaj shto: Zoti thotë: «Do ta shtrij rrjetën time! Do të mobilizoj kundër teje ushtritë e shumë kombeve; ato do të të zënë në rrjetën time dhe do të të nxjerrin nga deti. ⁴Pastaj do të të hedh në tokë dhe do të të dorëzoj tek të gjithë zogjtë grabitqarë dhe kafshët e egra për të ngrënë. ⁵Kufoma jote do të mbulojë malet dhe do të mbushë luginat; ⁶gjaku yt do të njomë vendin – do të rrjedhë poshtë nga malet dhe do të bëjë të fryhen lumenjtë. ⁷⁻⁸Gjersa ta zbatoj vendimin tim për dënimin tënd, do ta mbuloj qiellin me re të errëta, që dielli, hëna dhe yjet të zhduken dhe në mbarë vendin të fillojë errësira. Këtë do ta realizoj unë,

Zoti.

⁹Shumë popuj do të rrëzohen kur të marrin lajmin për rënien tënde – madje edhe kombet, për të cilat ti nuk ke dëgjuar kurrë. ¹⁰Vendimi im i dënimit që do ta zbatoj mbi ty, do të të mbushë me tmerr; mbretërit e tu do të dridhen nga tmerrri kur të më shohin se si e vringëlloj shpatën dhe kur të përjetojnë rënien tënde.

¹¹Unë, Zoti, të shpall ty, o Egjipt: perandori babilonas do të të afrohet me ushtrinë e tij. ¹²Urdhri e tij e dëgjojnë më të pamëshirshmit e popujve; nëpërmjet tyre do t'i shkatërroj të gjitha forcat e tua ushtarake krenare. ¹³Do ta shkatërroj, gjithashtu, mbarë bagëtinë në vend; asnjë thundër dhe asnjë këmbë njerëzore nuk do ta turbullojë ujin pranë vendeve të pijes. ¹⁴Nili do të rrjedhë i qetë në shtratin e tij, i lëmuar si vaj. Kështu them unë, Zoti. ¹⁵Do ta fshij Egjiptin dhe do ta shkrettoj; do t'i vras të gjithë banorët e tij. Ata duhet ta kuptojnë se unë jam Zoti.» ¹⁶Këtë vajtje do ta fillojnë gratë e të gjitha kombeve. Le ta vajtojnë Egjiptin dhe ushtrinë e tij të mundur si një të vdekur. Kështu them unë, Zoti.”

Egjipti pritet në botën e të vdekurve

¹⁷Vitin e 12-të të mërgimit tonë, ditën e 15-të të muajit, Zoti më tha: ¹⁸”Ti, o njeri, këndo më përpara këngën për rënien e forcave ushtarake krenare të Egjiptit! Dërgoji me këtë këngë thellë nën tokë ku ende banojnë në hije luftëtarët e shumë kombeve të tjera:

¹⁹⁻²⁰«Mos mendon se je më i këndshëm se popujt e tjerë? Mos mendon se vdekja do të ketë mëshirë vetëm për ty? Poshtë ndër të vdekurit! Atje nuk do të marrësh asnjë vend nderi; ti duhet të shtrihesh pranë të ekzekutuarve dhe të pavarrosurve. Sillni kufomat. Flakini në varrin e përbashkët! ²¹Ushtarët më të fortë, të cilët tashmë ndodhen atje poshtë, të presin mirë. Ja po shtrihen ndër të vdekurit, pasi keni vdekur në mënyrë të turpshme!

²²⁻²³Atje poshtë të pret Asiria me mbarë ushtrinë e saj, të gjithë burra të rënë në luftë. Kur ishin ende gjallë, ata i kanë tmerruar kombet e botës; por tani ata janë të shtrirë thellë nën tokë, me mbretin në mes dhe ushtarët rreth tij.

²⁴⁻²⁵Atje poshtë të pret edhe Elami me mbarë ushtrinë e tij krenare, të gjithë burra të rënë në luftë. Kur ishin ende gjallë, ata i kanë tmerruar kombet e botës; por tani ata janë të shtrirë thellë nën tokë, me mbretin në mes dhe ushtarët rreth tij. Ata bashkë me të vrarët e tjerë marrin pjesë në turpin e disfatës dhe nuk janë më ndër të gjallët.

²⁶Atje poshtë të pret edhe Meshek-Tuvali me mbarë ushtrinë e tij krenare. Kur ishin ende gjallë, ata i kanë tmerruar kombet e botës; por tani janë të mundur dhe shtrihen të vrarë në varre, me mbretin në mes dhe ushtarët rreth tij. ²⁷Ata nuk kanë asnjë vend nderi ndër të vdekurit si heronjtë e lashtësisë, të cilët pas vdekjes në luftë kanë arritur në botën e të vdekurve me armatim të plotë; i varrosën me shpatë nën kokë dhe të mbuluar me mburojë. Ata i tmerruan kombet e botës.

²⁸Tani do të mundesh edhe ti, o Egjipt, dhe duhet të zbresësh tek ata që mbaruan me vdekje të turpshme. ²⁹Atje poshtë të pret edhe Edomi me mbretërit dhe sundimtarët e tij, të gjithë luftëtarë trima që tani shtrihen në botën e të vdekurve pranë të vrarëve dhe të ekzekutuarve. ³⁰Të presin edhe mbretërit e veriut dhe të gjithë shikasin. Si luftëtarë trima, ata kanë futur gjithkund frikë dhe tmerr, por vdekjes nuk i kanë shpëtuar; ata shtrihen pranë të vdekurve të pandershëm dhe duhet ta mbajnë turpin, të mos numërohen ndër të gjallët.»

³¹Të gjitha këto faraoni do t'i hasë atje poshtë, dhe kjo do ta ngushëllojë, sepse mbarë ushtria e tij krenare është e humbur. Ai dhe të gjitha forcat e tij ushtarake janë të caktuara për vdekje; kështu them unë, Zoti.

³²E kam lejuar që të përhapë ndër kombet frikë dhe tmerr; por tani vendi i tij është ndër të vrarët dhe të ekzekutuarit. Kështu do t'i ndodhë faraonit dhe mbarë ushtrisë së tij krenare. Kështu them unë, Zoti.”

Profeti si paralajmëruar përgjegjës për Izraelin

(Ezek 3,16-21)

33 Zoti më tha: ²⁻³”Ti, o njeri, je ndër izraelitët si rojtari, të cilin populli e ka emëruar që të shikojë larg dhe ta njoftojë për rreziqet që po afrohen. Kur të dërgoj armiq kundër këtij populli, rojtari duhet t'i bjerë brrit të alarmit për të paralajmëruar njerëzit. ⁴Kështu e ka plotësuar detyrën e tij. Kush e dëgjon sinjalin e alarmit, por nuk ia vë veshin paralajmërimit dhe për këtë vritet, është vetë fajtor. ⁵E paralajmëruan, por ai nuk i ka kushtuar vëmendje paralajmërimit. Po ta merrte seriozisht, do të kishte shpëtuar jetën. ⁶Mund të ndodhë që rojtari nuk e kryen detyrën e tij dhe nuk i bie brrit të alarmit për t'i paralajmëruar njerëzit.

Në qoftë se atëherë ndokush vritet nga armiku, ky është vërtet dënim për padrejtësinë që ka bërë; por do t'i kërkoj llogari rojtarit të pakujdesshëm si për një vrasje.

⁷Ti, o njeri, pikërisht të kam vënë si rojtar i cili duhet t'i paralajmërojë izraelitët për rrezikun që po afrohet. Kur të marrësh një lajm prej meje, duhet t'ua transmetosh, që ta dinë çfarë rreziku po afrohet.

⁸Kur të shpall se një njeri i caktuar duhet të vdesë për shkak të veprave të tij të këqija, atëherë ti ke përgjigjësi për këtë që ta paralajmërosh. Në qoftë se nuk e bën detyrën tënde, atëherë ai vërtet do të vdesë, ashtu siç e meriton; por ty do të të kërkoj llogari si për një vrasje. ⁹Në qoftë se ti e paralajmëron

dhe ai nuk i kushton vëmendje, atëherë ai përsëri do të vdesë, ashtu siç e ka merituar; por ti ke shpëtuar jetën tënde.

¹⁰Ndërsa izraelitëve duhet t'u thuash: «Ju keni humbur zemër dhe ankoheni: Fajësia jonë është e madhe, do të rrënohemi për shkak të mëkateve tona, nuk kemi më të ardhme!» ¹¹Por Zoti ju thotë: Beto hem se aspak nuk gëzohem kur një njeri duhet të vdesë për shkak të mëkateve të tij. Gëzohem kur ai ndreqet dhe mbetet gjallë.

Prandaj kthehuni dhe ndryshoni! Përse doni të vraponi drejt rënies suaj, ju izraelitë!»

¹²Më tej thuaju: «Kur një njeri i drejtë fillon të sillet në mënyrë të padrejtë, atëherë drejtësia e tij nuk ka më dobi – ajo nuk mund t'ia shpëtojë jetën. E kur një njeri i padrejtë fillon të sillet në mënyrë të drejtë, atëherë padrejtësia e tij e mëparshme nuk i bën dëm – ajo nuk mund t'ia marrë jetën. ¹³Kur unë siguroj një njeri të mirë: ti do të mbetesh gjallë, dhe ai mendon: tani jam i sigurt, dhe fillon të sillet në mënyrë të padrejtë, atëherë mbarë sjellja e tij e mëparshme nuk quhet më; meqenëse ka bërë padrejtësi, ai duhet të vdesë. ¹⁴E kur unë i them një njeriu të keq: Ti duhet të vdesësh, dhe ai kthehet prej padrejtësisë së tij, ¹⁵ia kthen borxhliut të varfër pengun e tij, e rikthen atë që kishte përvetësuar në mënyrë të paligjshme, dhe u përmbahet udhëzimeve që çojnë në jetë, atëherë ai nuk duhet të vdesë. ¹⁶E gjithë padrejtësia që kishte bërë gjer atëherë, nuk quhet më. Meqenëse tani bën drejtësi, duhet të mbetet gjallë.

¹⁷Ju izraelitë pohoni se ju kam ndëshkuar padrejtësisht; por ju vetë nuk keni të drejtë! ¹⁸Kur njeriu që më parë ka jetuar në mënyrë shembullore, fillon të veprojë keq, për këtë ai duhet të vdesë. ¹⁹Kur një njeri i keq i kthehet shpinën së keqes së tij dhe vepron drejt, me këtë shpëton jetën e tij. ²⁰E ju thoni: Zoti është i padrejtë! Jo, secili merr prej meje atë që ka merituar me sjelljen e tij. Mos e harroni këtë, ju izraelitë!»

Një dëshmitar nga Jerusalemi i pushtuar

²¹Vitin e 12-të të mërgimit tonë, ditën e 5-të të muajit të 10-të, tek unë erdhi një njeri nga Jerusalemi, i cili kishte mbijetuar pas rënies së qytetit. Ai solli këtë lajm: «Qyteti ra! ♦ »

²²Në mbrëmjen e shkuar e kisha ndier se mbi mua rëndonte dora e Zotit. Por kur në mëngjes tek unë hyri njeriu, Zoti më ktheu gojën. Që nga ai çast goja ime u zgjidh dhe mund të flisja përsëri lirisht.

♦ më 587 p.e.r.

Siguria e rreme e të mbeturve në Judë

²³Zoti më tha: ²⁴«Ti, o njeri, njerëzit që kanë mbetur në qytetet e shkatërruara të Izraelit, thonë: 'Avrahami ishte një njeri i vetëm dhe Perëndia ia dha këtë vend për pronë. Ne jemi të shumtë dhe për këtë arsye vendi na takon me të drejtë neve i gjithi!»

²⁵Transmetoju atë që kam për t'u thënë unë, Zoti: «Ju hani mish me gjak, adhuroni idhuj dhe bëni vrasje, dhe unë duhet t'ju jap vendin vetëm juve për trashëgim!» ²⁶Ju ndiqni ligjin e xhunglës, shkelni kurorën dhe bëni atë që ngjall neveri tek unë, dhe vendi duhet t'ju takojë juve?! ²⁷Jo! Unë, Zoti, ju betohem: Kush banon në gërmadha, do të vritet nga shpata; kush banon në fushë do të copëtohet nga kafshët e egra; kush ka ikur në male dhe në shpella, atë do ta gjejë murtaja. ²⁸Krenaria juaj, vendi, do të shkretohet; do ta bëj shkretëtirë të pabanuar dhe malet e Izraelit vend të egër, të cilit do t'i shmanget çdo udhëtar. ²⁹Për shkak të mëkatit tuaj, vendin tuaj do ta bëj shkretëtirë, që ta pranoni më në fund se unë jam Zoti!»

Profeti dhe dëgjuesit e tij

³⁰Zoti më tha: «Ti, o njeri, njerëzit e popullit tënd flasin për ty kur mblidhen para shtëpive të tyre. Ata thonë me njëri-tjetrin: «Le të shkojmë te profeti për të dëgjuar se ç'ka thënë Zoti!» ³¹Pastaj ata vijnë tek ti turma-turma, ulen në rreth me ty në mes dhe dëgjojnë çfarë ke për t'u thënë; por ata nuk e marrin seriozisht. Ata flasin vetëm për atë që e kanë në zemër, d.m.th. për tregtinë e tyre. ³²Fjalët e tua u tingëllojnë si muzikë e mërziqshme, por ata nuk mendojnë t'i marrin seriozisht. ³³Por kur të realizohen profecitë e tua – dhe kjo do të ndodhë me siguri, – ata do ta vënë re se mes tyre ka jetuar një profet.»

Kundër barinjve të këqij të Izraelit

34 Zoti më tha: ²⁷«Ti, o njeri, transmetoju kryetarëve të Izraelit këtë porosi:

«Dëgjoni se ç'thotë Perëndia, Zoti: Ju jeni barinj të popullit tim; por në vend që të kujdeseni për kopenë, keni menduar vetëm për veten tuaj. Do të ma paguani këtë! ³Keni pirë qumështin e deleve, keni bërë rroba prej leshit të tyre dhe keni therur kafshët më të mira. Por nuk jeni kujdesur për një kullotë të mirë. ⁴Në qoftë se kafsha ka qenë e dobët, nuk e keni ndihmuar; në qoftë se kafsha ka qenë e sëmurë, nuk e keni shëruar. Nuk jeni kujdesur për të plagosurat e për të shpërndarat; nuk i keni kërkuar të humburat. Ju i keni trajtuar keq të gjitha kafshët. ⁵Meqë delet e mia nuk kishin asnjë bari, ato janë shpërndarë dhe u kanë rënë pre kafshëve grabitqare. ⁶Ato endeshin andej-këtej, në male dhe në kodra, sepse nuk kishte askënd për t'u kujdesur për to.

⁷Prandaj dëgjoni, ju barinj, çfarë kam për t'ju thënë unë, Zoti: ⁸Betohem se nuk do të shikoj më duarkryq. Delet e mia u plaçkitën dhe u copëtuan nga kafshët e egra, sepse nuk kishin asnjë bari; sepse barinj të e

mi janë kujdesur vetëm për veten e tyre dhe jo për kopenë. ⁹Prandaj dëgjoni, ju barinj! ¹⁰Do t'ju kërkoj llogari dhe do të kërkoj që të ma ktheni kopenë time. Po ju shkarkoj nga puna; nuk mund të jeni më barinj të mi; nuk do ta shfrytëzoni më popullin tim. Do t'jua rrëmbej delet nga goja; nuk do t'i përdorni më si ushqim.»

Bari i mirë kujdeset për kopenë e tij

¹¹Perëndia, Zoti, thotë: «Tani do të merrem me delet e mia dhe do të kujdesem për to. ¹²Ashtu siç kërkon bariu kopenë e tij për ta mbledhur përsëri kur delet janë shpërndarë, ashtu do t'i kërkoj tani delet e mia për t'i mbledhur. Do t'i nxjerr prej të gjitha vendeve ku ato u dëbuan në atë ditë të kobshme. ¹³Do t'i nxjerr prej vendeve dhe kombeve të huaja, do t'i mbledh dhe do t'i kthej në atdheun e tyre. Malet dhe luginat do të bëhen përsëri kullota. ¹⁴Do të bëj që të kullotin dhe të shtrohen përsëri atje në livadhe të njoma. ¹⁵Do të kujdesem vetë për kopenë time dhe do ta çoj në vendet e pushimit. Kështu them unë, Zoti. ¹⁶Të humburat do t'i kërkoj, kurse të shpërndarat do t'i kthej në tufë. Do të kujdesem për të plagosurat dhe të sëmurat, kurse të majmurave dhe të fortave do t'u vë kufi. Unë jam bari i tyre dhe do të kujdesem për ato ashtu siç duhet.

¹⁷Ndërsa ju, kopeja ime, duhet ta dini: do të kujdesem vetë për drejtësi; do t'i mbroj kafshët e dobëta kundër të fuqishmeve. Ju, desh dhe cjep, ¹⁸a nuk ju mjafton të hani barin më të mirë? Përse e shkelni me këmbë atë që mbetet? A nuk ju mjafton të pini ujin e kthjellët? Përse e rrëmoni baltën në fund? ¹⁹Delet e mia duhet të hanë atë që keni shkelur me këmbë ju, dhe të pinë atë që keni ndotur ju. ²⁰Prandaj, unë, Zoti, do t'i mbroj prej jush kafshët më të dobëta. ²¹Ju i keni shtyrë mënjane me shpatulla dhe me pjesën e prapme, i keni shtyrë me brirë dhe i keni dëbuar larg kopesë. ♦ ²²Por tani do t'i vij në ndihmë kopesë sime. Ato nuk duhet të jenë më në mëshirën tuaj; secila dele duhet të fitojë të drejtën e saj.»

♦ **Aludim për padrejtësi shoqërore. Në dritën e këti kapitulli duhet shpjeguar Mt 25,31-46: ka të bëjë me diasporën hebreje. Shpreja “kombet” do të thotë “(hebrenjtë e shpërndarë nëpër) kombet.”**

Mbretërimi i paqes

²³Zoti thotë: «Mbi kopenë time do të emëroj një bari të vetëm. Ai do ta çojë në kullotë, dhe kështu do të kujdeset për të si dikur shërbëtori im, Davidi. ²⁴Unë, Zoti, do të jem Perëndia e tyre, dhe njeriu që i ngjan shërbëtorit tim, Davidit, do të jetë mbreti i tyre. Këtë do ta realizoj unë, Zoti.

²⁵Me ta do të lidh besëlidhje dhe do t'u garantoj paqe e siguri. Do ta çliroj vendin nga kafshët e egra, që ata të mund të banojnë gjithkund pa rrezik dhe të flenë edhe në pyje. ²⁶Mbarë tokën rreth Tempullit tim do ta bëj pjellore. Do të dërgoj shi në kohën e duhur, ²⁷që pemët dhe fushat tuaja të japin të korra të bollshme. Ata do të jenë në vendin e tyre të sigurt prej armiqve. Do ta thyej zgjedhën e tyre të skllavërisë dhe do t'ia rrëmbej pushtetit të shtypësve, që ata ta pranojnë se unë jam Zoti. ²⁸As kombeve të huaja e as kafshëve të egra nuk do t'u bëhen viktime; ata do të banojnë në vendin e tyre pa frikë dhe pa shqetësim. ²⁹Askush prej tyre nuk do të vdesë nga uria dhe asnjë i huaj nuk do t'i përqeshë, sepse vendin e tyre do ta bëj kopsht madhështor. ³⁰Atëherë ata do ta pranojnë se unë, Zoti, jam Perëndia e tyre, dhe ata, izraelitët, janë populli im. Kështu them unë, Zoti. ³¹Ju jeni kopeja ime, për të cilën kujdesem, dhe unë jam Perëndia juaj.» Kështu thotë Perëndia, Zoti.”

Vendimi i Zotit për dënimin e edomasve

35 Zoti më tha: ²⁷Ti, o njeri, drejtohu kundër malësisë së Seirit dhe shpalli vendimin tim gjyqësor!

³Thuaji: «Dëgjo, çfarë ka për të të thënë Perëndia, Zoti: ti ke të bësh me mua! Tani do të veproj kundër teje, ti malësi e Edomit! Do të të bëj shkretëtirë të pabanuar. ⁴Qytetet e tua do t'i bëj gërmadha dhe do ta shkretoj mbarë vendin. Ju do ta provoni se unë jam Zoti!

⁵Banorët e tu i kanë ndjekur izraelitët me urrejtjen e tyre prej kohësh, dhe kur mbi banorët e Judës ra dënimi im shkretues, ata ia dorëzuan pa mëshirë thikës. ⁶Këtë do ta paguajnë, betohem. Ata kanë vrarë njerëz dhe për këtë ata do të vriten vetë. ⁷Por ty, o malësia e Edomit, do të të bëj shkretëtirë, të cilën nuk do ta shkelë më asnjë këmbë njerëzore. ⁸Mbarë vendin, male dhe lugina, do ta mbuloj me të vrarë.

⁹Përgjithmonë ti do të jesh shkretëtirë; askush nuk do të banojë më në qytetet e tua. Banorët e tu do ta provojnë se unë jam Zoti.

¹⁰Ti ke thënë: Të dy vendet, Juda dhe Izraeli, tani më takojnë mua; unë do t'i shtie në dorë! Por ti harron se ky është vendi im. ¹¹Betohem se do të bëj që gjithçka që ti u ke bërë izraelitëve në urrejtjen tënde, të kthehet në ty. Do të më njohësh kur vendimin tim gjyqësor ta zbatosh mbi ty. ¹²Duhet ta provosh se unë kam dëgjuar me saktësi se banorët e tu janë përqeshur me malësinë e Izraelit. Ata kanë thënë: malet e Izraelit u shkretuan dhe u shpopulluan; kjo është gjë e sigurt për ne! ¹³Kështu janë krekosur dhe e kanë hapur gojën kundër meje. Kam dëgjuar gjithçka. ¹⁴⁻¹⁵Ti, o Edom, ishe plot me ligësi, sepse vendi i izraelitëve u shkretua nga armiku. Për këtë do të sillem me ty në të njëjtën mënyrë; ti do të shtrihesh i shkretuar dhe i shpopulluar. Të gjithë banorët e tu do ta provojnë se unë jam Zoti.»

Kthimi i të mërguarve në Izrael

36¹⁻²Zoti tha: "Ti, o njeri, shpallu maleve të Izraelit se ç'do të bëj për to! Thuaju: «Perëndia, Zoti, ka dëgjuar se armiqtë e Izraelit flasin për ty, se pohojnë: malet krenare na kanë rënë në dorë! ³Ju jeni shkretuar, kombet fqinjë ju kanë copëtuar mes tyre, dhe gjithkund ju përqeshin. ⁴Prandaj Perëndia, Zoti, juve, maleve dhe luginave, si dhe qyteteve të shkatërruara, të cilat u plaçkitën dhe u përqeshën nga kombet përreth, ju thotë:

Ju nuk duhet ta duroni më përqeshjen dhe turpin! Edomasit dhe kombet e tjera, që e kanë shtënë në dorë vendin tim me përqeshje dhe ligësi dhe i kanë përvetësuar kullotat e tij të bukura, tani do ta provojnë zemërimin tim. ⁷Unë, Zoti, ngre dorën time dhe betohem; ajo që të kanë bërë kombet përreth, tani do të kthehet në to. Tani ata duhet të durojnë përqeshjen dhe turpin!

⁸Por ju, malet e Izraelit, do të gjelbëroni përsëri dhe do të jepni frut për popullin tim, Izraelin, i cili tani po kthehet. ⁹Unë do të jem përsëri pranë jush dhe do të kthehem nga ju; ju do të mbillen rishtas. ¹⁰⁻¹¹Njerëzit dhe bagëtia do të shumëzohen përsëri, dhe qytetet do të rindërtohen prej gërmadhave. Tek ju do të banojë mbarë populli im, Izraeli. Ju do të populloheni si në kohët e mëparshme dhe unë do t'ju bëj edhe më pjellore se më parë. Kur ta bëj këtë, do ta kuptoni se unë jam Zoti. ¹²Do ta sjell përsëri tek ju popullin tim, izraelitët. Ata do t'ju shtien në dorë përgjithmonë. Kurrë nuk do t'u sillni vdekjen banorëve tuaj.»

¹³Perëndia, Zoti, i thotë vendit të Izraelit: «Ty të përqeshin si vendi që i përpin banorët e tij dhe e shfaros popullin e tij. ¹⁴Në të ardhmen askush të mos ketë shkak për ta thënë këtë! ¹⁵Kombet të mos lejohen të të përqeshin; sepse kurrë nuk do të ndodhë përsëri që ti t'u sjellësh vdekjen banorëve të tu. Kështu them unë, Zoti.»

Nuk ju ndihmoj për hirin tuaj

¹⁶Zoti më tha: ¹⁷"Ti, o njeri, kur izraelitët ende banonin në vendin e tyre, ata e kanë ndotur atë me veprat e tyre. Sjellja e tyre e ka ndotur atë si gjakrrjedhja e përmuajshme e një gruaje. ¹⁸Ata kanë vrarë njerëz të pafajshëm dhe e kanë ndotur vendin me idhujt e tyre. Për këtë arsye lejova që ta provonin tërë zemërimin tim ¹⁹dhe i shpërndava nëpër kombe të huaja. I ndëshkova, sepse e kishin merituar me krimet e tyre. ²⁰Por gjithkund ku shkonin, ata e diskreditonin emrin tim të shenjtë; sepse njerëzit atje thoshin: «Ju jeni populli i Zotit; por ai nuk arriti t'ju ndalonte që të mos largoheshit nga vendi i tij.» ²¹Gjithkund ku shkonte populli im, kështu flitej për mua. Nuk mund të shikoj më duarkryq ndërsa emri im i shenjtë çnderohet. ²²Prandaj ti duhet t'u shpallësh izraelitëve: «Perëndia, Zoti, ju thotë: nuk ndërhyj për hirin tuaj, ju izraelitë, por për hir të emrit tim të shenjtë, të cilin ju e keni diskredituar gjithkund. ²³Do t'i sjell përsëri nder emrit tim të madh tek të gjitha kombet. Nga ajo që do të bëj tani, ju do ta kuptoni se unë jam Zoti. ²⁴Do t'ju nxjerr prej të gjitha kombeve, do t'ju mbledh prej të gjitha vendeve dhe do t'ju kthej në atdheun tuaj. ²⁵Atëherë do t'ju spërkas me ujë të pastër dhe do të largoj prej jush mbarë ndyrësinë, e cila ngjitet pas jush për shkak të lidhjes suaj me idhujt tuaj. ²⁶Do t'ju jap një zemër të re dhe një shpirt të ri. Do t'jua heq nga kraharori zemrën e ngurtë dhe do t'ju dhuroj një zemër të re të butë. ²⁷Do t'ju mbush me shpirtin tim dhe do t'ju bëj njerëz që jetojnë sipas vullnetit tim, që i respektojnë urdhërimet e mia dhe i zbatojnë ato. ²⁸Atëherë nuk do të dëboheni më nga vendi që i dhashë të parëve tuaj. Ju do të jeni populli im, dhe unë do të jem Perëndia juaj.

²⁹⁻³⁰Do t'ju pastroj, që të mos vuani më nga pasojat e veprave tuaja ndyrësuese. Nuk do të sjell mbi ju asnjë zi tjetër buke. Do të bëj që në fushat tuaja të rritet mjaft drithë dhe mbi pemët tuaja mjaft fruta. Popujt e tjerë nuk do t'ju përqeshin më si njerëz që vuani nga uria. ³¹Kur të mendoni për veprimtarinë tuaj të mëparshme, tek ju do të ngjallet neveri për shkak të veprave tuaja të pështira të së kaluarës. ³²Sepse ju duhet të dini këtë, ju izraelitë: Nuk e bëj këtë, sepse e keni merituar me veprat tuaja. Përkundrazi, ju keni çdo arsye për t'ju ardhur turp. Kështu them unë, Zoti.»

³³Perëndia, Zoti, shtoi: «Kur t'jua kem pastruar fajësinë tuaj, edhe qytetet tuaja do të rindërtohen nga gërmadhat dhe do të popullohen. ³⁴Fushat nuk do të shtrihen më të shkreta, por do të punohen përsëri. ³⁵Kush do të udhëtojë nëpër vendin tuaj, do të thotë: «Ky vend ishte një shkretëtirë, por tani është bërë parajsë. Qytetet shtriheshin të braktisura dhe në gërmadha, por tani janë të populluara dhe të fortifikuara mirë!» ³⁶Popujt përreth, të cilët do ta kenë provuar dënimin tim, duhet ta pranojnë se unë, Zoti, e kam rindërtuar atë që ishte e rrëzuar dhe e kam mbjellë përsëri atë që ishte e shkretë. Këtë e kam shpallur unë, Zoti, dhe do ta realizoj.

³⁷⁻³⁸Edhe një lutje tjetër do t'ua plotësoj izraelitëve: do të kujdesem që ata të bëhen përsëri një popull i madh. Në qytetet që tani shtrihen në gërmadha, do të vërshojnë njerëz, siç vërshonin dikur në Jerusalem tufat e kafshëve të caktuara për flijim në rastin e festave të mëdha. Nga kjo izraelitët do ta kuptojnë se unë jam Zoti.»

Zoti e ringjall Izraelin e vdekur për jetë të re

37Ndjeva se Zoti vuri dorën e tij mbi mua. Më kapi shpirti i tij dhe më nxori jashtë në rrafshinë. Mbarë toka ishte mbuluar me kockat e të vdekurve. ²Zoti më çoi rreth e rrotull dhe m'i tregoi kockat. Ato ishin të panumërta dhe plotësisht të thara.

³Pastaj ai më pyeti: «Ti, o njeri, a mund të bëhen përsëri njerëz të gjallë këto kocka?» Unë u përgjigja: «Këtë e di vetëm ti!» ⁴Dhe ai shtoi: «Folu në emrin tim këtyre kockave! Thirru; ju kocka të thara, ⁵dëgjoni ç'ju thotë Perëndia: «Do të kthej jetë në ju! ⁶Do të bëj që mbi ju të rriten damarët dhe mishi, dhe do t'ju mbledh me lëkurë. Do t'ju jap frymë, që të bëheni përsëri të gjalla. Duhet ta kuptoni se unë jam Zoti!» ⁷Veprova sipas urdhrat të Zotit. Ndërsa ende po flisja, dëgjova një zhurmë. Kockat u ngritën me njëra-tjetrën, ashtu siç duhej. ⁸Pashë se mbi to u rritën damarë dhe mish dhe formuan një lëkurë. Por në to nuk kishte ende frymë.

⁹Pastaj Perëndia, Zoti, më tha: «Ti, o njeri, thirr frymën jetëdhënëse! Urdhëroje në emrin tim të fryjë në këta të vdekur nga të gjitha anët e horizontit, që të bëhen përsëri të gjallë!» ¹⁰Veprova sipas urdhrat të Zotit. Pastaj ata filluan të merrnin frymë, u bënë përsëri të gjallë dhe u ngritën në këmbë, një grumbull shumë i madh njerëzish.

¹¹Pastaj Zoti më tha: «Ti, o njeri, populli i Izraelit u ngjan këtyre kockave. Ata thonë: «Gjallëria jonë është zhdukur, shpresa jonë ka ikur; nuk kemi më asnjë të ardhme!» ¹²Për këtë thuaju: «Unë, Zoti, do të bëj që varret tuaja të hapen dhe do t'ju nxjerr prej tyre, o popull im; do t'ju kthej në atdhe, në Izrael. ¹³Kështu do ta kuptoni se unë jam Zoti. ¹⁴Do t'ju gjallëroj me frymën time, që të jetoni përsëri, dhe do t'ju kthej në vendin tuaj. Atëherë do ta pranoni se unë jam Zoti. Atë që kam thënë, do ta zbatoj unë, Zoti.» ♦

♦ Megjithëse ky fragment i referohet kryesisht rilindjes kombetare, te DhR/BR citohet në lidhje me ringjalljen trupërore (krhz. Gjn 5,27-29).

Izraeli dhe Juda do të bëhen përsëri një mbretëri e vetme

¹⁵Zoti më tha: ¹⁶«Ti, o njeri, merr një shkop dhe shkruaj mbi të: «Juda dhe izraelitët që i takojnë asaj.» Merr një shkop të dytë dhe shkruaj mbi të: «Josefi dhe mbarë pjesa e Izraelit që mbetet.» ¹⁷Pastaj mbajti dy shkopinjtë në dorë, që ato të duken si një shkop i vetëm.

¹⁸Kur të të pyesin izraelitët se ç'do të thotë kjo, ¹⁹përgjigju: «Perëndia, Zoti, thotë: Do ta marr skeptrin e Josefit, i cili është pronë e fisit të Efraimit, dhe do t'ia shtoj në dorën time skeptrit të Judës për të bërë një skeptër të vetëm. Fiset e Izraelit do t'i lidh përsëri me fisin e Judës.»

²⁰Ti duhet t'i mbash të dy shkopinjtë në dorë para syve të të gjithëve ²¹dhe t'u thuash izraelitëve: «Dëgjoni çfarë ka për t'ju thënë Perëndia, Zoti: do t'i nxjerr izraelitët nga kombet ku u mërguan, dhe do t'i kthej nga të gjitha anët në atdheun e tyre. ²²Atje në malet e Izraelit do t'i bëj një popull të vetëm nën një mbret të vetëm. Ata nuk duhet të jenë më dy kombe të ndara dhe të sundohen nga dy mbretër. ²³Ata nuk do të ndryshohen më me idhujtarinë dhe me veprat e tyre të pështira. Do t'i çliroj nga fajësia e tyre dhe do t'i bëj përsëri të pastër; do t'i kthej nga rrugët e tyre të gabuara. Ata do të jenë populli im dhe unë do të jem Perëndia e tyre. ²⁴Për ta do të kujdeset një bari i vetëm: një mbret që i ngjan shërbëtorit tim, Davidit. Ata do të jetojnë sipas udhëzimeve të mia dhe do të zbatojnë urdhërimet e mia.

²⁵Ata do të banojnë përsëri në vendin që i dhashë shërbëtorit tim, Jakovit, dhe në të cilin banonin të parët e tyre; ata do të banojnë atje përgjithmonë, fëmijët dhe nipërit e tyre dhe të gjithë brezat e ardhshëm. Mbi ta do të sundojë përgjithmonë një mbret që i ngjan shërbëtorit tim, Davidit. ²⁶Do të lidh me ta përgjithmonë besëlidhje dhe do t'u garantoj lumturi dhe paqe. Ata do të shumëzohen dhe do të bëhen popull i madh. Tempulli im do të jetë përgjithmonë në mesin e tyre; ²⁷do të banoj mes tyre dhe do të jem Perëndia e tyre, dhe ata do të jenë populli im. ²⁸Kur ta vendos tempullin tim atje për të banuar përgjithmonë mes tyre, atëherë kombet do ta kuptojnë se unë, Zoti, e kam zgjedhur Izraelin për t'u bërë populli im i shenjtë.»

Armiku i ardhshëm i popullit të Perëndisë dhe shkatërrimi i tij

38 Zoti më tha: ²⁹Ti, o njeri, drejtoju Gogut prej vendit të Magogut, kryeprincit të popujve të Meshekut dhe të Tuvalit, ³dhe thuaji: «Zoti të thotë: Ti duhet t'i nënshtrohesh pushtetit tim, ti, kryeprinc i Meshekut dhe i Tuvalit!

⁴Unë do të të drejtoj dhe do të të thërras të vish, ty bashkë me ushtrinë tënde shumë të madhe, kalorës të armatosur mirë me mburoja të gjata, me mburoja të rrumbullakëta dhe me shpata. ⁵⁻⁶Të ndjekin pas luftëtarët e shumë popujve, njerëzit e Gomerit dhe të Bet-Togarmës në veriun e largët, njerëzit e Persisë, të Etiopisë dhe të Libisë, të armatosur me helmata dhe mburoja. ⁷Qëndro gati me të gjitha forcat e armatosura nën urdhrin tënd! ⁸Do të kalojnë vërtet shumë vite, por pastaj do të të thërras të vish dhe të hysh në Izrael. Lufta e kishte shpopulluar, dhe për shumë kohë vendi kishte mbetur i shkretë dhe i pabanuar; por, ndërkohë, i ktheva banorët e tij nga kombet e huaja. Ndërsa ata banojnë në vend pa shqetësime dhe në paqe, ⁹ti do të biesh mbi ta si stuhi; mbarë vendin do ta mbulojë kalorësia bashkë me mercenarët prej shumë popujve.

¹⁰Atë kohë në zemrën tënde do të lindin mendime të këqija, ti do të hartosh një plan të pabesë, ¹¹dhe do të thuash: «Do të sulmoj një vend të pambrojtur ku njerëzit banojnë pa shqetësime dhe në paqe; qytetet e tyre nuk kanë as mure e as porta!» ¹²Meqë plaçka e pasur të josh, ti do ta sulmosh këtë popull, i cili është kthyer në atdhe prej kombeve të huaja dhe i cili i ka populluar përsëri qytetet e shkatërruara. Ky popull

banon në vendin që formon kërthizën e Tokës dhe që zotëron përsëri prona të pasura me kope dhe sende të çmuara. ¹³Tregtarët nga Sheba dhe Dedani dhe nga qyteti i largët i Tarshishit do të thonë: «Ti e ke mendjen te plaçkitja. E ke mobilizuar ushtrinë tënde shumë të madhe për të marrë ar, argjend, bagëti dhe gjithçka me vlerë! Do të marrësh plaçkë të madhe!»

¹⁴⁻¹⁵Thuaji Gogut: «Dëgjo çfarë ka për të të thënë Perëndia, Zoti: kur populli im, Izraeli, do të banojë pa shqetësime dhe në paqe, ti do të nisësh nga vendi në veriun e largët, i ndjekur nga kalorësia prej shumë kombesh, një forcë e armatosur shumë e madhe. ¹⁶Ti do të vish me të kundër popullit tim, Izraelit, dhe do të mbulosh mbarë vendin. Në një të ardhme të largët unë vetë do të të thërras të shkosh në luftë kundër vendit tim. Atëherë mbarë bota do ta kuptojë se pushtetin tim do ta tregoj nëpërmjet teje, o Gog. Të gjithë duhet ta kuptojnë se unë jam Zoti. ¹⁷Po të them: ti je njeriu, për të cilin u kam treguar shërbëtove të mi, profetëve të Izraelit. Nëpërmjet tyre kam profetizuar se unë do të të hedh kundër Izraelit.»

I thirrur nga Zoti – i shkatërruar nga Zoti

¹⁸Perëndia, Zoti, thotë: «Atë ditë kur Gogu të sulmojë Izraelin, zemërimi im do të ndizet. ¹⁹Që tani jam i mbushur me inat dhe betohem: Atë ditë në këtë vend do të bjerë një tërmet i madh. ²⁰Njerëzit dhe kafshët do të dridhen para meje, madje edhe zogjtë në ajër dhe peshqit në det. Malet do të çahen, shkëmbinj të do të bien në lugina dhe të gjitha muret do të shemben. ²¹Do të bëj që në malet e Izraelit njerëzit të nxjerrin shpatat kundër njëri-tjetrit. ²²Do të bëj që ndër trupat e Gogut të bëhet një masakër; do të dërgoj ndër ta murtajë, do të luftoj kundër tyre me breshër dhe me shi të madh si në kohën e përmbytjes së madhe, dhe do të bëj që mbi ta të bien zjarri dhe squfuri. ²³Kështu do t'ia tregoj Gogut pushtetin tim, dhe mbarë bota do ta kuptojë se unë jam Zoti.

39 Ti, o njeri, thuaji Gogut: «Dëgjo se çfarë të thotë Perëndia, Zoti: Ti duhet t'i nënshtrohesh pushtetit tim, o Gog, ti kryeprinc i popujve të Meshekut dhe të Tuvalit! ²Do të të drejtoj, do të ta caktoj rrugën, do të të çoj nga veriu i largët në malet e Izraelit. ³Atje do ta godas harkun tënd nga dora e majtë dhe shigjetat nga dora e djathtë. ⁴⁻⁵Në malet e Izraelit do të të gjejë vdekja, dhe ashtu do t'i ndodhë edhe mbarë ushtrisë sate. Ti do të biesh në fushë të hapur; do të të dorëzoj për ushqim te zogjtë grabitqarë dhe te kafshët e egra! Kështu kam vendosur unë, Zoti.

⁶Do t'u vë zjarrin qyteteve të vendit të Magogut dhe qyteteve në breg të detit, ku njerëzit banojnë pa shqetësim. Ata duhet ta provojnë se unë jam Zoti. ⁷Do të tregoj se unë jam Perëndia e shenjtë në mes të popullit tim, Izraelit; kombet nuk duhet të flasin më me përbuzje për mua. Ata duhet ta kuptojnë se unë jam Zoti, që e kam zgjedhur Izraelin si popullin tim të shenjtë. ⁸Këtë e kam shpallur prej kohësh, dhe kështu do të bëhet. Kështu kam vendosur unë, Zoti.»

Fusha e betejës do të pastrohet

⁹Zoti thotë: «Njerëzit në qytetet e Izraelit do të dalin për të mbledhur armët e armikut dhe për të bërë zjarr me to. Mburopa të gjata dhe të rrumbullakëta, harqe dhe shigjeta, heshta dhe shtiza do t'i mbledhin dhe do të grumbullojnë rezerva drush, të cilat do të mjaftojnë për shtatë vjet. ¹⁰Ata nuk do të dalin më në pyll për të mbledhur dru, as nuk do të presin pemë, por do të përdorin armatimin e armikut për të bërë zjarr. Kështu, armiku që donte ta plaçkiste Izraelin, do të plaçkitet vetë; vjedhësi do të vidhet.

¹¹Për Gogun do të caktoj një vend varrimi në Izrael; Luginën e Karvanëve në lindje të Detit të Vdekur. Ai bashkë me mbarë ushtrinë e tij do të varroset atje, që askush mos ta përshkojë më në të ardhmen. Lugina do të quhet «Lugina e Ushtrisë së Gogut». ¹²⁻¹³Atje izraelitët do t'i varrosin të gjithë të rënët, që vendi të pastrohet përsëri. Të gjithë burrat e Izraelit do të jenë të zënë me këtë punë për shtatë muaj. Kjo do të jetë pjesëmarrja e tyre e ndershme në fitoren time. Unë, Zoti, kështu them. ¹⁴⁻¹⁵Pas shtatë muajve do të dërgohen njerëz për të kërkuar në gjithë Izraelin, që vendi të bëhet përsëri i pastër. Kur njëri prej tyre të zbulojë ndokund një kockë njeriu, ai do të ngrejë pranë saj një shenjë, që të afrohen varrmihësit për ta varrosur në Luginën e Ushtrisë së Gogut. ¹⁶(Gjithashtu, një qytet do të marrë emrin e ushtrisë së Gogut). Kështu, mbarë vendi do të pastrohet nga mbeturinat e armikut të vdekur.

¹⁷Ti, o njeri, thuaju zogjve grabitqarë dhe kafshëve të egra: «Dëgjoni çfarë ju urdhëron Perëndia, Zoti: Ejani nga çdo anë dhe mbledhuni në malet e Izraelit! Ju ftoj në gostinë e madhe të flijimit! Do të keni mish për të ngrënë dhe gjak për të pirë, sipas dëshirës suaj, ¹⁸mishin e luftëtarëve më trima dhe gjakun e kryetarëve fisnikë. Ata janë delet, cjeptë dhe demat e majmë, të cilat i kam therur për gostinë e flijimit. ¹⁹Ejani për ta ngrënë gostinë që ju kam përgatitur! Ngopuni me dhjamë dhe dehuni me gjak! ²⁰Hani derisa të ngopeni me kuaj, kalorës dhe luftëtarë!» Kështu kam vendosur Perëndia, Zoti.»

E ardhmja e Izraelit

²¹Zoti thotë: «Kur ta kem zbatuar vendimin e dënimit mbi Gogun, të gjitha kombet do ta shohin fuqinë dhe madhësitinë time. ²²Atëherë izraelitët do ta pranojnë se unë jam Zoti, Perëndia e tyre, dhe ata nuk do ta harrojnë këtë kurrë.

²³Kombet e tjera do ta kuptojnë se populli im, Izraeli, duhej të shkonte në mërgim se ishte vetë fajtor.

Populli më ishte bërë i pabesë; prandaj i kisha kthyer shpinën dhe lejova që armiqtë ta mundnin dhe ta vritnin në luftë. ²⁴Meqë izraelitët ishin njiollësuar me veprat e tyre të këqija, unë duhej t'i përgatitja një fat të tillë.

²⁵Por tani do t'u drejtohem përsëri pasardhësve të Jakovit. Nuk dua që emri im i shenjtë të vazhdojë të diskreditohet. ²⁶⁻²⁷Do t'i nxjerr izraelitët nga vendet e armiqve të tyre dhe do t'i sjell në vendin e tyre.

Kështu, para të gjitha kombeve do të tregohem si Perëndia që i kam zgjedhur për veten time. Kur ata të banojnë të sigurt nga armiqtë në vendin e tyre, ata do të turpërohen, se kanë dalë të pabesë ndaj meje. ²⁸I dëbova prej vendit të tyre dhe i shpërndava ndër kombe; por do t'i mbledh përsëri pa lënë prapa asnjërin prej tyre. Nga kjo ata do të detyrohen ta kuptojnë se unë, Zoti, jam Perëndia e tyre. ²⁹Të gjithë izraelitët do t'i mbush me shpirtin tim e nuk do t'ua kthej më kurrë shpinën. Kështu them unë, Zoti.»

Vegimi i Tempullit të ri në vendin e rilindur

40 Ditën e 10-të të muajit të vitit të ri, vitin e 25-të të mërgimit tonë, 14 vjet pas shkatërrimit të Jerusalemit, ndjeva se Zoti e vuri dorën e tij mbi mua dhe më solli në Jerusalemin. ²Në vegim, ai më çoi në Izrael në një mal shumë të lartë. Në shpatin jugor të malit pashë diçka që dukej si një qytet. ³Në hyrjen e portës qëndronte një njeri që shndriste si bronz. Në dorë mbante një litar matës dhe një listelë matëse. ⁴Ai më tha: «Ti, o njeri, hap sytë dhe veshët dhe dëgjo me vëmendje ç'do të të tregoj! Sepse për këtë arsye erdhe gjer këtu. Tregoju izraelitëve gjithçka që do të shohësh këtu.»

Porta lindore e zonës së Tempullit

⁵Mbarë zona e Tempullit ishte e rrethuar me mur. Njeriu e mati murin; ishte 3 metra i lartë dhe po aq i trashë. Listela matëse ishte 3 metra e gjatë.

⁶Pastaj njeriu zbriti nga shkallët që të çonin te hyrja e portës lindore, dhe mati thellësinë e hyrjes së portës së përparme: ajo ishte 3 metra.

⁷⁻¹⁰Nga brenda ndërtesa e portës kishte në të dyja anët tri kamare që ishin të ndara prej njëra-tjetrës me shtylla. Njeriu mati kamaret; secila ishte 3 metra e gjatë dhe 3 metra e gjerë. Shtyllat ndërmjet kamareve ishin 2,50 metra të trasha.

Hyrja e prapme e portës ishte, si hyrja e përparme, 3 metra e thellë. Kësaj i shtohet edhe një paradhommë; ajo ishte 4 metra e gjatë, kurse hyrja e portës në fund ishte një metër e thellë.

¹¹⁻¹²Kamaret ishin të ndara nga korridorit me një mur të ulët me lartësi një gjysmë metri.

Pastaj njeriu mati gjerësinë e hyrjes së portës: ajo ishte 6,5 metra e gjerë, dhe duke mos marrë parasysh vendin që zinin menteshat e derës, 5 metra. ¹³Largësia ndërmjet murit të prapmë të kamares në anën e majtë dhe murit të prapmë të kamares së kundërt në anën e djathtë ishte 13,5 metra.

¹⁴Paradhoma shtrihej deri në oborrin e jashtëm; ajo ishte, duke përfshirë edhe shtyllat e derës, 10 metra.

¹⁵Gjatësia e përgjithshme e korridorit nga hyrja e përparme deri në derën e daljes në fund të paradhommës ishte 25 metra.

¹⁶Në muret e jashtme të kamareve ishin dritaret, nëpër të cilat drita binte në korridor, edhe paradhoma ishte gjithashtu me dritare. Shtyllat ishin të stolitura me palma të skalitura.

Oborri i jashtëm dhe dy portat e tjera

¹⁷Pastaj njeriu më çoi në oborrin e jashtëm. Ky ishte i rrethuar nga 30 dhoma të ndërtuara pranë njëra-tjetrës, dhe para këtyre dhomave trualli ishte i veshur me kalldrëm. ¹⁸Kalldrëmi shtrihej në oborrin e jashtëm deri te pragjet e portave. Ky kalldrëm dhe mbarë oborri i jashtëm ishin të ndërtuar në nivel më të ulët sesa oborri i brendshëm. ¹⁹Njeriu që më shoqëronte mati largësinë ndërmjet portës, nëpër të cilën kishim hyrë, dhe portës së oborrit të brendshëm, i cili gjendej në një nivel më të lartë; ajo ishte 50 metra. Pasi u mat ana lindore, shkuam në anën veriore. ²⁰Njeriu mati portën, nëpër të cilën hyhet në oborrin e jashtëm nga ana veriore. ²¹Ajo ishte e ndërtuar sipas të njëjtit plan me portën në lindje: gjatësia e saj ishte 25 metra, kurse gjerësia 12,5 metra. ²²Edhe paradhoma, dritaret dhe stolisjet me palma kishin të njëjtën strukturë; edhe këtu shtatë shkallaret ngriheshin deri në hyrjen e portës. ²³Ashtu si porta lindore, edhe porta veriore të çonte në një portë në oborrin e brendshëm, e cila gjendej në nivel më të lartë. Njeriu e mati largësinë ndërmjet portës së brendshme dhe portës së jashtme; ajo ishte 50 metra.

²⁴⁻²⁶Pastaj ai më çoi në anën jugore dhe mati portën që gjendej atje. Gjithçka u përgjigjej me përpikmëri të dy portave të tjera. Edhe këtu në hyrjen e portës të çonin shtatë shkallare, dhe shtyllat ishin të stolitura me palma të skalitura, me nga një palmë në secilën shtyllë. ²⁷Edhe këtu porta të çonte te një portë më e lartë në oborrin e brendshëm; largësia ndërmjet të dy portave ishte 25 metra.

Portat e oborrit të brendshëm

²⁸⁻³⁰Pastaj njeriu më shpuri nëpër portën jugore në oborrin e brendshëm. Porta kishte të njëjtën strukturë me portat e tjera, me kamare, shtylla, paradhommë dhe dritare. Njeriu e mati dhe në bazë të masës porta u përgjigjej portave të tjera. Ajo ishte 25 metra e gjatë dhe 12,5 metra e gjerë. ³¹Por në këtë rast paradhoma nuk gjendej në dalje, por në hyrje të portës dhe dilte në oborrin e jashtëm. Shtyllat ishin të stolitura me

palma të skalitura, dhe në hyrjen e portës të çonin tetë shkallare.

³²⁻³⁷Pastaj njeriu më çoi në anën lindore dhe e mati portën që gjendej atje, dhe në fund e mati edhe portën në anën veriore. Të dy portat kishin të njëjtat përmasa me portën jugore; paradhoma dilte në oborrin e jashtëm, kurse në hyrjen e portës të çonin lart tetë shkallare.

Hollësi për oborrin e brendshëm

³⁸Pranë portës veriore gjendej një dhomë, e cila lidhej me paradhomën me anë të një dere. Atje laheshin të brendshmet dhe kofshët e kafshëve të caktuara për flijim. ³⁹Brenda në paradhomë gjendeshin dy tryeza në çdo anë. Mbi to thereshin flijimet e përkushtimit, flijimet e pajtimit dhe të dëmshpërblimit. ⁴⁰Jashtë paradhomës, para murit, në çdo anë të hyrjes së portës gjendeshin, gjithashtu, dy tryeza. ⁴¹Mbi to thereshin kafshët për flijimin e miqësisë. Gjithsej kishte tetë tryeza, katër në anën e djathtë dhe katër në anën e majtë. ⁴²⁻⁴³Tryezat për flijimet e përkushtimit, flijimet e pajtimit dhe të dëmshpërblimit ishin prej guri të gdhendur, 0,75 metra të gjera dhe po aq të gjata, dhe 0,50 metra të larta. Mbi këto tryeza vihej mishi i flive, gjithashtu edhe thika, me të cilën thereshin flitë. Përreth në mur ishin të ngulur çengelat; gjatësia e tyre ishte 22,8 centimetra.

⁴⁴Pranë portës veriore dhe portës jugore ndodhej nga një dhomë, e cila shihte nga oborri i brendshëm, dhoma pranë portës veriore në lindje dhe dhoma pranë portës jugore në veri. ⁴⁵Njeriu që më shoqëronte më shpjegoi: «Dhoma që sheh nga jugu, është e caktuar për priftërinjtë që kryejnë shërbime të ndryshme, ⁴⁶kurse dhoma përballë, është e caktuar për priftërinjtë që kryejnë shërbimin e flijimit në altar. Ky grup i dytë emërohet nga pasardhësit e Cadokut; ai përbëhet nga pjesa e pasardhësit të Levit, të cilët mund të paraqiten si priftërinj para Zotit.»

Shtëpia e Tempullit

⁴⁷Njeriu që më shoqëronte mati oborrin e brendshëm; ai ishte 50 metra i gjatë dhe 50 metra i gjerë. Para shtëpisë së Tempullit qëndronte altari i madh. ⁴⁸Pastaj njeriu më çoi në paradhomën e shtëpisë së Tempullit. Porta e hyrjes ishte 7 metra e gjerë, dhe pjesët e mureve në të dyja anët ishin secila 1,5 metra; trashësia e tyre ishte 2,5 metra. ⁴⁹Paradhoma ishte 10 metra e gjerë dhe 6 metra e thellë; në të të çonin dhjetë shkallare. Para të dy pjesëve të murit, në të dyja anët e hyrjes së portës qëndronte nga një shtyllë.

41 ¹⁻²Pastaj njeriu më çoi në pjesën e brendshme të Tempullit dhe e mati atë me hollësi. Porta e hyrjes ishte 5 metra e gjerë. Shtalkat në të dyja anët shtriheshin 2,5 metra përpara; trashësia e tyre ishte 3 metra. Pjesa e brendshme e Tempullit ishte 20 metra e gjatë dhe 10 metra e gjerë.

³Pastaj njeriu shkoi më tutje vetëm dhe mati dhomën më të brendshme të Tempullit. Hyrja e derës ishte 3 metra e gjerë; shtalkat në të dyja anët e derës shtriheshin 2,5 metra përpara dhe ishin 1 metër të trasha.

⁴Vetë dhoma ishte 10 metra e gjerë dhe 10 metra e thellë. Njeriu që më shoqëronte më tha: «Kjo është shenjtërorja e brendshme.»

Aneksat e shtëpisë së Tempullit

⁵Pastaj njeriu që më shoqëronte mati trashësinë e mureve të Tempullit; ajo ishte 3 metra. Rreth Tempullit, në tri anët kishte një aneks me gjerësi 2 metra. ⁶Ajo përbëhej nga tri kate me 30 salla në çdo kat. Në anën e brendshme katet nuk ishin të kapura në murin e Tempullit, por mbështeteshin në dhëmbëzime të dala.

⁷Kështu, dhomat e brendshme të aneksit zgjeroheshin nga kati në kat; në katin më të ulët dhoma ishte më e ngushtë, kurse në katin më të lartë më e gjerë. ⁸⁻¹¹Muret e jashtme të aneksit ishin me trashësi 2,5 metra. Përreth aneksit shtrihej një tarracë me lartësi 3 metra dhe me gjerësi 2,5 metra. Të dy dyert e aneksit shihnin nga tarraca, njëra nga veriu dhe tjetra nga jugu. Hapësira brenda tarracës ishte 10 metra. ¹²Në perëndim të shtëpisë së Tempullit ndodhej një ndërtesë në kufi të hapësirës së lirë; ajo ishte 45 metra e gjerë dhe 35 metra e lartë. Muret e saj ishin 2,5 metra të trasha.

¹³⁻¹⁵Pastaj njeriu që më shoqëronte mati perimetrin e përgjithshëm të ndërtesave të Tempullit. Gjatësia e shtëpisë së Tempullit dhe e aneksit ishte 50 metra, dhe gjerësia, gjithashtu, 50 metra, duke përfshirë edhe hapësirën e lirë në të dyja anët. Ndërtesa në perëndim të shtëpisë së Tempullit ishte 50 metra e gjerë dhe 50 metra e gjatë duke përfshirë edhe hapësirën e lirë përpara.

Të njëjtën gjatësi kishin edhe ndërtesat shkallë-shkallë në formë tarracash, të cilat ngriheshin në të dyja anët e asaj ndërtesë.

Zbukurimi dhe mobilimi i Tempullit

Gjithçka u mat: pjesa e brendshme e shtëpisë së Tempullit, paradhoma, ¹⁶veshja e mureve me pllaka nga truallit deri në dritaret, dritaret me dhomat e tyre të vëna mullar trefish njëra mbi tjetrën, ¹⁷muri mbi portën e hyrjes, mbarë shtëpia e Tempullit nga përbrenda dhe nga përjashta. Gjithçka kishte masën e saj të saktë.

¹⁸Muret ishin të pajisura me piktura të gdhendura me engjëj rojtarë dhe me palma; me radhë, një palmë dhe një engjëll rojtar. Engjëjt rojtarë ishin me dy fytyra; ¹⁹⁻²⁰Palmës në një anë i drejtonin një fytyrë njeriu, ndërsa në anën tjetër një fytyrë luani. Mbarë muri i pjesës së brendshme të Tempullit, nga dyshemaja

deri në lartësinë e derës, ishte i mbuluar me këto punime të gdhendura. ²¹Dera e hyrjes e Tempullit, kishte një shtalkë të shkallëzuar katërfish. Para shenjtërores së brendshme qëndronte diçka që dukej ²²si një altar druri, 1,5 metra i lartë, dhe 1 metër i gjerë dhe i gjatë. Në katër skajet kishte brirë; edhe muri i tij anësor dhe piedestali ishin prej druri. Njeriu që më shoqëronte më tha: «Kjo është tryeza që qëndron para Zotit.»

²³⁻²⁴Hyrja e Tempullit dhe hyrja në shenjtëroren e brendshme ishin të mbyllura nga një derë e dyfishtë; dyert ishin me dy kanate. ²⁵Dyert, ashtu si muret, ishin të zbukura me engjëj rojtarë dhe palma të gdhendura. Përjashta, mbi hyrjen e paradhomës, ishte një çati e drunjtë. ²⁶Muret anësore të paradhomës ishin të hapura me dritare dhe të zbukura me palma të gdhendura.

Dhomat për priftërinjtë

42 Njeriu më çoi në oborin e jashtëm në anën veriore. Atje gjendej një ndërtesë me dhoma të veçanta, pikërisht përballë ndërtesës prapa Tempullit dhe hapësirës së lirë para kësaj ndërtese. ²Ajo ishte

50 metra e gjatë dhe 25 metra e gjerë; hyrja ndodhej në anën e gjatë në veri. ³Në një anë ndërtesa kufizohej me hapësirën e lirë në anën e kundërt të Tempullit, dhe në anën tjetër me kalldrëmin që rrethonte oborin e jashtëm. Ajo ngrihej me tri kate shkallë-shkallë në formë tarracash. ⁴Para dhomave, në anën e oborrit të brendshëm, kishte një rrugë me gjerësi 5 metra dhe me gjatësi 50 metra. Në këtë ndërtesë kishte hyrje nga ana veriore. ⁵⁻⁶Meqë ndërtesa ishte ndërtuar në formë tarracash, dhomat ngushtoheshin me shtimin e lartësisë së kateve. Ndërtesa nuk kishte asnjë arkadë si ato të dhomave që gjendeshin rreth oborrit të jashtëm. ⁷Në anën e oborrit të jashtëm, muri që ishte paralel me dhomat, ishte 25 metra i gjatë, ⁸sepse gjatësia e vetë mureve ishte 25 metra. Përkundrazi, dhomat që shihnin nga Tempulli, ishin 50 metra të gjata. ⁹Nën këto dhoma, në anën e ndërtesës, kishte një hyrje për ata që vinin nga oborri i jashtëm. ¹⁰Kjo hyrje ndodhej atje ku fillonte muri i oborrit.

Në anën jugore, përbri hapësirës së lirë dhe ndërtesës, ¹¹kishte, gjithashtu, dhoma të tjera me një kalim para tyre. Këto dhoma ishin të ngjashme me ato të vendosura në veri përse u përkiste përmasave, vendosjes, hyrjeve dhe daljeve të tyre. ¹²Po ashtu ishte me dyert e kësaj ndërtese jugore. Në fillim të kalimit kishte një hyrje përballë murit që mbronte shenjtëroren.

¹³Njeriu më tha: «Dhomat veriore dhe jugore që dalin në oborr, janë dhoma të shenjta. Priftërinjtë që mund të hyjnë në shenjtëroren e Zotit hanë flijimet më të shenjta në këto dhoma. Në të vërtetë, ato i janë kushtuar Zotit dhe atje vendosen flijimet më të shenjta: dhuratat dhe viktimat e flijimeve të ndryshme të kushtuara për shlyerjen e mëkateve. ¹⁴Përveç kësaj, priftërinjtë që kanë hyrë në shenjtëroren e jashtme, nuk mund të hyjnë drejtpërdrejt në oborrin e jashtëm duke dalë.

Ata duhet të lënë në këto dhoma petkat e tyre të shenjta, me të cilat vishen për t'i shërbyer Zotit, dhe të vishen me petka të tjera para se të arrijnë në vendin ku mbledhet populli.»

Masat e oborrit të jashtëm

¹⁵Kur njeriu që më shoqëronte, kishte mbaruar matjen e ndërtesave të brendshme të Tempullit, më çoi nëpër portën lindore. Pastaj filloi të maste hapësirën që rrethonte Tempullin. ¹⁶Me veglën e tij matëse, vuri re se ana lindore ishte 250 metra e gjatë. ¹⁷⁻¹⁹Pastaj mati anët veriore, jugore dhe perëndimore, dhe vuri re gjithandej të njëjtën gjatësi, d.m.th. 250 metra. ²⁰Kështu, muri që rrethonte Tempullin nga katër anët, u mat. Muri formonte një katror me 250 metra në çdo anë dhe shërbente për të ndarë hapësirën laike nga zona kushtuar Zotit.

Zoti kthehet në Tempull

43 Njeriu më çoi në portën lindore. ²Atëherë pashë praninë madhështore të Perëndisë së Izraelit duke ardhur nga lindja. Prania e tij shoqërohej nga një zhurmë që i ngjante shungullimit të detit dhe ndriçonte tokën me shkëlqimin e saj. ³Ky vegim ishte i ngjashëm me ato që kisha parë kur Zoti erdhi për të shkatërruar Jerusalemin, dhe kur isha në bregun e lumit Kebar. Rashë me fytyrë përtokë. ⁴Prania madhështore e Zotit hyri në Tempull duke kaluar nëpër portën lindore. ⁵Shpirti i Perëndisë më ngriti nga toka dhe më vendosi në oborin e brendshëm. Pashë se si prania madhështore e Zotit mbushi Tempullin. ⁶Dëgjova se si dikush fliste me mua nga pjesa e brendshme e Tempullit, ndërsa njeriu që më kishte shoqëruar, ishte ende pranë meje. ⁷Zoti më tha: «Ti, o njeri, shikoje këtë vend; atje është froni im, atje i vendos këmbët e mia. Do të qëndroj ndër izraelitët përgjithmonë. As populli i Izraelit e as mbretërit e tij nuk do ta çnderojnë më emrin tim të shenjtë duke jetuar në imoralitet dhe duke varrosur këtu kufomat e mbretërve të tyre të vdekur. ⁸Mbretërit i kanë vendosur pragjet dhe shtalkat e dyerve të tyre pranë pragjeve dhe shtalkave të Tempullit tim; ndërmjet shtëpisë sime dhe shtëpive të tyre ka vetëm një mur. Ata e kanë çnderuar emrin tim të shenjtë me veprat e tyre të pështira. Për këtë, në zemërimin tim, i shkatërrova. ⁹Tani izraelitët nuk do të jetojnë më në imoralitet dhe do t'i largojnë kufomat e mbretërve të tyre. Atëherë do të qëndroj përgjithmonë mes tyre.

¹⁰Ndërsa ti, o njeri, përshkruaja Tempullin izraelitëve. Që t'u vijë turp për të gjitha mëkatet e tyre, le të bëhen gati për të shqyrtuar planin e kësaj ndërtese. ¹¹Në qoftë se atyre u vjen me të vërtetë turp për veprat

e pështira që kanë bërë, tregojnë një skicë të Tempullit, me pozicionet e ndërtesave, të hyrjeve dhe të daljeve, mbarë planin e përgjithshëm. Shkruaj dhe vendos para syve të tyre ligjet dhe rregullat që duhen zbatuar, që të mund t'u përmbahen dhe t'i vënë në jetë. ¹²Ky është rregulli kryesor i Tempullit: mbarë hapësira që e rrethon atë në majën e malit, duhet quajtur shumë e shenjtë.

Altari dhe flijimet

¹³Masat që vijnë, janë ato të altarit të matura me një matës 50 centimetra të gjatë. Hendeku që e rrethonte ishte me thellësi 50 centimetra, dhe me gjerësi 50 centimetra, bashkë me një buzë me lartësi 25 centimetra në anën e jashtme. Lidhur me lartësinë e altarit, ¹⁴duke filluar nga baza që ishte rrafsh me tokën deri në platformën e poshtme, kishte një metër, me dhëmbëzim 50 centimetra (që shkonte duke u ngritur dhe duke ngushtuar) në krahasim me bazën; nga kjo platformë deri në tjetrën, vendi i së cilës ishte, gjithashtu, me dhëmbëzim 50 centimetra, ishin dy metra. ¹⁵Pjesa e sipërme e altarit, ku ndodhej vatra e flijimit, ishte 2 metra e lartë. Katër këndet ishin të ngritura. ¹⁶Vatra ishte një katror, 6 metra në çdo anë. ¹⁷Platforma e dytë ishte, gjithashtu, katrore; ajo ishte 7 metra në çdo anë. Ajo kishte, nga ana e jashtme, një buzë 25 centimetra të lartë dhe, përreth, një hulli me 50 centimetra. Në to mund të ngjiteshe me anën e shkallëve që ndodheshin në anën lindore.

¹⁸Zoti më tha: «O njeri, dëgjo se ç'të urdhëroj unë, Zoti Perëndi: Ja rregullat që duhen ndjekur, kur të jetë ndërtuar altari për të djegur mbi të flitë dhe për të derdhur gjakun e viktimave. ¹⁹Ti do t'u dorëzosh levitëve një dem, pasardhësve të Cadokut, të vetmëve që i kam autorizuar të më shërbejnë, mua, Zot Perëndisë. Demi do të më flijohet për shlyerjen e mëkateve. ²⁰Ti do të marrësh pak gjak dhe do ta vendosësh në katër skajet e ngritura të altarit, në katër skajet e platformës së dytë dhe në tërë rrethin e altarit. Kështu, do ta pastrosht altarin dhe do të ma kushtosh mua. ²¹Pastaj do të urdhërosh të largojnë demin e flijuar, i cili do të digjet në vendin e përcaktuar për këtë, jashtë shenjtërores. ²²Të nesërmen do të marrësh një çjap pa të meta, që do ta flijosh, gjithashtu, për shlyerjen e mëkateve. Ti do të ndërmarrësh pastrimin e altarit, ashtu siç bëre me demin. ²³Pasi ta kesh përfunduar këtë flijim, do të marrësh një dem dhe një dash pa të meta ²⁴dhe do t'i sjellësh tek unë, Zoti. Priftërinjtë do të hedhin mbi ta pak kripë dhe do të m'i kushtojnë mua si flijim përkushtimi. ²⁵Çdo ditë, për një javë, do të kushtosh një çjap për shlyerjen e mëkateve, pastaj një dem dhe një dash pa të meta. ²⁶Kështu, për shtatë ditë, do ta ndërmarrësh pastrimin dhe kushtimin e altarit për ta inauguruar. ²⁷Deri të ketë kaluar java, që nga dita e tetë, priftërinjtë do të mund t'i kushtojnë në altar flijimet e përkushtimit, si dhe flijimet e miqësisë. Atëherë do të jem gati t'ju pranoj. Kështu them unë, Zoti.»

Porta lindore e mbyllur

44 Njeriu më çoi te porta lindore e vendosur në lindje të shenjtërores. ²Zoti më tha: «Kjo portë do të mbetet e mbyllur: nuk duhet hapur kurrë. Askush nuk do të hyjë në të, sepse në të kam hyrë unë, Zoti, Perëndia e Izraelit. Prandaj të mbetet e mbyllur. ³Sidoqoftë, kryetari, si sundimtar, mund të ulet në dhomën që bën pjesë me ndërtesën e portës, kur të hajë pjesën e flijimit. Ai mund të hyjë në të nga oborri i brendshëm duke kaluar nëpër paradhomë, dhe mund të dalë në të njëjtën rrugë.»

Të huajve u ndalohej hyrja në Tempull

⁴Pastaj njeriu më çoi nëpër portën veriore në oborrin e brendshëm para anës së përparme të Tempullit. Vura re se Tempulli ishte i mbushur me praninë madhështore të Zotit. Rashë me fytyrë përtokë. ⁵Zoti më tha: «Ti, o njeri, kushto vëmendje, hapi sytë dhe veshët lart. Dëgjo cilat janë ligjet dhe rregullat që po jap lidhur me Tempullin tim. Do t'u kushtosh vëmendje të veçantë atyre që janë lidhur me të drejtën e hyrjes në shenjtërore dhe me të drejtën e daljes prej saj.

⁶Ti do t'u transmetosh izraelitëve, atyre njerëzve rebelë, atë që të shpall unë, Zoti Perëndi: «Nuk dua të di më për veprat e pështira që keni bërë ju, izraelitë. ⁷Kur më kushtoni pjesën time të flijimit, dhjamin dhe gjakun e flijimeve, ju çoni në shenjtëroren time të huaj të rrethpaprë që nuk më dëgjojnë. Kështu e përdhosni Tempullin tim. Me të gjitha veprimet tuaja të pështira, ju e keni shkelur besëlidhjen që lidhet me mua. ⁸Ju vetë nuk jeni marrë me shërbimin tim në shenjtëroren time, por i keni ngarkuar këta të huaj për ta bërë atë në vendin tuaj. ⁹Unë, Zoti Perëndi, shpall se asnjë i huaj rrethpaprë që nuk më dëgjon, nuk do të hyjë në shenjtëroren time, edhe në qoftë se banon mes izraelitëve.»

Rregullat për levitët

¹⁰«Përsa u përket levitëve që janë larguar prej meje, dhe që më kanë kthyer shpinën njëkohësisht me pjesën tjetër të popullit të Izraelit për të adhuruar idhujt e tyre të pështirë, ata do t'i paguajnë pasojat e mëkateve të tyre. ¹¹Ata do të më shërbejnë duke ruajtur dyert e shenjtërores dhe duke kryer punë të ndryshme në Tempull. Ata do të therin kafshët e caktuara për flijime përkushtimi dhe për blatime drithore. Ata do të jenë në shërbim të popullit. ¹²Por, meqë i kanë shërbyer popullit si ndërmjetës në adhurimin e idhujve, dhe meqë edhe kanë qenë shkak mëkati për izraelitët, ja ç'shpall unë, Zoti: Do të ndërhyj kundër tyre, dhe ata do t'i paguajnë pasojat e veprave të tyre. ¹³Ata nuk kanë të drejtë të para-

qiten para meje për të kryer shërbimin e tyre priftëror; ata nuk duhet t'u afrohen sendeve që më janë kushtuar mua, e as shenjtërores së jashtme. Kështu do t'i paguajnë pasojat e veprave të turpshme dhe të pështira që kanë bërë. ¹⁴Do t'i ngarkoj vetëm me punë të dorës së dytë që janë të nevojshme për funksionimin e Tempullit.»

Rregullat për priftërinjtë

¹⁵«Priftërinjtë, pasardhës të Cadokut, i kanë zbatuar me besnikëri rregullat e shenjtërores, kur izraelitët më kthyen shpinën mua, Zotit. Prandaj vetëm ata mund të më afrohen për të më shërbyer dhe për të më kushtuar dhjamin dhe gjakun e flijimeve. Këtë e shpall unë, Zoti Perëndi. ¹⁶Vetëm ata do të hyjnë në shenjtëroren time dhe do t'i afrohen tryezës kushtuar shërbimit tim. Ata do t'u përmbahen me besnikëri rregullave që kam dhënë lidhur me këtë. ¹⁷Për të hyrë në portat e oborrit të brendshëm, ata duhet të vishen me petka liri. Ata nuk duhet të veshin petka leshi, gjatë kryerjes së shërbimit të tyre në oborrin e brendshëm dhe në Tempull. ¹⁸Ata duhet të vënë çallma liri dhe një stof liri rreth belit. Nuk duhet të veshin asgjë që mund të shkaktojë djersitje. ¹⁹Për t'u kthyer në oborrin e jashtëm ku qëndron populli, ata duhet t'i heqin petkat që vishnin në kohën e shërbimit, duhet t'i lënë ato në dhomat e shenjta dhe duhet të vishen me petka të tjera. Kështu, ata nuk duhet ta vënë popullin në rrezik duke i dhënë mundësi t'i prekë petkat e tyre të shenjta.

²⁰Priftërinjtë nuk duhet ta rruajnë kokën, por duhet t'i qethin flokët para se të zgjaten shumë. ²¹Asnjëri prej tyre nuk duhet të pijë verë para se të hyjë në oborrin e brendshëm. ²²Prifti nuk duhet të martohet me një vejushë ose me një grua të ndarë. Ai duhet të martohet me një vajzë izraelite ose, në qoftë se është e nevojshme, me vejushën e një prifti tjetër.

²³Priftërinjtë duhet t'i mësojnë popullit tim ndryshimin ndërmjet sendeve të shenjta dhe sendeve laike, ndërmjet asaj që është e pastër dhe asaj që është e papastër. ²⁴Ata do të gjykojnë në procese dhe do të zbatojnë drejtësinë duke respektuar ligjet e mia. Ata do t'i festojnë të kremtet fetare sipas rregullave dhe udhëzimeve që u kam dhënë unë; ata do të kujdesen që dita e shtatë të më kushtohet mua.

²⁵Prifti nuk duhet të ndryrësohet duke iu afruar një kufome, me përjashtim të asaj të të atit ose të së emës, ose njërit prej fëmijëve të tij, njërit prej vëllezërve ose njëres prej motrave të pamartuar. ²⁶Në një rast të tillë, pasi të pastrohet, ai duhet të presë shtatë ditë para se të rifillojë shërbimin. ²⁷Ditën kur të kthehet në oborrin e brendshëm të shenjtërores, ai duhet të më kushtojë një flijim pajtimi. Kështu urdhëroj unë, Zoti. ²⁸Priftërinjtë duhet ta kenë për nder të më shërbejnë. Nuk do t'u jepet asnjë pronë në Izrael, sepse unë do të jem pjesa e tyre. ²⁹Ata do të ushqehen me dhuratat e kushtuara, blatimet drithore, flijimet e pajtimit dhe flijimet e dëmshtëpërblimit.

Gjithçka që vihet mënjane për mua në Izrael, do t'u jepet atyre. ³⁰Priftërinjtë do të marrin pjesën e parë të korrave dhe gjithçka që hiqet për hirin tim nga pasuria e izraelitëve. Njerëzit do t'u japin miellin e tyre më të mirë, që t'i bekoj shtëpitë e tyre. ³¹Por priftërinjtë nuk do t'u lejohet të hanë zogjtë ose kafshët e ngordhura, ose që i kanë ngordhur kafshët e egra.»

Territoret e rezervuara

45 Kur vendi të ndahet ndërmjet fiseve izraelite, do të vihet mënjane një pjesë që do t'i kushtohet Zotit; ajo do të jetë një territor me gjatësi 12,5 kilometra dhe me gjerësi 10 kilometra. Ajo do të quhet plotësisht e shenjtë. ²Brenda këtij territori, do të ruhet për Tempullin një tokë katrore me 250 metra në çdo anë, e rrethuar nga një hapësirë e lirë me gjerësi 25 metra. ³Në këtë territor do të kufizohet një sektor 12,5 kilometra me 5 kilometra. Atje do të ngrihet shenjtërorja ime, vendi i pranisë sime. ⁴Kjo pjesë e vendit do të jetë e shenjtë, e veçuar për priftërinjtë që kryejnë shërbimin e Zotit në shenjtëroren e jashtme. Ata do të gjejnë vend për shtëpitë e tyre, dhe toka do të rezervohet për shenjtëroren. ⁵Një sektor tjetër 12,5 kilometra me 5 kilometra do t'u jepet levitëve që kujdesen për funksionimin e mirë të Tempullit. Ata do t'i zotërojnë qytetet ku do të banojnë. ⁶Përgjatë territorit të rezervuar për Zotin, do të kufizohet edhe një sektor tjetër, 12,5 kilometra me 2,5 kilometra, për të ndërtuar atje një qytet ku çdo izraelit do të ketë të drejtën e banimit. ⁷Kryetarit do t'i caktohet një tokë e vendosur në të dyja anët e territorit të rezervuar për Zotin dhe në të dyja anët e pozicionit të qytetit. Kjo tokë do të shtrihet drejt perëndimit deri në Detin Mesdhe, nga lindja, deri në kufirin lindor të Izraelit. Ajo do të ketë po atë gjatësi që kishte edhe territori i çdo fisi. ⁸Kështu, sundimtarët do të kenë tokën e tyre në Izrael. Ata nuk do ta shtypin më popullin e Zotit; pjesën e vendit që mbetet ata do t'ua lënë fiseve të Izraelit.

Detyrat e sundimtarit

⁹Ja çfarë shpall Zoti Perëndi: «Sundimtarë të Izraelit, ju e keni tepruar! Hiqni dorë nga dhuna dhe nga shtypja. Zbatoni drejtësinë dhe sundoni me drejtësi, mos e dëboni më popullin tim nga tokat e tij. Kështu ju urdhëroj unë, Zoti Perëndi!»

¹⁰«Të gjithë duhet të përdorin peshore dhe masa të drejta. ¹¹Me masën e kapacitetit duhen përdorur masat e drejta: efa si masa e drithit dhe bati si masa e lëngut. Norma për të gjitha masat e kapacitetit është

homeri. Kështu vlen: 1 homer = 10 efa = 10 bat. ¹²Peshat janë këto: 20 gera = 1 shekel; 60 shekel = 1 minë.

¹³Dhuratat tuaja duhet t'i hiqni në këtë mënyrë: do të jepni pjesën e gjashtëdhjetë të të korrave të drithit ose të elbit, ¹⁴dhe pjesën e njëqindtë të prodhimit të ullirit. Ullirin do ta matni me një bat që është pjesa e dhjetë e një homeri, dhe, gjithashtu, pjesa e dhjetë e një kori. ¹⁵Në kullotat e Izraelit, do të hiqni një kafshë për dyqind dele ose cjep. Ajo që do të keni hequr, do të paraqitet si blatim drithor, si flijim përkushtimi ose si flijim miqësie. Kështu do të shlyhen mëkatet e tuaja. Kështu urdhëroj unë, Zoti Perëndi.

¹⁶Ky kontribut do t'u kërkohet të gjithë banorëve të vendit; ata do ta sjellin te sundimtari i Izraelit. ¹⁷Në të vërtetë, ai do të ngarkohet me furnizimin e gjithçkaje që duhet për flijimet e përkushtimit dhe blatimet e drithit dhe të verës, të kushtuara në kohën e festave, veçanërisht asaj të hënës së re, ditëve të shtata dhe rasteve të tjera ku mblidhet populli izraelit. Sundimtari duhet të kujdeset për furnizimin e fljimeve të pajtimit, për dhuratat, për flijimet e përkushtimit dhe flijimet e miqësisë, për shlyerjen e mëkateve.»

¹⁸Zoti Perëndi vazhdoi: «Ditën e parë të muajit të parë duhet të flijoni një dem pa të meta për të pastruar shenjtëroren. ¹⁹Prifti do të marrë pak nga gjaku i kafshës së fljuar dhe do të lajë me të shtalkat e derës së Tempullit, katër skajet e platformës së altarit dhe shtalkat e dyerve të oborrit të brendshëm. ²⁰Ditën e shtatë të muajit, i njëjti ritual do të përsëritet për ata që do të kenë bërë mëkate pa dashur ose pa e ditur. Në këtë mënyrë Tempulli do të pastrohet.

²¹Ditën e 14-të të muajit të parë do të filloni të festoni festën e Pashkës. Për shtatë ditë do të hahet bukë e ndorme. ²²Ditën e parë të festës, sundimtari do të flijojë një dem për shlyerjen e mëkateve të tij dhe të mbarë popullit. ²³Përveç kësaj, në secilën prej shtatë ditëve të festës, ai do të më flijojë shtatë dema dhe shtatë desh pa të meta si flijim përkushtimi. Çdo ditë ai do të flijojë, gjithashtu, një cjap për shlyerjen e mëkateve. ²⁴Në fund ai do të kushtojë një flijim me 30 kile miell, të cilit do t'i shtojë 6 litra vaj ulliri për të shoqëruar fljimin e çdo demi dhe të çdo dashi.

²⁵Me rastin e festës që fillon ditën e 15-të të muajit të shtatë, sundimtari do të veprojë si në rastin e festës së Pashkës: në secilën prej shtatë ditëve të festës, ai do të kushtojë të njëjtat fljime pajtimi, të njëjtat fljime përkushtimi dhe të njëjtat blatime mielli dhe vaji ulliri.»

Rregullat e veçanta për sundimtarin

46 Ja çfarë shpall Zoti: «Porta e oborrit të brendshëm, e vendosur në lindje, duhet të qëndrojë e mbyllur gjatë gjashtë ditëve të punës, por do të hapet ditën e shtatë dhe në rastin e festës të së hënës së re. ²Sundimtari do të dalë nga oborri i jashtëm dhe do të hyjë në dhomën afër hyrjes. Ai do të qëndrojë pranë shtalkës së derës gjersa priftërinjtë t'i kushtojnë atij flijimet e përkushtimit dhe të miqësisë. Ai do të përkulet thellësisht në prag (për të adhuruar) dhe pastaj do të nisët. Dera nuk duhet mbyllur para mbrëmjes. ³Në të vërtetë, në ditën e shtatë dhe në ditën e të hënës së re, populli do t'i afrohet kësaj dere për të më adhuruar mua, Zotin.

⁴Ditën e shtatë sundimtari do të më sjellë gjashtë qengja dhe një dash pa të meta, që t'i kushtojë si flijim përkushtimi. ⁵Përveç kësaj, ai do të kushtojë si blatim 30 kile miell bashkë me çdo dash të fljuar, si dhe qengjat me sasinë e miellit që i duket e përshtatshme. Këtyre 30 kileve miell do t'u shtojë shtatë litra vaj ulliri. ⁶Ditën e hënës së re ai do të kushtojë një dem, shtatë qengja dhe një dash, të gjithë pa të meta.

⁷Këtyre do t'u shtojë një blatim me 30 kile miell me çdo dem dhe dash, si dhe qengjat me sasinë e miellit që i duket e përshtatshme. Këtyre ai do t'u shtojë gjashtë litra vaj ulliri dhe 30 kile miell. ⁸Sundimtari do të hyjë e do të dalë në të njëjtën rrugë, duke kaluar dhomën që ndodhet pranë hyrjes. ⁹Përkundrazi, kur populli do të afrohet për të më adhuruar mua, Zotin, në rastin e festave solemne, ata që do të kenë hyrë nga porta veriore, do të kthehen nga porta jugore, dhe ata që do të kenë hyrë nga porta jugore, do të dalin nga porta veriore. Askush nuk do të dalë nga porta ku ka hyrë, por secili do të kalojë nëpër portën e kundërt. ¹⁰Sundimtari duhet të hyjë dhe të dalë njëkohësisht me popullin.

Rregullat për fljime të ndryshme

¹¹Ditët e festës dhe në raste të veçanta, do të fljohet një dhuratë me 30 kile miell bashkë me çdo dem ose dash të fljuar. Përsa u përket qengjave, secili duhet të vendosë për rëndësinë e dhuratës së tij. Asaj do t'i shtohet gjashtë litra vaj ulliri për 30 kile miell.

¹²Në qoftë se sundimtari dëshiron t'i kushtojë Zotit një flijim të lirë, qoftë flijim përkushtimi, qoftë flijim miqësie, duhet t'i hapet porta lindore. Ai do t'i kushtojë fljimet e tij në të njëjtën mënyrë si në ditën e shtatë dhe, pas nisjes së tij, dera do të mbyllet përsëri.

¹³Çdo ditë do t'i kushtohen Zotit si flijim përkushtimi një qengj njëvjeçar pa të meta. Ky flijim do të bëhet në mëngjes. ¹⁴Çdo mëngjes, gjithashtu, do t'i kushtohen Zotit pesë kile miell, i cili do të përzihet me 2 litra vaj ulliri. Rregullat për këtë flijim të përditshëm janë të vlefshme përgjithnjë. ¹⁵Qengji, mielli dhe vaji i ullirit duhen t'i kushtohen Zotit patjetër çdo mëngjes dhe përgjithnjë.

Trashëgimia e bijve të sundimtarit

¹⁶Ja çfarë shpall Zoti Perëndi: «Në qoftë se sundimtari i jep një pjesë të tokës së tij njërit prej bijve të tij, kjo dhuratë do të kalojë në trashëgiminë e të birit dhe do t'u kalojë fëmijëve të tij. ¹⁷Por në qoftë se sundimtari i jep një pjesë të tokës së tij njërit prej shërbëtorëve të tij, kjo dhuratë do t'i takojë shërbëtorit deri në vitin e lirim, dhe pastaj do t'i rikthehet sundimtarit. Në të vërtetë, pronën e sundimtarit duhet ta trashëgojnë vetëm fëmijët e tij. ¹⁸Përkundrazi, sundimtari nuk duhet të shtjerë në dorë atë që i takon pjesëtarit të popullit duke ia shfrytëzuar pronën. Ai do t'u japë prikë bijve të tij ato pjesë që ata duhet t'i trashëgojnë duke i marrë prej pronës së tij, në mënyrë që askush të mos dëbohet nga toka e vet.

Kuzhinat e Tempullit

¹⁹Pas kësaj, duke kaluar nëpër hyrjen e vendosur në një anë të portës, njeriu më çoi në sallat e shenjta që shohin nga veriu dhe që janë rezervuar për priftërinjtë. Ai më tregoi një vend në fund, në anën lindore, ²⁰dhe më tha: «Ja vendi ku priftërinjtë do të ziejnë mishin e kafshëve të flijuara për shlyerjen e mëkateve. Po atje edhe do t'i pjekin flijimet. Kështu, asgjë nuk do të mbahet në oborrin e jashtëm dhe populli nuk do t'i prekë gjërat e shenjta.»

²¹Pastaj ai më çoi në oborrin e jashtëm dhe më shoqëroi nëpër katër qoshet e tij; në çdo qoshe kishte një oborr. ²²Këto katër oborre ishin të vogla dhe me të njëjtën madhësi; 20 metra të gjatë me 15 metra të gjerë. ²³Secili ishte i rrethuar me një mur guri, përgjatë të cilit ishin ndërtuar furrat.

²⁴Njeriu më tha: «Këto janë kuzhinat ku njerëzit e ngarkuar me shërbimin e Tempullit do ta ziejnë mishin e kafshëve të kushtuara nga populli.»

Burimi i Tempullit

47Njeriu më çoi në hyrjen e Tempullit. Atëherë vura re se uji buronte nga brendësia e hyrjes drejt lindjes — pjesa e përparme e Tempullit ishte e drejtuar nga lindja. Uji rridhte prej anës jugore të Tempullit, dhe pastaj kalonte në jug të altarit. ²Njeriu më nxori prej Tempullit nga porta veriore dhe më çoi përgjatë murit deri në portën lindore. Uji buronte në lindje të kësaj porte. ³Ai përparoi drejt lindjes: mbante në dorë një shirit, me të cilin mati 500 metra në atë drejtim. Pastaj më çoi nëpër ujë: ai më arriti gjer te nyja e këmbës. ⁴Mati edhe 500 metra dhe vazhduam nëpër ujë; uji më arriti deri në gjunjë. Kur mati 500 metrat e tjera, uji më arriti deri në bel. ⁵Ai mati për herën e fundit 500 metra, por nuk arrita ta kaloja më ujin, sepse niveli i tij ishte ngritur shumë. Ishte tashmë një përrua që mund ta kapërceja vetëm me not. ⁶Ai më tha: «Hapi sytë, o njeri!» Për një çast ai më mori mënjandë dhe pastaj më çoi përsëri në bregun e përroit. ⁷Atëherë vura re se në të dyja brigjet kishte shumë pemë. ⁸Njeriu më tha: «Ky përrua shkon drejt perëndimit të vendit, zbret në luginën e Jordanit dhe derdhet në Detin e Vdekur. Kur arrin në det, ia ndryshon ujin detit dhe e bën atë të pastër. ⁹Qeniet e çdo lloji do të fillojnë të vërshojnë dhe peshqit do të shumëfishohen gjithkund ku arrin përroi. Ai do ta pastrojë detin, dhe atje ku derdhet, do të sjellë me vete jetën. ¹⁰Që tani, që nga En-Gedi deri në En-Eglaim, do të ketë peshkatarë që do t'i shtrijnë rrjetat e tyre për t'i tharë në breg të detit. Në to do të gjenden aq lloje peshqish sa ka edhe në Detin Mesdhe. ¹¹Sidoqoftë, kënetat dhe lagunat e bregut të tij nuk do të pastrohen: ato do të mbahen si rezerva kripe.

¹²Në të dyja brigjet e përroit do të rriten pemë frutore të çdo lloji. Gjethet e tyre nuk do të fishken kurrë dhe ato do të japin fruta pa pushim. Çdo muaj do të japin prodhim të ri, sepse do të lagen nga uji që vjen nga shenjtërorja. Frutat e tyre do të përdoren për ushqim dhe gjethet e tyre për ilaç.

Zoti cakton kufijtë e Izraelit

¹³Ja çfarë shpall Zoti Perëndi: «Do t'ju tregoj kufijtë e vendit që do të ndahet ndërmjet ¹²fiseve të Izraelit. Fisi i Josefit duhet të marrë dy pjesë.

¹⁴Ju do ta ndani territorin me drejtësi. Në të vërtetë, jam lidhur me besë që tokën e Izraelit t'ua jap stërgjyshërve tuaj për trashëgim.

¹⁵Kufiri verior do të fillojë nga Deti Mesdhe, do të ndjekë rrugën që kalon nëpër Hetlon, qafën e Hamatit, ♦ Cedad, ¹⁶pastaj nëpër qytetet Berota dhe Sibraim – të vendosura midis territorit të mbretërisë së Damaskut dhe atij të Hamatit – dhe atij të HacerTikon afër kufirit të Hauranit. ¹⁷Kështu, ky kufi do të shtrihet nga Deti Mesdhe deri në krahinën e Hacer-Enanit në lindje. Territori do të kufizohet në veri me mbretëritë e Damaskut dhe të Hamatit. Kaq për veriun.

¹⁸Kufiri lindor do të fillojë nga një vend që ndodhet midis Damaskut dhe Hauranit, do të ndjekë luginën e Jordanit midis krahinës së Gileadit dhe tokës së Izraelit, dhe do të shkojë deri në Tamar pranë Detit të Vdekur. Kaq për lindjen. ¹⁹Kufiri jugor do të shtrihet nga Tamari deri në oazën e Merivës së Kadeshit; do të shtrihet përgjatë bregut të përroit të Egjiptit deri në Detin Mesdhe. Kaq për jugun.

²⁰Kufiri perëndimor do të formohet nga Deti Mesdhe, nga jugu deri në qafën e Hamatit në veri. Kaq për perëndimin.

²¹Ju do ta ndani vendin ndërmjet fiseve të popullit tuaj. ²²Do ta ndani midis jush me short, pa harruar të huajt që banojnë mes jush dhe që do të kenë lindur fëmijë në vend. Këta duhen trajtuar si pjesëtarë të popullit, dhe do të marrin pjesën e tyre të territorit mes fiseve të Izraelit. ²³Secili prej tyre do të marrë

pjesën e tij në fisin ku do të banojë. Kështu ju urdhëroj unë, Zoti.»

♦ ose Lebo-Hamat në kufirin jugor të shtetit Hamat, qytet përballë Biblosit ose hyrja jugore të luginës Beqaa.

Ndarja e vendit

48¹⁻⁷Kufiri verior i vendit do të shtrihet në drejtim të lindjes nga Deti Mesdhe deri në qytetin e Hetlonit, nëpër qafën e Hamatit, Lebo-Hamat dhe Hacar-Enan, deri në kufirin midis mbretërive të Damaskut dhe të Hamatit. Çdo fis do të marrë një rrypinë toke që do të shtrihet nga kufiri lindor në drejtim të perëndimit drejt Detit Mesdhe, sipas renditjes që vijon, duke shkuar nga veriu në jug:

Dani
Asheri
Naftaliu
Mënasheu
Efraimi
Ruveni
Juda

Pjesa e Zotit

⁸Gjatë pjesës së Judës, nga kufiri lindor deri në Detin Mesdhe në perëndim, do të rezervohet një territor që do të ketë të njëjtën gjatësi sa pjesa e çdo fisi, me gjerësi 12,5 kilometra. Në mes do të ngrihet shenjtërorja. ⁹Spektori që do t'i rezervohet Zotit, do të jetë me gjatësi 12,5 kilometra, dhe me gjerësi 10 kilometra. ¹⁰Pjesa e këtij territori që do të caktohet për priftërinjtë, do të shtrihet 12,5 kilometra nga lindja në perëndim, dhe 5 kilometra nga veriu në jug. Në mes do të ngrihet shenjtërorja e Zotit. ¹¹Këtë krahinë do ta kenë për trashëgim priftërinjtë e kushtuar, pasardhësit e Cadokut. Ata e kanë kryer me besnikëri shërbimin e Zotit dhe, ndryshe nga levitët, nuk u larguan nga Zoti kur izraelitët i kthyen atij shpinën. ¹²Për këtë ata do të marrin një pjesë prej territorit shumë të shenjtë, e cila rezervohet për Zotin; ajo do të jetë afër asaj të levitëve. ¹³Pjesa e levitëve do t'i ngjajë asaj të priftërinjve. Përmasat e të dyjave do të jenë 12,5 kilometra dhe 5 kilometra. ¹⁴Në këtë pjesë të vendit, e cila është më e rëndësishmja, do të përjashtohet këmbimi, shitja ose kalimi i tokës, sepse ajo i është kushtuar Zotit.

Pjesët e qytetit dhe të sundimtarit

¹⁵Në këtë territor të rezervuar do të mbetet një tokë me gjatësi 2,5 kilometra. Kjo do të jetë tokë laike, e caktuar për qytetin, për banesat dhe anekset e tij. Në mes do të ngrihet qyteti; ¹⁶ky do të formojë një katror me 2.250 metra. ¹⁷Në të katër anët e qytetit do të gjendet një hapësirë e lirë me gjerësi 125 metra. ¹⁸Përgjatë pjesës së kushtuar Zotit do të mbetet një territor me gjatësi 5 kilometra në lindje të qytetit, dhe një tjetër i ngjashëm në perëndim. Në të do të prodhohet ushqimi i nevojshëm për banorët e qytetit. ¹⁹Të gjithë ata që do të punojnë në qytet, pa marrë parasysh fisin e tyre burimor, do të mund të punojnë. ²⁰I gjithë territori i rezervuar për Zotin dhe sipërfaqja e qytetit do të formojnë kështu një katror 12,5 kilometra. ²¹Pjesa që do të mbetet do të jetë për sundimtarin. Territori i tij do të gjendet në të dyja anët e territorit të rezervuar për Zotin dhe të qytetit. Ajo do të shtrihet, përgjatë pjesëve të tjera, në një territor me gjerësi 12,5 kilometra, në lindje deri në kufirin lindor, dhe në perëndim deri në Detin Mesdhe. Territori kushtuar Zotit dhe shenjtërorja do të ndodhen në mesin e vendit të veçuar. ²²Territori i levitëve dhe qyteti do ta çajnë mes për mes tokën e sundimtarit, e cila do të zërë pjesën e Judës në veri dhe pjesën e Benjaminit në jug.

Pjesët e fiseve të jugut

²³⁻²⁷Në jug të këtij territori të rezervuar, secili prej fiseve të tjera do të marrë një rrypinë toke që do të shtrihet nga kufiri lindor në drejtim të perëndimit drejt Detit Mesdhe, sipas renditjes që vijon, duke shkuar nga veriu në jug:

Benjamini
Shimoni
Jisakari
Zevuluni
Gadi

²⁸Kufiri jugor i Gadit do të jetë kufiri shtetëror. Ky do të shtrihet nga Tamari në lindje, në oazën e Merivës së Kadeshit, pastaj do të laget nga përroi i Egjiptit deri në Detin Mesdhe. ²⁹Në këtë mënyrë do ta ndani

pjesën që do të marrë trashëgim çdo fis në vendin (e premtuar).
Kështu urdhëroj unë, Zoti.

Katër portat e Jerusalemit

³⁰⁻³¹Ja cilat do të jenë 12 hyrjet në qytetin e Jerusalemit, ku secila do të mbajë emrin e një fisi të Izraelit. Në veri, muri me gjatësi 2.250 metra do të ketë tri porta: portën e Ruvenit, atë të Judës dhe atë të Levit. ³²Në perëndim do të ndodhet edhe një mur me gjatësi 2.250 metra me tri porta: porta e Josefit, ajo e Benjaminit dhe ajo e Danit. ³³Në jug do të shtrihet një mur me të njëjtën gjatësi me tri porta: porta e Shimonit, ajo e Jisakarit dhe ajo e Zevulunit. ³⁴Së fundi, në perëndim do të ketë, gjithashtu, një mur me të njëjtën gjatësi dhe me tri porta: porta e Gadit, ajo e Asherit dhe ajo e Naftaliut. ³⁵Gjatësia e përgjithshme e mureve që do të rrethojnë qytetin do të jetë 9.000 metra. Qysh atëherë qyteti do të quhet: JAVE SHAMA (Zoti është atje).»

